COLECȚIA

Iubiri de poveste

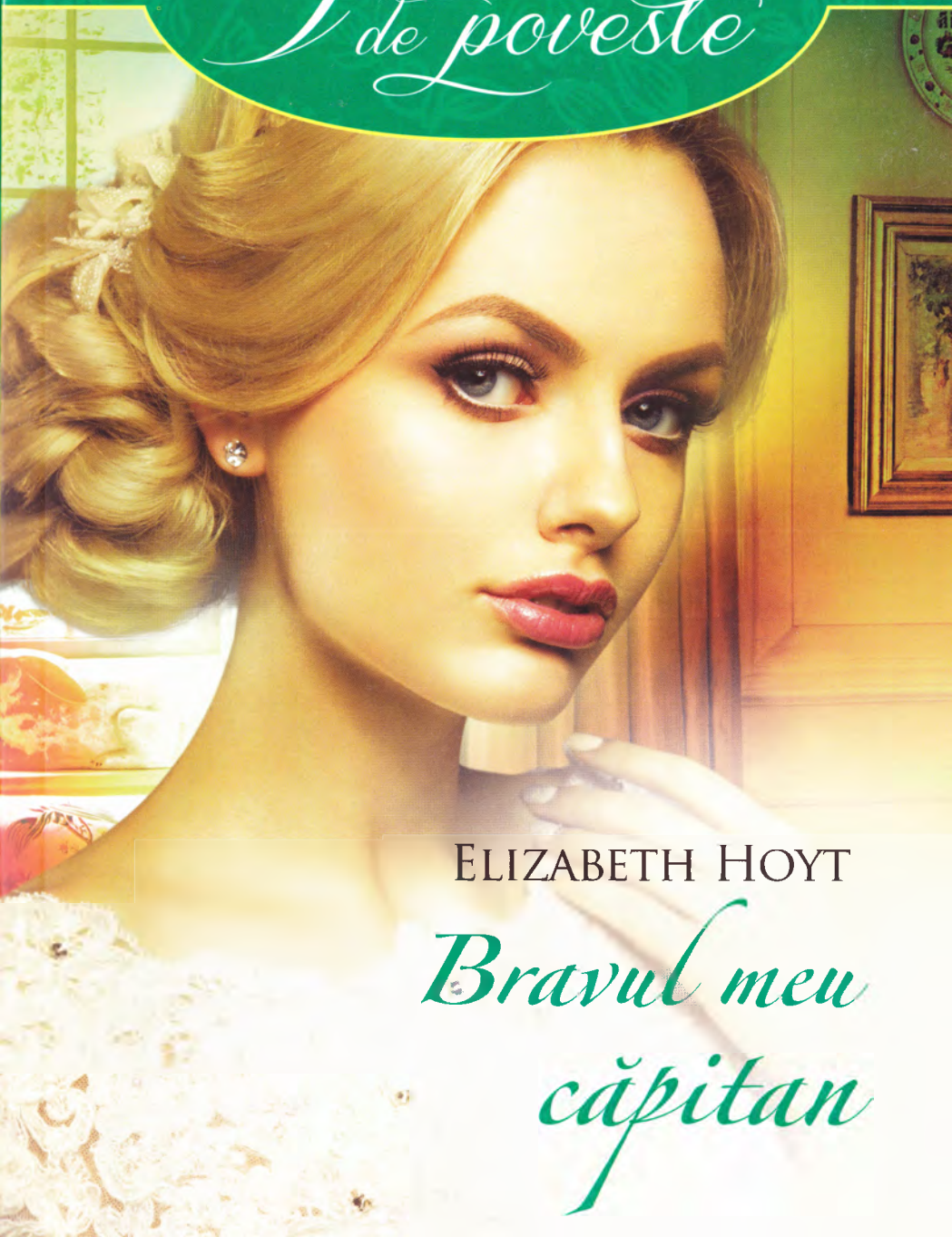

ELIZABETH HOYT

Bravul meu căpitan

El o poate păzi de orice pericol...
însă nu și de cea mai tulburătoare pasiune

Lady Phoebe Batten este drăguță, plină de energie și dornică să ducă viața socială pe care o merită în calitate de soră a unui duce influent. Dar, fiindcă este aproape complet oarbă, fratele ei exagerat de protector insistă să fie în permanență păzită de enervantul și sobrul căpitan Trevillion.

Căpitanul James Trevillion este un bărbat mândru, de neam bun, dar s-a ales cu o rană gravă la picior după anii petrecuți în regimentul de dragoni al regelui. Cu toate acestea poate în continuare să tragă cu arma și să călărească asemenea unui diavol, așa că sarcina de-a o păzi pe Lady Phoebe ar trebui să nu-i pună probleme – asta până când ea devine ținta unor răpitori.

Prins într-o plasă periculoasă de înșelăciuni, James se vede nevoit să riște totul pentru a-și salva protejata de un bărbat fără scrupule, care vrea să o oblige să accepte o căsătorie lipsită de dragoste. Însă, după intervenția salutară a bravului căpitan, James și Phoebe petrec tot mai mult timp singuri, departe de Londra și de pericole, și ajung să se descopere cu adevărat. Și, încet-încet, Phoebe începe să vadă, dincolo de aparența de soldat dur, un bărbat tandru... și șansa la o viață plină de iubire, la care abia mai îndrăznea să viseze.

Elizabeth Hoyt este autoarea ale cărei romane de dragoste istorice au urcat rapid în topurile de bestselleruri. De asemenea, cărțile ei, traduse până acum în 12 limbi, au fost nominalizate de patru ori la premiul RITA și au câștigat de două ori premiul Romantic Times Reviewers' Choice.

Află mai mult pe:
www.litera.ro
ISBN 978-606-741-964-1
9 786067 419641
Alma

ELIZABETH HOYT

Bravul meu căpitan

Dearest Rogue
Elizabeth Hoyt
Copyright © 2015 Nancy M. Finney

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Bravul meu căpitan
Elizabeth Hoyt
Copyright © 2015 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Păuniţa Ana
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HOYT, ELIZABETH
Bravul meu căpitan / Elizabeth Hoyt.
trad.: Graal Soft. – Bucureşti: Litera, 2015
ISBN 978-606-741-964-1
I. Soft, Graal (trad.)
821.111(73)-31=135.1

ELIZABETH HOYT

Bravul meu căpitan

Traducere din limba engleză
Mihaela Sofonea

Alma

Pentru unchiul meu preferat, Frank Kerr –
adevăratul povestitor al familiei noastre

Capitolul 1

A fost odată ca niciodată un rege care trăia la malul mării.
El avea trei fii, iar mezinul purta numele de Corineus...

Din *Kelpie*

Căpitanul James Trevillion, care făcuse parte din Regimentul 4 Dragoni, era obişnuit cu locurile primejdioase. Vânase tâlhari în vânzoleala din St Giles, arestase contrabandişti de-a lungul stâncilor din Dover şi păzise spânzurătorile Tyburn în toiul răzmeriţei. Totuşi, până acum nu ar fi inclus Bond Street printre astfel de locuri.

Era o după-amiază însorită de miercuri, iar lumea bună din Londra se strânsese laolaltă, hotărâtă să-şi risipească averea pe zorzoane, fără a avea câtuşi de puţin habar de vreo violenţă iminentă.

Spre deosebire de Trevillion, însărcinat să acorde atenţie unor astfel de lucruri.

– Ai pachetul de la Furtleby's? întrebă Lady Phoebe Batten.

Sora ducelui de Wakefield, Lady Phoebe, era plinuţă, tulburător de drăgălaşă şi cât se poate de amabilă cu aproape toată lumea, mai puţin cu el. Era totodată oarbă, motiv pentru care îşi ţinea mâna pe antebraţul stâng al lui Trevillion şi pentru care, de fapt, căpitanul se afla acolo: era garda ei personală.

– Nu, milady, răspunse el absent, privind spre o brută masivă – ba nu, trei brute – care se îndreptau către ei, croindu-şi drum prin mulţimea cu veşminte strălucitoare.

Unul avea obrazul brăzdat de o cicatrice urâtă, altul era o matahală roşcovană, iar cel de-al treilea părea a nu avea frunte. Păreau ameninţători de nepotriviţi în acel loc, cu hainele lor

de muncitori şi cu privirile fixate asupra celei pe care o avea în grijă.

Interesant. Până acum, îndatoririle sale ca gardă constaseră în mare măsură în a se asigura că Lady Phoebe nu se rătăcea în mulţime. Nu existase niciodată vreo ameninţare la adresa persoanei ei.

Trevillion îşi sprijini greutatea pe bastonul pe care îl ţinea în mâna stângă, întorcându-se să se uite în urma lor. Minunat. Un al patrulea bărbat.

Simţi o gheară în piept, strângându-l necruţătoare.

– Căci dantela era extrem de fină, continuă Lady Phoebe, iar preţul era special, şi sunt sigură că nu voi mai putea să găsesc prea curând aşa ceva, iar dacă l-am uitat la vreunul dintre magazinele pe la care am trecut deja, voi fi tare supărată.

– Da?

Cea mai apropiată brută – cea fără frunte – ţinea ceva pe lângă corp. Un cuţit? Un pistol? Trevillion îşi trecu bastonul în mâna stângă, apucându-şi propriul pistol, unul din cele două vârâte în tecile centurilor de piele care i se încrucişau în dreptul pieptului. Piciorul său drept protestă când se trezi brusc fără sprijin.

Două gloanţe, patru bărbaţi. Soarta nu era tocmai prielnică.

– Da, replică Lady Phoebe. Iar domnul Furtleby a ţinut să-mi spună că dantela a fost făcută de lăcuste care au ţesut aripi de fluture pe Isle of Man. De o mare raritate.

– Vă ascult, milady, murmură Trevillion, în timp ce prima brută înghionti un filfizon vârstnic, împopoţonat cu o perucă albă lungă.

Filfizonul înjură şi scutură un pumn sfrijit. Bruta nici măcar nu întoarse capul.

– Chiar? întrebă ea cu glas suav. Căci...

Bruta ridică mâna în care ţinea un pistol, iar Trevillion îl împuşcă în piept.

Lady Phoebe îl strânse de braţ.

– Ce...?

Două femei – şi filfizonul – ţipară. Ceilalţi trei bărbaţi o luară la fugă. *Spre* ei.

– Nu-mi daţi drumul, porunci Trevillion, privind iute în jur.

Nu putea să lupte cu trei bărbaţi, cu un singur glonţ rămas.

– De ce aş face aşa ceva? întrebă Lady Phoebe îmbufnată.

El văzu cu colţul ochiului că ea îşi răsfrânsese buza de jos ca un copil. Aproape că îi veni să zâmbească. Aproape.

– La *stânga*. Acum.

O împinse în direcţia aceea. Piciorul drept îi făcea zile fripte. Nemernicul, ar face bine să nu cedeze, nu acum. Vârî primul pistol în teacă şi îl scoase pe al doilea.

– Ai împuşcat pe cineva adineauri? întrebă Lady Phoebe, în timp ce o femeie în vârstă care ţipa se izbi de ea.

Lady Phoebe se împletici spre Trevillion, iar el îi cuprinse umerii mici cu braţul stâng, trăgând-o mai aproape. Mulţimea panicată se agita în jurul lor, îngreunându-le înaintarea.

– Da, milady.

Acolo. La câţiva paşi distanţă, un băieţaş ţinea frâiele unui cal murg sprinten. Calul îşi dăduse ochii peste cap din pricina agitaţiei, umflându-şi nările, dar nu tresărise auzind împuşcătura, ceea ce era semn bun.

– De ce?

Stătea întoarsă cu faţa spre el, şi el îi simţea răsuflarea caldă atingându-i bărbia.

– A părut o idee bună, spuse Trevillion posac.

Privi înapoi. Doi dintre atacatori, cel cu cicatrice şi încă unul, fuseseră prinşi în spatele unui grup de doamne din înalta societate, care se puseseră pe ţipat. Însă roşcatul îşi croia hotărât drum prin mulţime, îndreptându-se spre ei.

„Blestemaţi să fie!" Nu avea să-i lase să ajungă la ea. Nu cât era el de gardă. Nu de data aceasta.

– L-ai omorât? întrebă Lady Phoebe curioasă.

– Poate.

Ajunseră la cal şi la băiat. Calul întoarse capul când Trevillion prinse brida, dar rămase calm. Bun băiat.

– Urcaţi.

– Să urc *unde?*

– Pe cal, mormăi Trevillion, luându-i mâna şi bătând-o pe şaua calului.

– Vai! strigă băiatul.

Lady Phoebe era fată deşteaptă. Pipăi brida şi îşi vârî piciorul în ea. Trevillion îşi puse palma fără să ezite pe fundul ei rotund şi îi făcu vânt cu putere pe cal.

– Uuf.

Se prinse de grumazul calului, dar nu părea câtuşi de puţin speriată.

– Mulţam, mormăi Trevillion către băiat, care făcuse ochii mari văzându-i pistolul din cealaltă mână.

Dădu drumul bastonului şi se săltă lipsit de fineţe în şa, în spatele lui Lady Phoebe. Smulse frâiele din mâinile băiatului. Cu pistolul în mâna dreaptă, cuprinse mijlocul ei cu braţul stâng şi, fără a da drumul frâielor, o trase la piept.

Bruta roşcată ajunse la cal şi apucă de căpăstru, cu gura deformată de un rânjet urât.

Trevillion îl împuşcă drept în faţă. Mulţimea slobozi un ţipăt. Calul cabră, aruncând-o pe Lady Phoebe în spaţiul în formă de V dintre picioarele lui Trevillion, dar el struni calm calul, făcându-l s-o ia la trap, şi îşi vârî pistolul în teacă.

O fi fost el schilod pe pământ, dar în şa era dracul gol.

– L-ai omorât pe *acela?* strigă Lady Phoebe, în timp ce ocoleau o trăsură.

Pălăria îi căzuse. Buclele ei şatene îi fluturau în jurul gurii.

O avea. Era în siguranţă, şi asta era tot ce conta.

– Da, milady, îi murmură el la ureche. Neutru, aproape nepăsător, căci nu se cădea să o lase să audă emoţia pe care i-o provoca faptul că o ţinea în braţe.

– O, bun.

Se aplecă, inspirând mireasma dulce de trandafiri din părul ei – nevinovată şi interzisă – şi dădu pinteni calului, care o luă la galop prin inima Londrei.

În acel moment, Lady Phoebe îşi dădu capul pe spate, râzând în bătaia vântului.

Phoebe îşi lăsă capul pe umărul căpitanului Trevillion – cât se poate de necuviincios – şi simţi vântul mângâindu-i chipul, în timp ce calul sălta sub ei. Nici măcar nu băgă de seamă că râdea decât când sunetul îi ajunse la urechi, vesel şi nestăpânit.

– Râdeţi de moarte, milady?

Cuvintele posace ale gărzii ei puteau înnoura chiar şi cea mai senină dispoziţie, dar Phoebe se obişnuise în ultimele şase luni cu vocea sumbră a căpitanului Trevillion. Învăţase să o ignore, la fel cum făcea şi cu el.

Ei bine, mai mult sau mai puţin.

– Râd pentru că nu am mai călărit un cal de ani de zile, spuse ea, cu o undă *abia* sesizabilă de reproş. Era şi ea om, la urma urmelor. Şi nu te voi lăsa să-mi strici momentul cu o falsă vinovăţie – în definitiv, tu l-ai omorât pe bietul om, nu eu.

El mormăi, în vreme ce calul coti la trap pe după un colţ, cu trupurile lor îngemănate. Ea îi simţea pieptul lat şi puternic, iar pistoalele din tecile lipite de spatele ei îi aminteau necruţătoare de înclinaţia lui spre violenţă. Auzi un strigăt de indignare când trecură în goană şi se strădui să-şi stăpânească râsul. Ciudat. Poate că omul i se părea enervant, dar nu se îndoise vreo clipă că Trevillion avea să o protejeze.

Chiar dacă nu o plăcea în mod deosebit.

– Încerca să vă facă rău, milady, replică Trevillion, pe un ton sec, strângându-i mijlocul cu braţul, în timp ce calul sălta peste un obstacol oarecare.

O, senzaţia aceea! Fluturii din stomac, clipa de imponderabilitate, *bufnetul* potcoavelor atingând pământul din nou, mişcarea muşchilor puternici ai calului de sub ea. Nu exagerase: trecuseră ani de când nu mai simţise aşa ceva. Phoebe nu se născuse oarbă. De fapt, până la vârsta de doisprezece ani, vederea ei fusese cât se poate de normală – nici măcar nu avusese nevoie de ochelari. Nu-şi mai amintea când începuse, dar la un moment dat vederea începuse să i se înceţoşeze. O înţepau ochii la lumină puternică. Nu păruse ceva îngrijorător la momentul acela.

Cel puţin nu la început.

Acum... *acum*, la vârsta de douăzeci şi unu de ani, era oarbă de-a dreptul de mai bine de un an. O, putea distinge nişte forme vagi în zilele foarte însorite, dar într-o zi înnorată ca aceasta?

Nimic.

Nici păsările de pe cer, nici petalele luate una câte una ale unui trandafir, nici unghiile propriei mâini, oricât de mult şi le-ar fi apropiat de faţă.

Toate aceste imagini erau pierdute pentru ea acum şi, odată cu ele, multe dintre celelalte plăceri simple ale vieţii.

Cum ar fi să meargă călare.

Îşi vârî mâinile în coama aspră a calului, bucurându-se de siguranţa cu care Trevillion îl mâna. Nu era câtuşi de puţin surprinsă de graţia şi de uşurinţa cu care călăuzea animalul. Fusese la Dragoni – parte din cavalerie – şi deseori o însoţise în călătoriile matinale la grajdurile Wakefield.

În jurul lor, haosul Londrei continua neabătut, perpetuu: huruitul trăsurilor şi al roţilor căruţelor, bufnetul a mii de picioare, murmurul glasurilor ce cântau sau se certau, zgomotul făcut de oamenii care cumpărau, vindeau şi furau, strigătele vânzătorilor ambulanţi şi ţipetele copiilor. Copitele cailor răsunau, iar clopotele băteau la fix, la şi jumătate şi chiar şi la şi un sfert.

În timp ce călăreau, oamenii strigau la ei furioşi. Mersul la trap era niţel cam grăbit pentru Londra, şi, judecând după muşchii încordaţi de sub ei şi de schimbările bruşte de direcţie, Trevillion era nevoit să-şi croiască drum prin îmbulzeală sau să facă ocoluri.

Întoarse capul către el, inspirând. Căpitanul James Trevillion nu se dădea cu nici un parfum. Uneori, simţea iz de cafea sau de miros vag de cal, dar, în afară de acestea, nimic.

Era din cale-afară de enervant.

– Unde suntem acum?

Probabil că buzele ei erau scandalos de aproape de obrazul lui, dar nu-l *vedea* ca să poate spune sigur. Ştia că piciorul drept al lui Trevillion şchiopăta, ştia că îi ajungea la bărbie cu creştetul capului, ştia că avea bătături la mâna stângă, între degetul mijlociu şi inelar, dar habar nu avea cum *arăta*.

– Nu simţiţi mirosul, milady? replică el.

Ea ridică uşor capul, trăgând aer în piept, apoi strâmbă imediat din nas, simţind putoarea inconfundabilă – peşte, canalizare şi putreziciune.

– Tamisa? De ce am luat-o pe aici?

– Mă asigur că nu vin pe urmele noastre, milady, spuse el, la fel de calm ca întotdeauna.

Uneori, Phoebe se întreba ce ar face căpitanul Trevillion dacă s-ar întinde şi l-ar pălmui peste faţă. Sau dacă l-ar săruta. Cu siguranţă, nu şi-ar păstra şi atunci acel cumpăt înnebunitor.

Nu că şi-ar fi dorit, se înţelege, să-l sărute cu adevărat. Ce oroare! Probabil că avea buzele la fel de reci ca o scrumbie.

– Ne-ar urmări până aici? întrebă ea cu îndoială în glas.

Toată tărăşenia părea cât se poate de improbabilă, acum, că se gândea – să fie atacaţi pe Bond Street din toate locurile! Cu mare întârziere, îşi reaminti de dantelă şi deplânse pierderea unui adevărat chilipir.

– Nu ştiu, milady, răspunse căpitanul Trevillion, reuşind cumva să sune deopotrivă respectuos şi lipsit de emoţie. De aceea am luat-o pe o rută neaşteptată.

Ea strânse mai tare coama calului.

– Ei bine, cum arătau atacatorii mei?

– Ca nişte hoţi ordinari.

– Poate că erau? se încumetă ea. Hoţi ordinari, vreau să zic. Poate că nu mă urmăreau neapărat pe mine.

– Pe Bond Street. La o asemenea oră din zi.

Vocea îi era lipsită de orice inflexiune. Chiar ar merita să se întoarcă şi să-l sărute, *de-a dreptul*, se gândi ea pufnind. Încetiniseră şi mergeau la pas acum, iar ea mângâia grumazul calului, simţind sub degete părul neted şi uşor uleios. Calul forăni, ca şi când ar fi fost de acord cu ea cu privire la căpitanul Trevillion.

– În orice caz, nu-mi trece prin cap ce ar fi putut dori de la mine.

– Răpire pentru răscumpărare, căsătorie forţată sau pur şi simplu să te jefuiască sunt lucrurile care îmi vin în minte pe dată, milady, rosti el tărăgănat. Sunteţi, la urma urmelor, sora unuia dintre cei mai bogaţi şi mai puternici oameni din Anglia.

Phoebe strâmbă din nas.

– Ţi-a spus cineva vreodată că eşti excesiv de direct, căpitane Trevillion?

– Doar dumneavoastră, milady. Părea să-şi fi întors capul, căci îi simţea respiraţia atingându-i tâmpla. Mirosea foarte vag a cafea. De nenumărate ori.

– Ei bine, dă-mi voie să profit de această ocazie pentru a o repeta, spuse ea. Acum pe unde suntem?

– Ne apropiem de reşedinţa Wakefield, milady.

Auzindu-i cuvintele, Phoebe înţelese dintr-odată întreaga grozăvie a situaţiei. „Maximus."

Începu să se bâlbâie pe dată.

– O! Ştii că fratele meu este teribil de ocupat astăzi, cu căutarea de susţinători ai noii legi...

– Parlamentul nu s-a reunit.

– Uneori durează *luni* de zile, spuse ea plină de zel. Foarte important! Şi... şi moşia aceea din Yorkshire e inundată. Sunt sigură că l-a ţinut treaz jumătate de noapte. Era cea din Yorkshire? întrebă ea cu o disperare prefăcută. Sau din Northumberland? Nu pot să ţin minte niciodată, amândouă sunt atât de departe în nord. În orice caz, chiar nu cred că ar trebui să-l deranjăm.

– Milady, spuse căpitanul Trevillion cu o încăpăţânare masculină de necontrazis, vă conduc în camera dumneavoastră, ca să vă puteţi reveni...

– Nu sunt copil, îl întrerupse Lady Phoebe răzvrătită.

– Poate serviţi nişte ceai...

– Sau *griş cu lapte*. Asta ne dădea mereu doica pe când eram mici şi îl *uram*.

– Atunci îi voi raporta evenimentele de astăzi Excelenţei Sale, încheie Trevillion, câtuşi de puţin tulburat de întreruperile ei.

Şi tocmai asta încerca ea să împiedice. După ce avea să afle de dezastrul din dimineaţa aceea, Maximus urma a se folosi de acest fapt pentru a o priponi şi mai abitir. Nu era tocmai sigură că nu urma s-o ia razna dacă se întâmpla aşa ceva.

– Uneori îmi eşti chiar antipatic, căpitane Trevillion.

– Sunt cât se poate de recunoscător că doar uneori, milady, replică el, oprind calul cu un murmur aprobator.

La dracu'! Probabil că ajunseseră deja la reşedinţa Wakefield.

Îi prinse una din mâini între palmele ei mult mai mici, într-un ultim efort de a-l convinge să renunţe.

– *Trebuie* să-i spui? Chiar aş prefera să nu o faci. Te rog? De dragul meu?

Ce prostie să-l roage – omului nu părea să-i pese de nimeni, cu atât mai puţin de ea –, dar iată: era *disperată*.

– Îmi pare rău, milady, spuse el, fără a părea să regrete câtuşi de puţin, dar lucrez pentru fratele dumneavoastră. Nu mă abat de la datorie ascunzându-i ceva atât de important.

Îşi desfăcu mâna din palmele ei, lăsând-o cu degetele în aer.

– O, e vorba despre *datoria* ta, comentă ea, fără să se mai osteneasca să-şi ascundă dezamăgirea din voce. Departe de mine intenţia de a-ţi sta în cale.

Fusese oricum o speranţă deşartă. Ar fi trebuit să ştie că Trevillion era mult prea nesimţitor pentru a se lăsa mişcat de rugi stăruitoare adresate compasiunii sale inexistente.

Ea se bosumflă, însă el o ignoră.

– Staţi, spuse el, ca şi când ar fi fost o căţeluşă prostuţă, apoi, după o pauză considerabilă, adăugă: Milady.

Ea simţi absenţa subită a căldurii lui când descălecă din spatele ei.

Pufăi, dar se supuse, căci nu era câtuşi de puţin prostănacă, aşa cum părea el să o considere uneori.

– Căpitane!

Vocea îi aparţinea celui mai proaspăt lacheu al lor, Reed, care avea tendinţa să adopte accentul londonez când era zorit.

– Cheamă-i pe Hathaway şi pe Green ordonă căpitanul Trevillion.

Phoebe îl auzi pe lacheu fugind – probabil înspre reşedinţa Wakefield –, apoi alte câteva voci masculine, însoţite de paşi, tropotind de colo-colo. Totul era foarte confuz. Rămăsese călare, abandonată, incapabilă să descalece singură, şi îşi dădu subit seama că nu mai auzise vocea lui Trevillion de ceva vreme. Intrase deja?

– Căpitane?

Calul se foi sub ea, dând înapoi. Îl apucă de coamă, simţind că se dezechilibrează şi că o cuprinde *teama*.

– *Căpitane?*

– Sunt aici, spuse el, cu vocea lui groasă venind de undeva foarte aproape de genunchiul ei. Nu v-am părăsit, milady. Nu v-aş părăsi niciodată.

Ea se simţi traversată de un val de uşurare, însă îi spuse repezit:

– Ei bine, nu-mi dau seama dacă nu te mişti şi nu-ţi simt *mirosul*.

– Să-mi simţiţi mirosul aşa cum simţiţi mirosul Tamisei? Simţi mâinile mari ale lui Trevillion în jurul taliei, ridicând-o din şa. În general, aş prefera să nu duhnesc a peşte ca să mă puteţi identifica.

– *Evident*, parfumul ar fi de preferat.

– Gândul de a fi îmbibat în paciuli mi se pare la fel de dezgustător, milady.

– *Nu* paciuli. Ar trebui să fie ceva mult mai masculin, replică ea, iar mintea ei zăbovi asupra parfumurilor şi a variantelor, în vreme ce el o aşeza pe pământ.

– Poate chiar foarte *puternic*.

– Dacă spuneţi, milady.

Vocea lui ascundea o îndoială politicoasă.

Trevillion îi cuprinse umerii cu braţul stâng. Probabil avea unul din pistoalele lui îngrozitoare în mâna dreaptă. Îl simţi şchiopătând uşor când păşi înainte şi îşi dădu brusc seama că probabil îşi pierduse bastonul. La naiba! Nu ar trebui să meargă fără el. Ştia că îl durea piciorul teribil.

– Phoebe! O, Doamne! era vocea verişoarei Bathilda Picklewood. Ce Dumnezeu s-a întâmplat?

Se auzi un lătrat strident, apoi lipăit de lăbuţe înainte ca Phoebe să îl simtă pe Mignon, micul spaniel iubit al verişoarei Bathilda, sărindu-i pe fuste.

– Mignon, jos!

Vocea fu acoperită de tonul mai grav al lui Trevillion, care spuse:

– Dacă îmi permiteţi să o conduc mai întâi înăuntru, doamnă.

Iar apoi urcau treptele din faţă ale reşedinţei Wakefield.

– Sunt foarte bine, spuse Phoebe, căci nu voia ca verişoara Bathilda să-şi facă griji inutil. Dar căpitanul Trevillion şi-a pierdut bastonul şi chiar cred că ar trebui să găsească unul nou.

– Ce...?

– Domnule?

Era vocea lui Reed din nou.

– Reed, spuse Trevillion repezit, ignorându-le atât pe Phoebe, cât şi pe verişoara Bathilda. „Bărbaţii." Vreau ca tu şi Hathaway să o conduceţi pe Lady Phoebe în apartamentul ei şi să rămâneţi cu ea până veţi primi un alt ordin.

– Da, domnule.

– O, pentru Dumnezeu, spuse Phoebe când trecură pragul, iar Mignon începu să latre cu entuziasm. Nu am nevoie de doi...

– Milady, începu Trevillion cu voce gravă.

O, cunoştea tonul *acela*.

– Nu înţeleg, începu verişoara Bathilda.

Iar apoi o voce baritonală străpunse zarva, făcând-o să simtă un fior de groază pe şira spinării.

– Ce dracu' se întâmplă? întrebă fratele ei, Maximus Batten, ducele de Wakefield.

Înalt şi zvelt, cu o figură alungită şi ridată, ducele de Wakefield îşi purta rangul aşa cum şi-ar fi purtat alţii sabia – deşi arăta a armă de ceremonie, lama era tăioasă şi mortală când era întrebuinţată.

Trevillion se înclină spre cel care îl angajase.

– Lady Phoebe este nevătămată, Excelenţă, dar trebuie să vă raportez anumite chestiuni.

Wakefield îşi arcui o sprânceană întunecată sub peruca albă.

Trevillion îi susţinu privirea. O fi fost Wakefield duce, dar Trevillion era cât se poate de obişnuit să înfrunte căutăturile unor ofiţeri superiori mânioşi. Între timp, simţi împunsături de durere în partea de jos a piciorului, săgetându-l până în şold, şi se rugă să nu-l lase taman în clipa aceea.

În partea din faţă a holului se aşternu tăcerea când intră ducele. Până şi căţeluşul lui Miss Picklewood încetă să mai latre.

Lady Phoebe se foi sub brațul lui și îi simți trupul mic și cald alături, înainte de a sparge liniștea oftând din rărunchi.

– Nu s-a întâmplat nimic, Maximus. Crede-mă, nu e nevoie...

– Phoebe.

Vocea lui Wakefield puse capăt tentativei ei de a împiedica discuția.

Brațul lui Trevillion se strânse în jurul umerilor ei mici pentru o clipă, înainte de a-i da drumul.

– Mergeți cu Miss Picklewood, milady.

Dacă vocea lui era capabilă de blândețe, poate că tocmai devenise astfel în clipa aceea. Părul ei șaten-deschis îi cădea pe umerii zvelți, obrajii rotunzi se îmbujoraseră de la vânt cât călăriseră, iar gura îi era asemenea unui boboc de trandafir. Părea tânără și puțin pierdută, deși se afla în străvechea casă a familiei sale. El își dorea amarnic să se îndrepte spre ea și să o ia din nou în brațe. Să îi ofere confort, deși nu avea nevoie de acesta și nici nu-l dorea. Simți o durere în piept – o singură împunsătură scurtă – înainte să și-o reprime, îngropând-o sub toate motivele pentru care reacțiile sale instinctive erau imposibile – și pentru care ar fi fost o prostie să le urmeze.

În schimb, se întoarse către lachei.

– Reed.

Reed fusese înainte soldat sub comanda sa. Era înalt și slăbuț, iar pieptul său îngust nu umplea livreaua. Avea mâinile și picioarele prea mari pentru constituția lui, genunchi și coate proeminente care îl făceau stângaci. Dar pe chipul neatractiv luceau niște ochi ageri. Reed încuviință, primind și înțelegând comanda fără a mai avea nevoie de alte instrucțiuni. Ridică bărbia către Hathaway, un țângău de doar nouăsprezece primăveri, și o luară amândoi după doamne, în timp ce Miss Picklewood o conducea pe Lady Phoebe.

Lady Phoebe mormăia ceva despre bărbații nesuferiți, iar Trevillion trebui să-și mascheze zâmbetul.

– Căpitane.

Vocea ducelui alungă orice dorință de zâmbet din mintea lui Trevillion. Wakefield făcu semn cu capul către dosul casei, unde se afla biroul său, înainte de a o apuca în direcția aceea.

Trevillion îl urmă.

Casa Wakefield era una dintre cele mai mari reședințe particulare din Londra, iar coridorul pe care îl traversau acum era lung. Pe Trevillion începea să-l doară piciorul din ce în ce mai tare, în vreme ce treceau pe lângă sculpturi elegante, pe lângă ușa micii biblioteci și pe lângă o cameră de zi, înainte de a ajunge în birou. Încăperea nu era mare, dar era frumos mobilată, cu mobilier de lemn întunecat și un covor plușat, într-o nuanță somptuoasă.

Wakefield închise ușa înainte de a ocoli biroul sculptat, la care se așeză.

În mod normal, Trevillion stătea în picioare înaintea Excelenței Sale, dar astăzi îi era pur și simplu imposibil, blestemate fie rangurile. Se lăsă cu stângăcie pe unul din scaunele dinaintea biroului, înainte ca ușa să se deschidă din nou, dându-l la iveală pe Craven.

Servitorul semăna oarecum cu o sperietoare: înalt, slab și de o vârstă nedefinită – putea avea orice vârstă între treizeci și șaizeci de ani. Teoretic, era valetul ducelui, dar, la foarte scurt timp după ce Wakefield îl angajase, Trevillion își dăduse seama că omul era mai mult de atât.

– Excelență, spuse Craven.

Wakefield dădu aprobator din cap spre el.

– Lady Phoebe.

– Înțeleg.

Servitorul închise ușa în urma lui și se așeză lângă birou. Amândoi îl priveau pe Trevillion.

– Patru bărbați pe Bond Street, raportă Trevillion.

Sprâncenele lui Craven se arcuiră până aproape de linia părului. Wakefield înjură printre dinți.

– *Bond* Street?

– Da, Excelență. I-am împușcat pe doi dintre ei, am făcut rost de un cal și am îndepărtat-o pe Lady Phoebe de primejdie.

– Au spus ceva?

Ducele se încruntă.

– Nu, Excelență.

– Pot fi identificați în vreun fel?

Trevillion se gândi un moment, reluând în minte evenimentele după-amiezii, pentru a se asigura că nu îi scăpase nici un detaliu.

– Nu, Excelență.

– La dracu'.

Craven își drese glasul cu delicatețe.

– Maywood?

Wakefield se încruntă.

– Sigur nu. Ar trebui să fie nebun.

Valetul tuși.

– Domnia sa a fost neobișnuit de insistent în dorința de a vă cumpăra pământurile din Lancashire, Excelență. Am mai primit o scrisoare cu un limbaj extrem de necuviincios chiar ieri.

– Nesăbuitul crede că nu știu că are straturi de cărbune. Wakefield părea dezgustat. De ce o fi atât de disperat după cărbune nu am nici cea mai vagă idee.

– Înțeleg că e de părere că poate fi folosit pentru a alimenta utilaje mecanice mari.

Craven studie tavanul.

Pentru un moment, Wakefield păru distras.

– Adevărat?

– Cine este Maywood? întrebă Trevillion.

Wakefield se întoarse spre el.

– Vicontele Maywood. Un vecin de-al meu din Lancashire, care e cam țăcănit. Cu câțiva ani în urmă, era chitit pe napi și nimic altceva.

– Țăcănit sau nu, a fost auzit făcând amenințări la adresa Excelenței Voastre, îi reaminti Craven cu blândețe.

– La adresa *mea*. M-a amenințat pe mine, nu pe sora mea, replică Wakefield.

Trevillion își masă coapsa dreaptă, încercând să gândească.

– Cum l-ar ajuta să-i facă rău surorii Excelenței Voastre în uneltirile legate de cărbune?

Wakefield scutură nerăbdător din mână.

– Nu l-ar ajuta.

– Nu l-ar ajuta *să-i facă rău* lui Lady Phoebe, Excelență, spuse Craven încet, dar, dacă ar răpi-o și ar sechestra-o până ați

fi de acord să vindeți pământul... sau mai rău... să o forțeze să se însoare cu fiul său...

– Moștenitorul lui Maywood este căsătorit deja, mormăi Wakefield.

Craven scutură din cap.

– Băiatul s-a însurat cu o doamnă de confesiune catolică și, după câte înțeleg, căsătoria nu e recunoscută de biserica anglicană. Astfel că Maywood a declarat jurămintele nupțiale ale fiului său invalide.

Trevillion strânse din buze la gândul că *cineva* ar obliga-o pe Phoebe să încheie o căsătorie lipsită de iubire – ca să nu mai spunem o căsătorie *bigamă*, lipsită de iubire.

– Maywood este într-atât de nebun încât să încerce un astfel de lucru, Excelență?

Wakefield se lăsă pe speteaza scaunului, privind fix la hârtiile de pe biroul lui, cufundat în gânduri.

Brusc, izbi tăblia mesei cu pumnul, făcând totul să zăngăne.

– Da. Da, s-ar putea ca Maywood să fie într-atât de nebun – și de prost. La naiba, Craven, nu accept ca viața lui Phoebe să fie pusă în pericol din pricina mea.

– Nu, Excelență, fu de acord valetul. Să cercetez chestiunea?

– Fă-o. Vreau răspunsuri clare înainte să mă ocup de el, spuse Wakefield.

Trevillion se foi stingherit.

– Ar trebui să investigăm și alți suspecți între timp. Este posibil ca omul din spatele tentativei de răpire să nu fie câtuși de puțin Maywood.

– Ai dreptate. Craven, e necesară și o investigație generală.

– Prea bine, Excelență.

Wakefield își ridică privirea, țintuindu-l pe Trevillion.

– Mulțumesc, Trevillion, pentru că ai salvat-o pe sora mea astăzi.

Trevillion înclină din cap.

– E datoria mea, Excelență.

– Da. Ducele îl privi pătrunzător. Poți continua să o protejezi cu piciorul acela?

Trevillion înțepeni. Avea propriile rezerve, dar nu intenționa să le dezvăluie aici. Pe scurt, nimeni altcineva nu era suficient de bun pentru a o păzi pe Lady Phoebe.

– Da, Excelență.

– Ești sigur?

Trevillion îl privi pe celălalt bărbat în ochi. Fusese comandant timp de aproape doisprezece ani în trupele de Dragoni ale Maiestății Sale. Trevillion nu dădea înapoi în fața nimănui.

– Dacă voi simți vreodată că nu-mi pot face datoria, îmi voi da demisia înainte de a fi nevoie să-mi cereți asta, Excelență. Aveți cuvântul meu.

Wakefield înclină din cap.

– Prea bine.

– Cu permisiunea Excelenței Voastre, aș vrea să-i însărcinez pe Reed și pe Hathaway să o păzească în permanență pe Lady Phoebe până în momentul în care vom elimina primejdia prezentă.

– Un plan cumpănit. Wakefield se ridică exact în clipa în care se auzi o bătaie la ușă. Intră.

Ușa se deschise, dând-o la iveală pe Powers, servitoarea personală a lui Lady Phoebe. Micuța făptură își aranjase părul negru într-o coafură sofisticată și purta o rochie galbenă brodată, cu care nu i-ar fi fost rușine nici unei prințese de sânge regesc.

Femeia se grăbi să facă o reverență și glăsui cu voce aleasă, cu doar o urmă vagă din ceea ce fusese cândva un accent irlandez:

– Îmi cer iertare, Excelență, dar doamna dorește să-i înmânez acest obiect căpitanului Trevillion.

Întinse un baston.

Trevillion simți că îl năpădesc căldurile, dar se săltă cu grijă, punând mâna pe speteaza scaunului. Îi fu greu – pe Dumnezeu, tare greu îi fu –, dar rosti cu voce calmă:

– Adu-mi-l, rogu-te, Miss Powers.

Ea veni grăbită spre el și îi dădu bastonul.

El îi mulțumi și se forță să privească spre stăpânul său.

– Dacă asta e tot, Excelență?

– Da.

Slavă cerului că Wakefield nu era un om milos. În ochii lui nu se citea nici urmă de compasiune.

– Păzește-o pe sora mea, căpitane.

Trevillion ridică bărbia și vorbi din inimă:

– Cu propria-mi viață.

Apoi se întoarse și ieși șchiopătând din încăpere.

Capitolul 2

Într-o zi, regele trimise după fiii săi și spuse:

– E timpul să vă încredințez moștenirea.

Fiului celui mare îi dădu un lanț strălucitor de aur. Celui de-al doilea fiu îi dădu un lanț gros de argint. Dar, când se întoarse spre Corineus, regele nu mai avea decât un lanț subțire de fier. Îl puse pe după gâtul mezinului și spuse:

– Deși nu e decât din fier, ți-l dau ca semn al încrederii mele în tine. Purcede și găsește-ți norocul...

Din *Kelpie*

– Draga mea, pur și simplu nu pot să cred! exclamă Lady Hero Reading a doua zi, la începutul după-amiezii. O tentativă de răpire în plină zi, și încă pe Bond Street, dintre toate locurile. Cine ar face așa ceva?

Phoebe zâmbi slab auzind cuvintele surorii sale mai mari.

– Nu știu, dar Maximus nu m-a lăsat nici măcar să ies astăzi – nici până la *tine* acasă. Te-ai aștepta să considere sigură casa propriei surori.

– Este îngrijorat din pricina ta, dragă, se auzi vocea ceva mai răgușită a cumnatei lor, Artemis.

Cele trei fuseseră obligate să se vadă pentru ceaiul săptămânal la reședința Wakefield, având în vedere că Phoebe fusese practic izolată în casa din oraș.

Phoebe pufni.

– Se folosește de tentativa aceasta de atac pentru a face ceea ce și-a dorit dintotdeauna: să mă întemnițeze de-a dreptul.

– O, Phoebe, spuse Hero încet, cu voce blândă. Nu asta e adevărata intenție a lui Maximus.

Ea și Hero stăteau pe o canapea în salonul Ahile, denumit astfel pentru că pe tavan era pictată o scenă în care centaurii îl educau pe tânărul Ahile. Pe când era mică, Phoebe fusese foarte înfricoșată de creaturile mitice. Aveau niște expresii tare crunte. Acum... ei bine, acum nu era tocmai sigură că își amintea expresiile lor.

Cât de deprimant!

Phoebe își întoarse chipul către sora ei și simți parfumul reconfortant de violete.

– Știi, Maximus a devenit tot mai tiranic de când mi-am rupt mâna.

Asta se întâmplase cu patru ani în urmă, când Phoebe încă mai vedea oarecum. Călcase greșit pe o treaptă într-un magazin și căzuse, rupându-și mâna suficient de serios încât trebuise să i se pună oasele la loc.

– Dorește să te protejeze, spuse verișoara Bathilda cu curaj.

Stătea vizavi de Phoebe și de Hero, lângă Artemis. Phoebe auzea respirația astmatică a lui Mignon în poala ei. Verișoara Bathilda fusese ca o mamă, atât pentru Phoebe, cât și pentru Hero, de la moartea părinților lor. Aceștia pieriseră cu mulți ani în urmă, uciși de un hoț în St Giles, pe când Phoebe era abia născută. Totuși, în același timp, verișoara Bathilda îi lua de regulă partea lui Maximus, în calitate de patriarh – fratriarh – al familiei. Trecuse peste poruncile lui o dată sau de două ori.

Iar verișoara Bathilda nu îl împiedicase niciodată pe Maximus să o înlănțuie pe Phoebe cu brațul lui din cale afară de protector.

Phoebe mângâia absentă catifeaua canapelei, atingând țesătura moale într-o direcție și aspră în cealaltă.

– Știu că ține la mine. Știu că își face griji în privința mea. Dar, făcând asta, mă constrânge de-a dreptul. Chiar și înainte de acest atac, Maximus nu m-a lăsat să merg la petreceri, la bâlciuri și în *nici un* loc pe care îl considera primejdios. Mi-e teamă că după asta mă va împacheta într-o pânză și mă va ascunde în vreun dulap, ca să mă știe în siguranță... Eu... pur și simplu nu știu dacă pot *trăi* astfel.

Cuvintele ei nu erau pe potriva panicii tot mai mari care o cuprindea la gândul de a fi *izolată* și mai mult de atât.

Simți degete calde cuprinzându-i-le pe ale ei și ținându-i-le în loc.

– Știu, draga mea, spuse Hero. Ai fost foarte înțelegătoare că i te-ai supus.

– Da-mi voie să vorbesc cu el, spuse Artemis. În ultima vreme a fost foarte preocupat de siguranța ta, dar poate că, dacă reușesc să-l fac să înțeleagă cât de restricționată te simți, se va mai înmuia.

– Măcar să mă scape de umbra mea nedezlipită, murmură Phoebe.

– E absolut improbabil, spuse verișoara Bathilda. Și, în plus, căpitanul Trevillion nu este aici acum, nu-i așa?

– Doar pentru că sunt la Wakefield. Phoebe răsuflă exasperată. Nu aș fi deloc surprinsă dacă s-ar strecura pe urmele mele când voi ieși să iau ceaiul. Și îi vedeți pe Hathaway și pe Reed?

– Da...?

Întrebarea nedumerită veni de la Hero.

– Sunt încă la fereastra din dos, nu-i așa? Nu aștepta un răspuns. Deși nu îi mai auzise pe lachei de câteva minute, știa sigur că se holbau la ea. Maximus i-a pus și pe ei să mă păzească.

Urmă o tăcere destul de stânjenitoare pentru ea, înainte ca Artemis să spună:

– Phoebe... Dar se întrerupse aproape imediat. Nu, dragule, nu cana de ceai. Mi-e teamă că nu e pentru copilași.

Ultima parte era adresată celui mai mare dintre copiii lui Hero, William, un băiețaș adorabil de doi ani și jumătate, care, după țipătul brusc care le făcu urechile să țiuie, își dorise enorm ceașca aceea de ceai.

– O, William, murmură Hero, exasperată, când un scâncet anunță trezirea celui de-al doilea fiu al ei, pe care îl ținea în poală. Acum l-a trezit pe Sebastian.

– Îmi pare foarte rău, milady, zise Smart, doica lui William, care venise să îl preia pe cel pe care îl avea în grijă.

– Nu e vina ta, Smart, spuse Hero. Serviciul de ceai este teribil de tentant.

– Se poate?

Phoebe întinse mâinile către Hero.

– Mulțumesc, draga mea, spuse Hero. Ai grijă, mă tem că îi curge un pic din guriță.

– Așa se întâmplă cu cei mai cuminți bebeluși, o liniști Phoebe, simțind ghemotocul de nepot care se fâțâia în poala ei. Își strânse imediat protectoare brațele în jurul bebelușului. Sebastian nu avea decât trei luni și nu putea să stea în capul oaselor. Îl prinse de mijlocelul rotunjor și îl ținu în picioare, simțind mireasma dulce de lapte de pe pielea lui. Nu o lua în seamă pe mămica ta, Seb, scumpule. Pur și simplu ador bărbații care salivează.

Fu răsplătită pentru aiurelile pe care le spusese cu un gângurit bolborositor și se trezi brusc cu niște degețele în gură.

– *Tu* mi l-ai cerut, îi reaminti sora ei.

– Să îl iau pe domnișorul William cu mine, milady? se auzi vocea blândă a doicii.

– Auzi, William, ți-ar plăcea să mergi cu Smart să explorați grădina? întrebă Hero vioaie. Uite, ia un biscuit dulce. Mulțumesc, Smart.

Ușa se deschise și apoi se închise.

– Îmi place de fătuca aceea, remarcă verișoara Bathilda, în timp ce Phoebe molfăia cu blândețe degețelele lui Sebastian. Pare competentă, dar blândă cu William al nostru cel dulce. Unde ai găsit-o?

– Mda, încuviință Hero. Și mie îmi place de Smart. Mult mai bună decât prima doică pe care am avut-o. Era o fătuță destul de prostuță. Vă vine să credeți că Smart mi-a fost recomandată de fosta menajeră a lui Lady Margaret? O tânără incredibil de competentă – menajera, nu Megs –, dar care a anunțat și a plecat de la Megs destul de brusc. Într-un loc mai bun, presupun.

– Unde poate fi mai bine decât la fiica unei marchize? întrebă Artemis.

– La un duce, spuse verișoara Bathilda direct. Am auzit că fata s-a dus la Montgomery să se ocupe de casa lui din oraș.

– De unde afli asemenea lucruri? întrebă Hero, cu o oarecare exasperare.

Phoebe o înțelegea. Verișoara Bathilda afla întotdeauna cele mai bune bârfe, înaintea tuturor.

– Ce altceva crezi că discut când iau ceaiul cu doamnele mele respectabile? spuse verișoara Bathilda. Ei bine, nu mai departe de ieri am aflat că Lord Featherstone a fost văzut admirând iazul cu rațe din Hyde Park împreună cu Lady Oppertyne.

– Nu pare ceva îngrozitor de scandalos, spuse Hero, părând contrariată.

– Lord Featherstone nu purta pantaloni în momentul acela, adăugă verișoara Bathilda triumfătoare. Și nici lenjerie intimă.

– Dar *purta* jartiera lui *Lady Oppertyne* pe...

– Mai doriți niște ceai? întrebă Hero grăbită, părând a se adresa tuturor.

– Te rog, răspunse Artemis.

Clinchete de porțelan. Phoebe scoase un zgomot foarte nepoliticos din buze, care îl făcu pe nepotul ei să chicotească. Își mijii ochii, străduindu-se să vadă ceva, dar probabil că lumina era prea slabă în camera de zi. Nu distingea nici măcar forma capului lui Sebastian.

– Hero?

– Da, dragă?

– Ce culoare are părul lui?

Urmă o scurtă tăcere. Chiar dacă nu vedea, Phoebe știa că celelalte femei o priveau. O clipă își dori – își dori din toată inima – să fi fost normală. Să nu fi fost o grijă, poate chiar o *povară*, pentru familia ei. Să fi putut pur și simplu privi și vedea, la naiba, cum arăta scumpul ei nepot.

Însă nu putea.

Ceva zdrăngăni pe masa de ceai.

– O, Phoebe, îmi pare rău, spuse Hero cu răsuflarea întretăiată. Nu-mi vine să cred că nu ți-am spus până acum...

– Nu, nu.

Phoebe scutură din cap, înăbușindu-și frustrarea.

Nu adusese vorba despre asta pentru a face pe toată lumea să se simtă vinovată.

– Nu e... nu trebuie să-ți ceri scuze, crede-mă. Doar că... doar că vreau să *știu*.

Hero trase aer în piept, un zgomot ce se asemăna cu un oftat.

Phoebe strânse din buze.

Artemis își drese glasul și răspunse cu vocea ei gravă și alinătoare, ca întotdeauna.

– Are părul negru. Sebastian nu e decât un bebeluș, desigur, dar chiar cred că nu va semăna deloc cu scumpul de William. Are ochii de un căprui mai închis, tenul pare măsliniu – spre deosebire de pielea albă a lui William – și nu cred că va avea nasul familiei Batten.

– O, nu.

Phoebe simți că i se ivește un zâmbet larg pe buze și că umerii i se relaxează. Maximus avea o versiune modestă a nasului Batten, dar, dacă era să te iei după portretele strămoșilor lor, nefericita protuberanță putea să fie foarte proeminentă.

– Cred că un nas mai măricel îi conferă unui bărbat un oarecare aer serios, interveni verișoara Bathilda, cu o vagă urmă de dezaprobare în glas. Chiar și căpitanul tău are un nas un pic mai lunguț, și cred că asta îl face tare chipeș.

– Nu este întocmai căpitanul *meu*, spuse Phoebe, iar apoi, deși știa prea bine că nu era cazul, nu se putu abține să nu adauge: Chipeș?

– Foarte *arătos*, începu verișoara Bathilda.

În același timp, Artemis spuse:

– Nu știu dacă *chipeș* este *tocmai*...

– Prea sever.

Vocea lui Hero puse capăt disputei. Toată lumea tăcu, trăgând aer în piept. În liniștea care se lăsă, se auzi scâncetul lui Sebastian.

– Probabil îi e foame, murmură Hero, luându-și fiul.

Phoebe ascultă foșnetul hainelor în timp ce sora ei își așeza bebelușul la sân. Hero era desuetă în dorința ei de a-și alăpta fiul ea însăși, iar Phoebe o invidia cu adevărat.

Ar fi atât de plăcut să țină un trupușor cald la sân. Să știe că și-ar putea hrăni și iubi propriul copil.

Phoebe își plecă fruntea, sperând că dorința nu i se citea pe chip. Adevărul era că avea, din nefericire, puține șanse de a întâlni gentilomi eligibili – presupunând că ar putea găsi măcar vreun bărbat dispus să ia în căsătorie o oarbă.

– Și cum arată *mai exact* căpitanul Trevillion? întrebă ea, dornică să evite gândurile apăsătoare.

– Ei bine, începu Hero gânditoare. Are o față lungă.

Phoebe râse.

– Asta nu-mi spune nimic.

– Ridată, completă Artemis. Are fața ridată. Are niște șănțulețe în jurul gurii, care e oarecum subțire.

– Are ochii albaștri, interveni verișoara Bathilda. Foarte frumoși, într-adevăr.

– Dar *pătrunzători*, spuse Hero. O, și are părul negru. Înțeleg că purta o perucă albă pe când era la Dragoni, dar, de când s-a retras, și-a lăsat părul să crească și îl poartă foarte strâns în coadă.

– Și, bineînțeles, nu poartă decât negru, spuse Artemis.

– Adevărat?

Phoebe strâmbă din nas. Nu avusese habar că fusese escortată în tot acest timp de întruparea Morții.

– Sindicatul Doamnelor! exclamă verișoara Bathilda deodată.

– Ce-i cu el? întrebă Artemis.

– Cum ce, ne întâlnim mâine, răspunse verișoara Bathilda.

– Desigur, spuse Hero. Dar îi va permite Maximus lui Phoebe să vină?

Sindicatul Doamnelor întru Ajutorarea Căminului pentru Orfani și Copii Abandonați era proiectul lui Hero. Un club alcătuit exclusiv din doamne – nu era permis accesul niciunui gentilom – fusese format pentru a ajuta un orfelinat din mahalalele din St Giles. Sindicatul Doamnelor se reunea neregulat, dar Phoebe aștepta cu mare nerăbdare întâlnirile, căci erau printre puținele evenimente sociale la care Maximus îi permitea să participe.

Sau cel puțin până acum.

– Nu o va lăsa, spuse Artemis încet. Nu după evenimentele de ieri.

– O, dar trebuie să evaluăm o posibilă nouă membră. În vocea lui Hero se simțea exasperarea. Să amânăm întâlnirea, ce credeți?

– Nu, spuse Phoebe cu fermitate. M-am săturat să mă ascund și să mi se spună când și unde pot merge.

– Dar, draga mea, dacă este *periculos*..., începu Artemis.

– O întâlnire a Sindicatului Doamnelor? întrebă Phoebe incredulă. Ştim toate că întâlnirile sunt cât se poate de sigure.

– *Au loc* în St Giles, sublinie verişoara Bathilda.

– Şi toate doamnele nobile din sindicat îşi aduc cei mai puternici lachei. Voi fi înconjurată de protectori, inclusiv căpitanul meu şi cei doi soldaţi ai săi. Nu sunt sigură dacă Reed mai ştie că îl serveşte pe Maximus şi *nu* pe căpitanul Trevillion.

– Cel puţin admiţi că e căpitanul *tău*. Vocea lui Hero avu o undă de ironie înainte de a redeveni serioasă. Undeva, de cealaltă parte a încăperii, se deschise o uşă. Totuşi, nu văd cum te vei descurca cu Maximus.

– Nici eu nu ştiu, declară Phoebe, dar o voi face. Sunt femeie, nu un canar în colivie.

Îi simţi prezenţa înainte de a-i auzi paşii în spatele ei. La *naiba*. Dacă ar purta un parfum, ar avea măcar o *vagă* idee când se apropia.

– Milady, spuse căpitanul Trevillion cu glas răguşit. Am primit veste de la Excelenţa Sa că omul aflat în spatele tentativei de răpire nu mai reprezintă o ameninţare. Aş putea spune totuşi că, deşi nu sunteţi o pasăre în colivie, nu sunteţi nici o simplă femeie. Sunteţi un bun de preţ. Atâta timp cât există oameni care doresc să vă fure, nu mă voi dezlipi de dumneavoastră.

Phoebe simţi că se îmbujorează. De îndată ce avea să rămână singură cu căpitanul ei, avea să-i spună exact ce simţea acest „bun" despre cuvintele lui.

Trevillion privi cum Lady Hero îşi lua rămas-bun de la celelalte doamne. Formaseră un cerc protector în jurul protejatei lui, şi se gândi că, dacă nu ar fi fost nişte doamne cu educaţie aleasă, ar fi primit o muştruluială exact în clipa aceea.

După bujorii delicaţi din obrajii lui Lady Phoebe, acest lucru era încă posibil. În ziua aceea purta o rochie albastră precum cerul. În locul obişnuitei eşarfe, corsajul ei era tivit cu dantelă fină, care îi încadra şi îi cuprindea sânii rotunzi într-un mod încântător. Nu-şi putu reprima gândul că nuanţa rece a rochiei îi făcea gura să semene cu zmeura coaptă. Catifelată. Dulce. Senzuală. O gură din care s-ar putea înfrupta.

Îşi desprinse privirea, stăpânindu-şi gândurile.

– Mă bucur atât de mult că vei putea participa la întâlnirea Sindicatului Doamnelor, murmură Lady Hero, sărutându-şi sora pe obraz.

Îi aruncă o privire întunecată lui Trevillion, înainte de a ieşi din încăpere, cu o ţinută dreaptă.

Trevillion oftă în tăcere.

Căţelul lui Miss Picklewood se foi în braţele ei, iar doamna se aplecă ţeapănă să-l lase jos.

– Cred că Mignon este gata pentru plimbarea zilnică.

– Minunat, spuse Excelenţa Sa, zâmbind spre căţeluşa care lipăia pe lângă fustele doamnelor. Îi voi spune servitoarei să îl aducă pe Bon Bon şi vă vom însoţi, bine?

– Minunat, declară Miss Picklewood. Phoebe, vii şi tu?

– Cred că voi face câţiva paşi în grădina mea, răspunse Lady Phoebe.

Avea un zâmbet politicos pe buze, dar Trevillion sesiză încordarea din vocea ei.

Bănuiala i se confirmă când se întoarse fără a-i adresa vreun cuvânt şi ieşi cu paşi apăsaţi din încăpere.

Surprinse privirea compătimitoare a Excelenţei Sale când o apucă pe urmele protejatei lui, dar chiar nu era interesat de compasiunea ei.

Camera de zi se afla la capătul marii scări care ducea spre etajul principal al reşedinţei Wakefield. Trevillion privi cu atenţie cum Lady Phoebe cobora treptele strălucitoare de marmură. Nu se clătinase niciodată – nici măcar o dată –, dar, cu toate acestea, ura scările acelea.

Ajungând jos, Lady Phoebe se întoarse şi se îndreptă către dosul casei, pipăind cu degetele peretele holului. O urmă, nu la fel de graţios, privind la legănarea fustelor ei de un albastru intens.

Ajunsese aproape de uşile care dădeau în grădină când el o prinse din urmă.

– Este o copilărie, milady, să încercaţi să vă luaţi la întrecere cu un olog.

Ea nu se întoarse, dar spatele îi înţepeni în mod vădit.

– Mă tem că noi, bunurile, avem deseori tendința de a fi copilăroase, căpitane.

Spunând acestea, deschise ușile și păși pe treptele mari de granit care duceau în grădină. Albastrul rochiei, în contrast cu griul granitului și cu verdele intens al ierbii, îi scoteau în evidență părul șaten cu nuanțe arămii. Arăta precum întruparea primăverii, aproape angelic de încântătoare.

Ei bine... dacă nu ar fi fost hotărâtă să se îndepărteze de el.

Păși după ea și o cuprinse de braț.

– Dacă îmi *permiteți*, milady.

Era aproape sigur că mormăise ceva, dar nu așteptă să-i răspundă, punându-i pur și simplu mâna pe brațul lui stâng. Iarba era mare, și probabil își dăduse seama că ar fi ridicol să cadă în năsucul ei mândru.

– Nu ești câtuși de puțin olog, spuse ea scurt.

Gura lui zvâcni, conducând-o pe trepte.

– Nu sunt sigur cum ar putea fi numit un om care nu poate sta în picioare fără ajutorul unui baston, milady.

Ea nu făcu decât să pufnească drept răspuns.

– Ei bine, poți să te consideri olog – deși *nu* ești, în mod evident –, dar doresc să te informez că eu nu sunt, cu siguranță, un bun de preț.

– Îmi pare rău dacă v-am jignit, milady.

– Chiar?

El își înăbuși un oftat.

– Poate că, dacă mi-ați explica de ce *a fost nevoie* ca observațiile mele perfect rezonabile să vă jignească, milady.

– Crede-mă, căpitane, nu e deloc de mirare că nu ești căsătorit.

– Nu-i așa?

– Nimeni nu dorește să fie numit *bun de preț*, cu atât mai puțin o femeie.

O retragere calculată ar putea fi de dorit.

– Poate că evaluarea mea a fost excesiv de directă, dar trebuie să recunoașteți că sunteți, într-adevăr, prețioasă pentru întreaga familie, milady.

– Trebuie? Se opri, făcându-l să stea și el în loc dacă nu voia să se depărteze de ea. De ce? Sunt iubită de familia mea – și o iubesc

la rândul meu –, dar trebuie să-ți spun că faptul că sunt numită un *lucru de preț* îmi face stomacul să se revolte.

Privi spre ea, surprins de o reacție atât de viscerală.

– Mulți bărbați vă vor considera astfel. Sunteți sora unui duce, o moștenitoare care...

– Așa mă consideri *tu*?

O privi țintă pe femeia aceasta încântătoare, vehementă, care îl *înnebunea*. *Bineînțeles* că nu o vedea ca pe un simplu bun de preț. Dacă nu ar fi fost oarbă, ar fi știut-o deja.

Rămăsese tăcut prea mult. Își încrucișă brațele peste sâni, încruntându-se furioasă.

– Ei bine, așa e, căpitane Trevillion?

– E datoria mea să vă protejez, milady.

– Nu asta am întrebat, căpitane, ripostă ea. Nu sunt altceva decât un obiect valoros pentru tine? O cutie cu bijuterii care trebuie protejată de hoți?

– *Nu*, spuse el, apăsat.

– Bun.

Își așeză din nou mâna pe brațul lui, iar atingerea ei îi ardea carnea ca un stigmat, în ciuda straturilor de material care îi separau.

Într-una din zile avea să cedeze, și, când avea să se întâmple asta, ea urma să vadă că el nu era de piatră.

Câtuși de puțin. Dar ziua aceea nu era azi. Ajunseră la capătul treptelor, pășind pe un pătrat de iarbă. Dincolo de acesta se afla grădina lui Lady Phoebe, un labirint de alei pietruite cu grijă, care se întindeau unduitoare printre movile extravagante de plante înflorite. Grădina nu semăna cu nimic din ce văzuse Trevillion până atunci. În primul rând, florile erau toate albe. Trandafiri, crini, margarete de toate felurile și zeci de alte flori, pe care Trevillion nu știa să le numească, fiindcă nu avusese niciodată un mare interes pentru plante.

Cea de-a doua diferență a acestei grădini era descoperită doar atunci când te apropiai de ea: parfumul care înmiresma aerul. Trevillion nu întrebase niciodată, dar, din câte își dădea seama, toate florile din grădină aveau un parfum. Când intrai în grădină, era ca și când ai fi pătruns în budoarul unei zâne. Albinele

bâzâiau leneşe deasupra florilor, iar briza înmiresmată de parfumuri încânta simţurile.

Trevillion se întoarse şi văzu cum Lady Phoebe se relaxează vizibil. Îşi lăsase umerii în jos, pumnii pe jumătate strânşi de destinseseră, iar pe buzele catifelate îi plutea un zâmbet. Ea îşi ridică faţa în bătaia vântului, lăsându-l pe căpitan fără suflare. Aici, singur cu ea, o putea privi în voie. Îşi putea lăsa ochii să-i mângâie curba suavă a obrazului, bolta încăpăţânată a frunţii, gura, pe jumătate deschisă şi umedă.

Îşi desprinse privirea, iar buzele i se arcuiră sardonic în timp ce prin vene îi curgea sângele albastru al aristocraţilor care străbătuseră veacuri.

El era un fost soldat, cinic, mai în vârstă, fără nici o picătură de sânge nobil.

– Cine era? întrebă ea, destrămându-i gândurile.

Trebui să-şi dreagă glasul înainte de a vorbi.

– La cine vă referiţi, milady?

– La răpitorul meu, prostuţule. Faţa ei expresivă se schimonosi. O, nu-mi place cum sună. „Răpitorul *meu*" sună prea intim. Mai degrabă, ticălosul care a încercat să mă răpească. Cine era?

– Ah! Pietrişul scrâşni sub picioarele lor când păşiră pe aleea din grădină. Se pare că este un vecin de-al fratelui dumitale, din Lancashire. Un bărbat pe nume Maywood.

Se opri auzindu-l, întorcându-se spre el cu ochii mari.

– Lord Maywood? Chiar? Dar trebuie să aibă cel puţin şaizeci de ani. Ce voia cu mine?

– Excelenţa Sa nu e sigur, răspunse Trevillion agale. Întâlnirea din această după-amiază cu ducele lăsase multe din întrebările lui Trevillion fără răspuns. E posibil ca Lord Maywood să fi dorit să vă forţeze să vă căsătoriţi cu fiul său.

Ea se încruntă auzind asta, iar sprâncenele i împreunară deasupra ochilor care păreau a ţintui pistoalele pe care le purta el încrucişate peste piept.

– Dar Lord Maywood şi-a mărturisit nelegiuirea?

– Nu tocmai. Trevillion strânse din buze. Lord Maywood i-a trimis o ameninţare fratelui dumitale săptămâna trecută, şi s-a

descoperit că unul din bărbaţii pe care i-am împuşcat provenea din Lancashire.

Ea se încruntă.

– Ce a spus Lord Maywood când a fost confruntat?

– Nimic, milady, recunoscu el ezitant. Maywood a murit în această dimineaţă în urma unui atac subit de apoplexie.

– O. Clipi, atingând uşor cu mâna petalele unui trandafir din apropiere, ca şi când ar fi căutat alinare. Îmi pare rău să aud asta.

– Mie nu, răspunse el. Nu dacă asta înseamnă că sunteţi în siguranţă.

Ea nu spuse nimic, întorcându-se şi continuându-şi plimbarea.

– Aşadar, Maximus consideră tărăşenia încheiată.

– Da, milady.

Ducele părea mulţumit că problema se rezolvase atât de simplu, dar Trevillion ar fi fost mult mai fericit dacă Lord Maywood ar fi recunoscut răpirea. El susţinuse că ar trebui să continue investigaţia, pentru a vedea dacă mai exista vreun posibil răpitor. Totuşi, Wakefield era convins că situaţia fusese clarificată.

Dar, în absenţa unei confesiuni, îndoiala continua să persiste în mintea lui Trevillion.

Nu îi împărtăşi acest gând lui Lady Phoebe. Nu era nevoie să o îngrijoreze fără o pricină specifică. În plus, avea să rămână la fel de vigilent ca întotdeauna.

– O, aceasta a dat sămânţă, murmură Lady Phoebe, pipăind o floare care îşi pierduse majoritatea petalelor. Ai un coş?

El ridică din sprâncene. De unde şi de ce să fi avut un coş?

– Nu, milady.

– Ce neglijenţă din partea ta, căpitane, mormăi ea, scoţând o mică foarfecă din cârligul de chei de la mijloc. Tăie floarea şi i-o întinse. Poftim.

Trevillion o luă şi, neavând unde să o pună, o vârî în buzunar.

– Mai vezi vreuna care trebuie tăiată? întrebă ea, plimbându-şi mâinile pe deasupra plantei.

– Una.

Îi prinse degetele reci şi delicate în mâna lui mare, ducându-le la petalele ofilite ale trandafirului.

– O, mulțumesc.

Își îndoi mâna.

– Nu aveți grădinari care să se ocupe de asta?

– Ba da. Tăie apoi această floare și i-o dădu, iar el se văzu nevoit să o pună alături de surata ei. Dar de ce i-aș aștepta pe ei?

Mâinile ei căutau grăbite din nou.

– Pentru că este o muncă de rând, milady?

Ea râse, iar sunetul îi stârni fiori stânjenitori pe șira spinării.

– E clar că nu ești grădinar, căpitane Trevillion.

Nu-i mai dădu altă explicație, ci se aplecă asupra a ceea ce avea de făcut. Trevillion fu uimit de cât de în largul ei se simțea acolo, printre florile ei, cu chipul strălucitor și senin.

– Păcat că e înnorat astăzi, murmură ea absentă.

El încremeni. Nu scoase nici un sunet, dar ea trebuie să fi simțit ceva.

Se ridică încet, cu chipul prea fraged îndreptat spre el și cu foarfeca în mână.

– Căpitane?

Nu înțelesese niciodată până atunci la ce se refereau oamenii când vorbeau despre inimi frânte.

Acum înțelegea.

Totuși... nu o mințise niciodată și nu avea să înceapă acum.

– Soarele strălucește.

Totul era negru, deși căpitanul Trevillion îi spusese că era o zi luminoasă.

Phoebe se așteptase ca asta să se întâmple într-o zi.

Bineînțeles că da. Vederea i se înrăutățise încet de ani de zile. Doar cineva sărac cu duhul nu ar fi priceput la ce ducea asta.

Doar că.... una era ca *mintea* ei să înțeleagă, și cu totul altceva ca *inima* ei să priceapă. Nesăbuită și inutilă. Se pare că sperase într-un miracol.

Râse dându-și seama, deși semănă mai degrabă cu un icnet.

El apăru lângă ea imediat, căpitanul ei credincios, sever și lipsit de umor, dar mereu acolo.

– Milady?

Îi luă mâna în palma lui mare și caldă, cuprinzându-i umerii cu brațul, ca și când ar fi fost posibil ca ea să cadă.

Și, într-adevăr, era posibil.

– E o prostie, spuse ea și își trecu o mână tremurătoare peste chip, căci se părea că începuse să plângă. *Eu sunt* o bleagă.

– Veniți. Așezați-vă.

O conduse doi pași și o așeză cu blândețe pe o bancă de piatră, lăsând-o să se sprijine de trupul lui puternic.

Ea scutură din cap.

– Îmi pare rău.

– *Nu*, spuse el răgușit și, dacă nu l-ar fi cunoscut așa bine, ea ar fi zis că era aproape la fel de tulburat ca ea. Nu vă scuzați.

Ea trase aer în piept cu dificultate.

– Știi de ce toate florile mele sunt albe?

Se așteptase oarecum ca el să sublinieze absența logicii, dar el nu făcu decât să spună:

– Nu.

– Florile albe se vedeau cel mai bine când am plantat grădina prima oară, acum trei ani, spuse ea. Și, desigur, florile albe au de obicei cel mai puternic parfum. Dar, în mare, motivul a fost că am crezut că s-ar putea să le văd mai bine.

Nu spuse nimic, ci doar își strânse brațul împrejurul umerilor ei, și ea îi fu un pic recunoscătoare că era acolo în clipa aceea. Dacă ar fi fost cu Hero, cu Maximus sau cu verișoara Bathilda, ar fi trebuit să-și facă griji în legătură cu durerea lor – durere pentru pierderea ei. Dar în căpitanul Trevillion avea pur și simplu un reazem de bază. Nu avea să izbucnească în lacrimi de mila ei. Nu avea să încerce să se gândească la cuvinte alinătoare.

Măcar asta era plăcut.

– Sunt atât de proastă, spuse ea încet, să jelesc inevitabilul. Știam că nu e nici un tratament. Eu am fost cea care a insistat ca Maximus să alunge toți doctorii și făcătorii de miracole. Știam...

Nu reuși să înăbușe pe deplin suspinul care îi urcă în piept. Își acoperi gura deschisă cu mâinile și trase aer cu sete, cutremurându-se.

El îi puse mâna în păr, aplecându-i capul pe pieptul lui, lăsându-l să se odihnească acolo, în vreme ce lacrimile îi udau cămaşa. Unul din pistoale o apăsa destul de tare pe obraz, dar chiar nu-i păsa în clipa aceea. Plânse până când faţa udă i se încinse, până i se înfundă nasul şi îşi simţi ochii de parcă i-ar fi intrat nisip în ei. Când în cele din urmă se linişti, auzi bătăile inimii din pieptul căpitanului Trevillion, egale şi puternice.

– E ca moartea, şopti ea, pe jumătatea pentru sine. Ştim cu toţii că vom muri într-o zi, dar să o *credem* e cu totul altceva.

Un moment, mâna din părul ei se strânse dureros. Apoi îi dădu drumul, mângâindu-i umărul.

– Sunteţi departe de moarte, milady.

– Sunt? Îşi îndreptă chipul către al lui. Nu seamănă asta cu un soi de moarte? Nu văd lumina. Nu văd *nimic*.

– Îmi pare rău, spuse el, cu glas răguşit şi scrâşnitor ca pietrişul, şi totuşi cumva reconfortant. Îmi pare rău.

Suna... ca şi cu i-ar fi păsat.

Se încruntă, deschise gura să întrebe şi auzi uşa casei deschizându-se.

– O, Doamne. Cine e?

– Powers. Vine să vă cheme, răspunse el.

Se îndreptă de îndată, ducându-şi mâna la păr, în încercarea de a-l aranja. Probabil arăta îngrozitor.

– Cum arăt?

– Ca şi când aţi fi plâns.

Răspunsul lui direct îi smulse un râset.

– Ştiu că arăt teribil, dar ai putea măcar să mă *minţi*.

– Chiar îmi cereţi să vă *mint*?

Vocea lui suna... obosită. Ea se încruntă, deschizând gura să-i răspundă.

– Milady, a venit croitoreasa.

Era vocea lui Powers şi venea de undeva din apropiere.

– La naiba, murmură Phoebe distrasă. Va trebui să intrăm.

– Într-adevăr, milady.

Era la fel de lipsit de emoţie ca întotdeauna. Continuă să-şi sprijine degetele de braţul lui în timp ce o conduse înapoi în casă.

– Mulţumesc, căpitane.

– Pentru ce, milady?

– Că m-ai lăsat să-ţi îmbib cămaşa cu apă sărată. Zâmbi, deşi mai căznit decât de obicei. Pentru că nu mi-ai servit platitudini. Ai dreptate. Nu am nevoie de minciuni din partea ta.

– Atunci mă voi strădui să nu vă ofer altceva decât onestitate.

Ceea ce era un răspuns perfect respectabil, dar care totuşi o făcu să se înfioare.

Se gândi deodată la descrierea făcută de familia ei. *Arătos. Chipeş*. Ciudat, niciodată nu considerase că Trevillion ar putea fi un bărbat atrăgător. Era pur şi simplu *acolo*. O formă masivă în dreapta ei, împiedicând-o să meargă la baluri, mereu în alertă să pună capăt oricărei distracţii.

Doar că nu era tocmai adevărat, se mustră ea vinovată când se apropiară de treptele de piatră. Trevillion fusese o prezenţă extrem de alinătoare când îşi pierduse cumpătul.

Fusese un prieten. Nu-l mai considerase niciodată până atunci prieten... Iar dacă înţelesese *asta* greşit...

Ei bine.

Poate că nu era singurul lucru pe care îl înţelesese greşit despre garda ei.

Capitolul 3

Prinţul Corineus jură că într-o zi urma să aibă propriul regat, aşa că strânse vreo zece bărbaţi curajoşi şi se îmbarcă pe o corabie pentru a porni pe mare. Navigară şapte zile şi şapte nopţi, iar în cea de-a opta zi zăriră pământ: stânci colţuroase şi doar un mic golf. Dar când Corineus văzu ţărmul, auzi un cântec straniu, o ispită promiţând iubire, pasiune şi fericire eternă...

Din *Kelpie*

A doua zi, dimineaţa târziu, Phoebe stătea în holul din partea din faţă a reşedinţei Wakefield, îndesând un bilet şi o mică geantă în mâinile lui Powers.

– Ai grijă să i-l dai chiar domnului Hainsworth, nu vreunuia dintre băieții de prăvălie.

– Da, milady, spuse Powers.

Avea o voce clară și plăcută, deși avea tendința de a se da cu mult prea mult din parfumul ei preferat cu miros de paciuli.

– Mulțumesc, Powers, spuse Phoebe, detectând pașii inegali ai căpitanului Trevillion pe scări.

– Milady, mai doriți să participați la întâlnirea doamnelor? întrebă el cu voce răgușită în care se ghicea o undă de scepticism.

– Întâlnirea Sindicatului Doamnelor, răspunse Phoebe. Și da, sigur că mai doresc. Nu încerca să te fofilezi să nu mă duci – am permisiunea lui Maximus.

Permisiunea fratelui ei pentru a ieși, cel puțin. Nu îl informase, de fapt, pe Maximus *unde* se ducea, dar nu avea de gând să-i spună asta căpitanului.

Auzise un oftat masculin?

– Prea bine, milady.

Degete puternice și calde îi luară mâna și i-o puseră pe mânecă. Amuzant. Dacă nu ar fi fost oarbă, o astfel de atingere – piele pe piele – ar fi fost scandaloasă. Că veni vorba, a fi urmată peste tot de un bărbat în floarea vârstei, uneori fără nici o altă escortă, ar fi fost culmea necuviinței. Și totuși, nimeni nu părea să gândească ceva cu privire la faptul că Trevillion era precum umbra ei.

Orbirea o neutralizase în ochii lumii.

Phoebe pufni pentru sine, în vreme ce ieși în aerul cald. Probabil că era soare astăzi – îl simțea pe piele.

– Milady? dudui vocea lui Trevillion alături de ea.

– O, nimic, căpitane, spuse ea, puțin morocănoasă.

Fără îndoială că și el o considera un fel de păpușă mobilă, nu o femeie cu sânge în vene.

– Dacă vă deranjează ceva...

– Uneori mă întreb dacă nu ar trebui să mă pui pe roți, mormăi ea în timp ce coborau treptele din față.

– Bună dimineața, domnule, milady, spuse Reed.

– Reed, murmură Trevillion. Poți sta împreună cu Hathaway în spatele trăsurii dacă vreți.

– Da, domnule.

– Chiar e necesar să luăm *amândoi* lacheii? întrebă Phoebe încet.

– Cred că da, milady. Urmează treptele.

Pipăi cu vârful degetelor până simți prima treaptă, apoi urcă în trăsură. Se așeză și își netezi fustele.

– Nu e decât Sindicatul Doamnelor.

Se auzi un foșnet când Trevillion se așeză în fața ei. În ciuda bastonului său, făcea mult mai puțin zgomot decât majoritatea bărbaților când se mișca.

Asta era de-a dreptul enervant.

– Sindicatul Doamnelor se întâlnește în St Giles, milady, cea mai rău famată parte din Londra, s-ar spune.

– E în plină zi.

– Tot în plină zi a avut loc și atentatul la adresa persoanei dumneavoastră, pe Bond Street. Avea vocea profundă și egală, și Phoebe se întrebă dacă exista *ceva* care l-ar fi putut face pe Trevillion să-și piardă aerul de dezinteres apatic. Uneori am impresia că vă plac disputele, milady.

Ea își țuguie buzele.

– Ei bine, nu cu toată lumea, căpitane Trevillion. Tu ești un caz foarte special, înțelegi.

Ei i se păru că aude un pufnet care ar fi putut fi un râset înfundat, dar fu acoperit de huruitul roților, căci trăsura pornise.

– Sunt cu adevărat onorat, milady.

– Așa și *trebuie*.

Întotdeauna avea un sentiment de reușită când îl prindea în jocul ei pe severul căpitan.

– Spune-mi ceva. Am observat că îl preferi pe Reed celorlalți lachei. De ce?

– E o chestiune destul de simplă, milady. Reed a fost soldat la dragoni, sub comanda mea. Când a părăsit serviciul Maiestății Sale, l-am recomandat pe Reed fratelui dumitale, ca om loial, care nu se teme să muncească din greu. Excelența Sa a fost într-atât de amabil încât mi-a luat în seamă recomandarea, milady.

– Ah! Cât de ușor se rezolvă misterul.

Trăsura se clătină când luară colțul, iar Phoebe surprinse un fragment de cântec de afară – probabil că persoana care cânta întinsese o pălărie pentru a face câțiva bănuți de pe urma vocii ei.

– A fost la Dragoni cu tine multă vreme?

– De când a intrat în solda regelui, milady, replică Trevillion. Vreo cinci ani, dacă îmi amintesc bine.

– Și câți ani ai fost tu la dragoni?

Urmă o pauză, și ea se gândi, nu pentru prima dată, cât de groaznic era să nu vadă fața celui cu care vorbea. Era surprins de întrebarea ei? Jignit că îl întrebase ceva atât de personal? Sau îl întristase gândul la o carieră pe care nu o mai avea? O chestiune atât de simplă... nu ar fi fost nevoie decât de o privire pentru a primi un răspuns.

– Aproape doisprezece ani, milady, spuse el în cele din urmă. Vocea lui era complet lipsită de emoție, și Phoebe nu putu detecta nimic în ea, în afară de faptul că tocmai lipsa emoției trăda un simțământ puternic.

Înclină capul, gândindu-se.

– Ți-a plăcut?

– Milady?

O, acum în vocea lui se ghicea o undă de cenzură. *Asta* era interesant. *De ce* nu-i pusese niciodată aceste întrebări?

– Să fii la Dragoni? Să comanzi oameni – ai comandat mulți oameni în calitate de căpitan, nu-i așa? Să faci... ce făceai?

– Comandam între douăzeci și cincizeci de oameni, în funcție de sarcina pe care o aveam, replică el.

Iar acum nu o comanda decât pe ea. Ea înțelese deodată ce decădere în viață trebuia să reprezinte această muncă pentru el.

Dar el continuă:

– Am făcut tot ce-mi ordona regele să fac, și, pentru o clipă, Phoebe crezu că asta era tot ce avea să audă despre perioada lui în Regimentul Dragoni. Apoi se mai înmuie un pic. Am urmărit contrabandiști de-a lungul coastei mulți ani, dar în ultimii ani regimentul meu a fost încartiruit la Londra, mai exact pentru a găsi și a prinde producătorii de rachiu și alți tâlhari din St Giles.

– Chiar? Se încruntă, dintr-odată conștientă de faptul că știa foarte puțin despre acest bărbat. Dumnezeule mare! Petrecuse

șase luni, zi de zi, cu căpitanul Trevillion, și totuși nu-i pusese nici cele mai simple întrebări legate de viața lui. Phoebe simți o împunsătură de rușine înainte de a se apleca ușor în față, hotărâtă să-și îndrepte scăparea. Pare că ați patrulat într-o zonă foarte bine delimitată.

– Da, spuse el sec. Dar aveam și un ordin foarte clar, de la un important membru al parlamentului.

– De la... Nu vrei să spui de la fratele meu, nu?

– Ba de la fratele dumneavoastră, milady.

– Întotdeauna a urât producerea rachiului într-o măsură nesănătoasă, mormăi Phoebe pentru sine. Așadar, îl cunoști de fapt pe Maximus de ani de zile?

– Eu și Excelența Sa ne cunoaștem de mai bine de patru ani.

– Habar n-aveam că aveți așa prietenie de durată.

Pauza fu scurtă, dar sugestivă.

– Nu aș descrie... asocierea noastră în felul acesta, milady.

– Cum? Drept prietenie? întrebă Phoebe. Te asigur, nu îmi voi schimba părerea despre tine, căpitane, pentru că ai cedat slăbiciunii prieteniei.

– Fratele dumneavoastră este duce, milady...

– Și totuși își suflă și el nasul.

– ... Iar eu nu sunt decât un fost ofițer la Dragoni din...

Se opri dintr-odată. Ea se aplecă în față, cu curiozitatea atâtată.

– De unde, căpitane?

– Cornwall, milady. Văd că am ajuns la orfelinat.

Și trăsura se opri cu un hurducăit.

– Să nu crezi că am încheiat conversația, spuse Phoebe afabilă, adunându-se și pregătindu-se să coboare din trăsură. Mai am să-ți pun multe întrebări, căpitane Trevillion.

În timp ce portiera trăsurii se deschise, auzi oftatul resemnat al protectorului ei.

Phoebe își înăbuși un zâmbet. Îi plăcea să-l enerveze pe stoicul căpitan de Dragoni, dar nu se putea abține să nu se întrebe ce provocase acea ușoară ezitare cu privire la originile sale.

*

Căminul pentru Orfani şi Copii Abandonaţi era, la prima vedere, un loc neatractiv pentru o introducere în societatea aleasă. Eve Dinwoody coborî din trăsură cu ajutorul servitorului său, Jean-Marie Pépin, şi privi de-a lungul străzii.

Căminul se afla exact în mijlocul cartierului St Giles, pe o alee prea îngustă pentru a permite trecerea unei trăsuri – fuseseră nevoiţi să se oprească la capătul aleii. Chiar şi la lumina zilei, sărăcia lucie din St Giles plana ca un nor negru deasupra locului. Un cerşetor în zdrenţe atât de ponosite încât era imposibil să-ţi dai seama dacă era bărbat sau femeie stătea ghemuit în colţul unei case. Peste drum de trăsură, trecea o femeie, cu capul şi spinarea îndoite sub un coş enorm, acoperit, în timp ce un copil singuratic, gol de la brâu în jos, stătea şi căsca ochii la trăsura îngrijită.

Probabil că pentru bietul băiat păreau nişte zei coborâţi din Olimp, se gândi Eve cu milă. Scotoci grăbită în buzunar după poşeta strecurată sub fuste şi scoase un bănuţ. Îl întinse spre copilul dezbrăcat, iar el veni către ea, înhăţă bănuţul şi o luă la fugă.

Căminul era mare, o clădire nouă de cărămidă, cu trepte late în faţă.

Cu toate acestea, era în mod vădit o instituţie funcţională, cu doar puţine înfloriturii arhitecturale specifice clădirilor caritabile. Şi totuşi, aici se reunea Sindicatul Doamnelor întru Ajutorarea Căminului pentru Orfani şi Copii Abandonaţi – iar sindicatul era compus din câteva dintre cele mai influente doamne din societate.

Printre ele, şi sponsorul ei.

Eve se întoarse să o privească pe Amelia Huntington, baroneasă de Caire, coborând din trăsură. Vârstnica doamnă tocmai trecea în cel de-al şaptelea deceniu, dar faţa ei frumoasă nu era aproape deloc ridată. Singurul semn ce-i putea trăda vârsta era părul ei argintiu – deşi Eve auzise că părul lui Lady Caire, la fel ca al fiului său, albise în tinereţe, nefiind, prin urmare, cătuşi de puţin rezultatul vârstei. Purta o rochie elegantă de un albastru intens – exact de aceeaşi nuanţă ca ochii ei –, tivită cu dantelă neagră la mâneci, pe decolteul pătrat şi de-a lungul corsajului.

– Trăiesc ca şobolanii aici, murmură Lady Caire, nu fără compasiune, privind în jur. De aceea iau mereu o pereche de lachei

vânjoşi cu mine. Făcu semn cu capul spre lacheii care le însoţeau, unul în faţă, unul în spate. A fost înţelept să-ţi aduci propriul om. Privi gânditoare spre Jean-Marie. E foarte exotic, nu-i aşa?

Jean-Marie avea o piele de un negru lucios, o înălţime de peste un metru nouăzeci şi, cu peruca lui albă şi livreaua albă-argintie, sărea în ochi.

– Nu mi se mai pare astfel. Eve nu se mai obosi să corecteze presupunerea lui Lady Caire, care credea că Jean-Marie era lacheul ei. Păşi în ritm cu femeia mai vârstnică, înaintând pe Maiden Lane spre cămin. Trebuie să vă mulţumesc din nou pentru amabilitatea de a mă prezenta Sindicatului Doamnelor.

– E plăcerea mea, firească, spuse Lady Caire tărăgănat, fără a zâmbi, cu o privire rece, ceea ce venea ca o reamintire a faptului că fusese cam forţată să o aducă pe Eve la întâlnirea de astăzi.

Eve nu trebuia să uite acest fapt. Nu avea prieteni aici, nu cu adevărat. Cu grijă, zâmbi politicos, în timp ce începură să urce treptele late. La capătul aleii aşteptau alte trăsuri, ceea ce arăta că celelalte membre ale sindicatului sosiseră deja.

Eve trase adânc aer în piept când se deschise uşa căminului, netezindu-şi fustele gri ca penajul de porumbiţă. Flori negre şi trandafirii erau brodate discret pe umeri, pe coatele mânecilor, pe partea din faţă a corsajului şi pe marginile fustei largi pe care o purta pe deasupra. Pe dedesubt, purta fuste crem, simple şi elegante. Era îmbrăcată în ton cu moda, deşi nu fusese niciodată – şi nici nu avea să fie – vreo frumuseţe la modă. Un majordom impecabil le întâmpină în prag, ceea ce era un pic ciudat pentru un cămin de orfani, dar Isabel Makepeace, soţia administratorului căminului, fusese o văduvă bogată înainte de a se căsători a doua oară.

– Bună ziua, milady, domnişoară, spuse majordomul, dându-se într-o parte.

La picioarele lui stătea un motan negru, de parcă ar fi întâmpinat şi el vizitatorii.

Deodată, se auzi un lătrat vehement, venind din fundul casei. Un câine mic şi alb alergă spre ei arătându-şi colţii. Eve nu se putu abţine să nu facă un pas înapoi, izbindu-se de majordom.

Apoi în fața ei apăru Jean-Marie, ridicând nesuferitul animal și ținându-l la piept. Acesta se liniști imediat, lingându-i bărbia.

– Îmi cer scuze! exclamă majordomul. Dodo latră foarte tare, dar nu muşcă niciodată, vă asigur.

– Nu face nimic, spuse Eve, încercând disperată să-și calmeze vocea. Doar m-a speriat.

Își netezi fustele și înclină din cap înspre Jean-Marie, care ținea cu fermitate îngrozitoarea creatură.

Lady Caire privise întreaga scenă fără să comenteze. Apoi rosti:

– Butterman, presupun că ne adunăm în salonul de jos?

– Într-adevăr, milady, răspunse Butterman, luându-i mănușile și pălăria. Lacheii dumneavoastră se pot instala în bucătăria noastră.

Jean-Marie privi spre Eve și, după ce ea dădu aprobator din cap, îi urmă pe lachei, continuând să țină în brațe câinele agitat. Intrarea dădea într-un hol, zugrăvit cu un crem plăcut. În capătul îndepărtat, holul se lărgea și se vedea o scară uriașă, dar ea și Lady Caire nu merseră decât până la prima ușă de pe dreapta. Acesta era salonul și era deja plin cu membrele Sindicatului Doamnelor. Într-unul din capete se afla un șemineu, nefolosit în acel moment, în jurul căruia erau aranjate câteva canapele și scaune capitonate. În mijloc se afla o masă joasă, plină cu cești de ceai, și vreo cinci sau mai multe fetițe le ofereau solemn răcoritoare doamnelor, sub privirea vigilentă a unei servitoare blonde.

– Milady, ce plăcere să te văd.

O femeie zveltă cu un superb păr roșcat schimbă pupături politicoase pe obraz cu Lady Caire. Femeia mai vârstnică se întoarse, iar Eve fu ușurată să vadă că Lady Caire zâmbea acum.

– Hero, aș dori să ți-o prezint pe Miss Eve Dinwoody. Miss Dinwoody, aceasta este Lady Hero Reading.

– Onorată, milady.

Eve făcu o reverență adâncă, în timp ce Lady Hero murmură un salut.

Parcurse fișierele mentale, ajungând la Reading, Lady Hero: sora cea mai mare a ducelui de Wakefield, soția lui Lord Griffin

Reading. Lady Hero, împreună cu Lady Caire, fondaseră Sindicatul Doamnelor. O femeie cu însemnătate.

Dar la fel stăteau lucrurile și cu toate celelalte membre.

Eve își făcu curaj, în timp ce Lady Caire o conduse mai departe în încăpere, hotărâtă să o prezinte tuturor. De aceea se afla aici, la urma urmelor, pentru a socializa cu aceste doamne și pentru a întâlni o persoană anume. Faptul că nu-i plăceau deloc reuniunile ample și se simțea oarecum stânjenită în prezența străinilor nu avea nici o relevanță.

Avea să-și facă datoria.

Așa că zâmbi în timp ce Lady Caire o conduse înspre o femeie care stătea în picioare lângă șemineu, prezentându-i-o pe nora sa, Temperance Huntington, baroneasă de Caire. Tânăra Lady Caire era o doamnă brunetă încântătoare, cu ochi căprui atât de deschiși, că erau aproape aurii. Era greu de spus – iar Eve nu avea să întrebe, firește –, dar Lady Caire părea însărcinată.

Alături de ea se afla Isabel Makepeace, care, împreună cu soțul său, administra căminul. Eve știa că doamna Makepeace, spre deosebire de soțul său, provenea din înalta societate. În ciuda statutului modest de administrator al unui orfelinat, doamna Makepeace purta o rochie galbenă-stacojie, cu un croi elegant, *à la française*. Ambele doamne înclinară capul politicos înspre Eve, deși aceasta remarcă scânteia de curiozitate din ochii lor – mai vârstnica Lady Caire nu oferise nici o explicație cu privire la modul în care se cunoscuseră.

Ducesa de Wakefield se ridică pentru a fi prezentată și spuse:

– Încântată de cunoștință, domnișoară Dinwoody.

Eve se ridică după ce făcu reverența. La prima vedere, ducesa era o femeie simplă, dar ochii ei cenușii erau foarte frumoși – și extrem de pătrunzători. Eve se asigură că-i susține privirea, murmurând formula de salut.

– Mi-e teamă că nu o vei putea cunoaște pe Excelența Sa, ducesa de Scarborough, căci cred că e în călătorie pe continent cu soțul său, spuse Lady Caire, conducând-o pe Eve către ultima canapea. În Italia, știi.

Eve nu știa – nu fusese niciodată în Italia și nu călătorise doar de plăcere –, dar înclină din cap, ca și când ar fi știut. Apoi

fu prezentată unei frumuseți brunete, exotice: domnișoara Hippolyta Royle, despre care se spunea că era cea mai bogată moștenitoare din Anglia, acum că fosta Lady Penelope Chadwicke se căsătorise cu ducele de Scarborough. Domnișoara Royle se ridică și făcu o reverență, deși tovarășa sa de pe canapea nu o făcu.

– Iar aceasta este Lady Phoebe Batten, sora lui Lady Hero, pe care ai cunoscut-o deja, și, desigur, a ducelui de Wakefield, murmură Lady Caire.

Eve simți că-i sare inima în piept.

– Sunt foarte încântată de cunoștință, spuse Lady Phoebe, întorcându-se către Eve. Era o femeie drăguță, minionă, cu chipul strălucind de bună dispoziție. Sper că nu te deranjează că nu mă ridic. Mă tem că s-ar putea să mă împiedic într-o încăpere cu care nu sunt familiarizată.

– Vă rog, milady, răspunse Eve. Nu vă deranjați din pricina mea. Dacă...

Dar cuvintele îi fură acoperite de agitația de la ușă. Intră o doamnă care purta o rochie încântătoare de culoarea piersicii, cu adorabile bucle lăsate libere din coafură, ținând un bebeluș în brațe. Nou-venita exclamă fără suflare:

– O, Doamne, îmi pare rău că am întârziat.

Ducesa de Wakefield scoase un sunet aproape ca un mic țipăt.

– E micuța Sophia, Megs?

Megs – Lady Margaret St. John, o informă fișierul mental pe Eve – se îmbujoră adorabil. Da. Sper că nu se supără nimeni că am adus-o?

Judecând după graba cu care fură înconjurate Lady Margaret și fiica acesteia, nimeni nu se supără câtuși de puțin. De fapt, toată lumea se strânse în jurul celor două, mai puțin Eve și Lady Phoebe.

Eve se întoarse către mai tânăra femeie și spuse încet:

– Vă deranjează dacă mă așez alături? Mă tem că nu ar fi trebuit să port tocurile acestea astăzi.

– O, nu, te rog. Lady Phoebe bătu cu palma pe locul de lângă ea, rămas gol după plecarea domnișoarei Royle.

Din cealaltă parte a încăperii, Lady Caire privi iute spre ele, mijindu-și ochii. Eve ignoră privirea.

– Mulțumesc, murmură ea, așezându-se. Vanitatea o să-mi aducă pierzania. Am cumpărat pantofii aceștia săptămâna trecută, să-i port la teatru.

Lady Phoebe se întoarse cu totul spre ea.

– La care?

– *Hamlet*, la Royal. Eve scutură din cap. Interpretat de un actor *mult* prea bătrân – era cam rotunjor –, deși avea o voce puternică încântătoare.

– Vocea e tot ce mă interesează, spuse Lady Phoebe oftând. Deși prefer o voce nuanțată în locul uneia care e doar puternică.

– Firește, răspunse Eve. L-ai auzit pe domnul Horatio Pimsley interpretând?

– O, da! spuse Lady Phoebe radioasă. A interpretat *nemaipomenit* rolul lui Macbeth – sau cel puțin vocea a fost astfel. Nu prea îmi plac tragediile de obicei, dar aș putea sta să-i ascult vocea toată noaptea.

Eve își mușcă buza, bucurându-se cu adevărat de conversație, dar se afla acolo cu un scop. Mă întreb dacă ați fi interesată, milady...

Câteva dintre doamnele din jurul proaspetei mame râseră, întrerupând-o.

Lady Phoebe își plecă ușor capul spre Eve.

– Poți să-mi spui cum arată micuța Sophia?

– E greu de zis de aici, răspunse Eve, privind spre bebeluș. E mare îmbulzeală în jurul ei. Dar văd totuși ceva din perișorul care iese din scutece. Pare a avea păr șaten-deschis. Privi spre tovarășa ei. Seamănă bine cu al tău, milady.

– Da? Lady Phoebe își duse mâna la păr, ca și când ar fi putut simți culoarea. Aproape uitasem.

Proaspăta mamă se apropie împreună cu celelalte doamne.

– Vrei să o ții în brațe, Phoebe?

Chipul lui Lady Phoebe se lumină.

– O, se poate? Dar așază-te lângă mine, Megs. Nu aș vrea să o scap.

– Nu o vei scăpa, spuse Lady Margaret ferm.

Se așeză lângă Phoebe și îi puse cu grijă bebelușul adormit în brațe.

– Pare atât de serioasă, şopti Lady Hero.

– Nu-i aşa? Lady Margaret îşi examină odrasla de parcă ar fi fost o insectă stranie, găsită sub o frunză. Se încruntă exact ca Godric, mă tem. Peste vreo doi ani, voi avea în faţă două priviri dezaprobatoare la masă, când vom lua micul dejun.

– Ce mai face? întrebă tânăra Lady Caire.

– Complet fascinat de odrasla lui, răspunse Lady Margaret. L-am prins plimbându-se pe coridor azi-noapte, cu Sophia pe un braţ şi cu o carte în cealaltă mână. Îi citea. În greacă. Partea cea mai proastă e că părea a fi cât se poate de fermecată.

– Înţeleg de ce. Phoebe îşi apropie bebeluşul de faţă, închizând ochii şi atingându-i cu blândeţe obrazul cu nasul. E perfectă.

Eve înghiţi, privind-o pe cealaltă femeie.

– Nu cred că ne cunoaştem, spuse Lady Margaret. Nu, nu te ridica, spuse ea când Eve se grăbi să se ridice. Sunt Margaret St. John.

– E vina mea, spuse Lady Caire, iar zâmbetul îi păli. Aceasta este Eve Dinwoody. Ar dori să facă parte din sindicat.

– În acest caz, cred că ar fi mai bine să începem, murmură Lady Margaret. Vino la mine, copilaşule, zise şi o luă pe Sophia, cuprinzând-o în braţe.

Una dintre fetiţe, o roşcată cu o ploaie uimitoare de pistrui pe nas, aduse o farfurie cu felii de pâine cu unt, care păreau cam strâmbe, în timp ce doamnele începură să se aşeze.

– Mulţumesc foarte mult... îi spuse Lady Phoebe fetei, luând o felie de pâine.

– Hannah, doamnă. Fata încercă să facă o reverenţă, încercând să ţină farfuria în echilibru, iar Eve se grăbi să o împiedice să cadă.

Lady Phoebe părea nedumerită.

– Nu Mary nu-ştiu-cum?

– Aveam deja un nume când am venit aici, doamnă.

– Şi încă unul frumos, spuse Lady Phoebe cu vigoare. E delicioasă pâinea, Hannah.

Fetiţa roşi şi zâmbi larg spre Lady Phoebe, iar Eve simţi o împunsătură. Tânăra era atât de drăguţă. Poate că nu era prea târziu să...

Lady Phoebe se întoarse spre ea, încă zâmbind în urma interacţiunii cu fetiţa.

– Ştii, toate fetele de la cămin poartă numele Mary şi toţi băieţii se numesc Joseph, desigur, dacă nu cumva sunt suficient de mari şi au *deja* un nume, precum Hannah. E destul de bulversant, chiar dacă au un nume de familie diferit. Nu ştiu a cui a fost ideea...

– A lui *Winter*, spuseră tânăra Lady Caire şi doamna Makepeace la unison.

– S-a gândit că era mai simplu, continuă Lady Caire de una singură.

Doamna Makepeace nu făcu decât să pufnească. Lady Phoebe zâmbi şi se întoarse din nou spre Eve.

– Începuseşi să spui ceva, domnişoară Dinwoody, înainte să-mi fie adusă Sophia?

– Da, milady. Eve trase adânc aer în piept. E vorba despre un fel de reuniune pe care o fac mâine după-amiază, pentru cei interesaţi de teatru. Doar câţiva oameni care vor discuta despre ultimele piese şi despre actori. Aş fi extrem de onorată dacă aţi participa.

– Aş fi încântată.

Lady Phoebe zâmbi, băgând în gură ultima bucăţică de pâine cu unt.

– Dragi prietene, spuse Lady Caire, ridicându-se. Trebuie să ne ocupăm de mai multe chestiuni...

Eve rămase cu privirea la cea care o prezentase, dar nu ascultă decât pe jumătate.

De bine, de rău, obţinuse deja lucrul pentru care venise.

A doua zi după-amiaza, Trevillion cerceta din nou scrisoarea, arcuindu-şi colţul gurii la vederea scrisului copilăresc, înainte de a o împături cu grijă. Se ridică de pe unul din fotoliile din apartamentul său de la reşedinţa Wakefield, îndreptându-se spre comoda de pe peretele din celălalt capăt. În sertarul de sus se afla un teanc gros de scrisori, şi o strecură şi pe cea nouă printre celelalte, înainte de a închide sertarul.

Se uită la ceas. Era aproape timpul să o escorteze pe Lady Phoebe la evenimentul ei din acea după-amiază.

Își verifică pistoalele, își luă bastonul și coborî la parter. Cu un an în urmă pe vremea aceasta, comandase zeci de bărbați – bărbați care îl urmau fără să se plângă și fără să stea pe gânduri. Poate că nu-l plăcuseră toți, dar nu fusese unul care să nu-l respecte, de asta se asigurase. O viață cu care fusese mai mult decât mulțumit.

Acum, comanda doi lachei și o doamnă din înalta societate.

Trevillion pufni încet pentru sine, ajungând la parter. Poate că poziția lui actuală nu era tocmai grozavă, dar intenționa să-și împlinească datoria cum putea mai bine.

Iar asta însemna să o protejeze pe Lady Phoebe.

Cinci minute mai târziu, Trevillion stătea pe treptele din față ale reședinței Wakefield, cercetând strada. Începuse să picure, ceea ce ușura lucrurile: erau mai puțini oameni care zăboveau afară. Trecură doi cărăuși, pleoscăind cu încălțările lor cu catarame prin băltoace și cu povara clătinându-se pe stâlpii dintre ei. Gentilomul din lectică era cât se poate uscat, dar, în ciuda acestui fapt, avea o căutătură cruntă. Reședința Wakefield era așezată într-o piațetă liniștită. Peste drum, Trevillion văzu un negustor oarecare, stând gârbovit în ușă. Dar, în timp ce privea, fu izgonit de la adăpost de un lacheu aparținând casei.

Trevillion mormăi și se întoarse cu grijă, văzând că ducesa de Wakefield stătea și se uita la el. Lângă ea se afla cățelușul alb mai vârstnic, pe care îl adusese cu ea când se căsătorise. Numele animalului era Bon Bon, dacă își amintea bine.

– Doamnă, spuse el înclinându-se.

– Ce faci acolo în ploaie, căpitane Trevillion? întrebă femeia, în vreme ce animalul său de companie se aventura pe scări.

Bon Bon privi la ploaie, strănută și lipăi grăbit înăuntru.

– Privesc doar, Excelență.

– Privești? Se uită peste umărul lui și sprâncenele i se împreunară când se întoarse spre el. Te uiți după răpitori, nu-i așa?

El ridică din umeri.

– E datoria mea să fiu vigilent cu privire la orice pericol la adresa lui Lady Phoebe.

– Ducele mi-a spus că răpitorul e mort, zise ea apăsat. Ai vreun motiv să crezi altceva?

El ezită, alegându-și cuvintele cu grijă.

– Sunt... prudent cu privire la siguranța dumneaei.

Ducesa era o femeie agilă.

– I-ai spus că ești de părere că Phoebe ar putea fi încă în pericol?

– Mă întâlnesc cu Excelența Sa aproape în fiecare seară să discut despre sarcina mea.

– Și?

O privi drept în ochi.

– Excelența Sa are cunoștință de temerile mele, dar nu mi le împărtășește.

Ea privi într-o parte, mușcându-și buza.

– Te urăște, știi. Phoebe, vreau să spun. Iar acestea – gesticulă înspre pistoalele de pe pieptul lui –, ei bine, bineînțeles că știi. Nu ești un bărbat nesimțitor.

Trevillion așteptă, puțin uluit că îl considera sensibil. Bineînțeles că știa că Lady Phoebe era nefericită din cauză că era păzită – din pricina lui. Îi spusese cât se poate de limpede încă de când își începuse slujba că ura constrângerile pe care fratele său le impusese asupra vieții ei. Dar nu avea să permită ca neplăcerea ei să-l împiedice să-și facă datoria de a o proteja.

N-avea decât să-l urască dacă trebuia, atâta timp cât era în siguranță.

Ea oftă.

– Dacă insist asupra acestui aspect față de Maximus, s-ar putea să o restricționeze și mai mult și nu știu –, chiar nu știu – ce ar face atunci. O ascunde bine, dar e nefericită. Nu vreau să o fac și mai nefericită.

– Excelență, spuse Trevillion încet. Cât sunt cu ea, mă voi asigura că nu i se întâmplă nimic.

Chipul ducesei se lumină cât de cât.

– Bineînțeles că așa vei face, căpitane Trevillion.

– Artemis?

Lady Phoebe cobora scările din interiorul casei.

– Da. Ducesa se duse iute spre ea. Stăteam de vorbă cu căpitanul Trevillion.

Lady Phoebe luă mâna femeii, traversând holul.

– Deja eşti aici, căpitane?

El încuviinţă din cap, deşi ea nu putea vedea.

– Aţi spus că doriţi să plecaţi la ora două.

Ea strâmbă din nas.

– Mereu eşti atât de punctual. Nu sunt pe deplin sigură că este o virtute.

– Vă asigur, milady, că este, pentru un paznic, replică Trevillion.

– Hmm. Lady Phoebe se întoarse către cumnata sa, întinzând braţele. Ce crezi despre noua mea rochie?

Rochia în chestiune era verde-albastruie, cu o jupă galbenă, şi punea în lumină tonurile roşcate din părul şaten al lui Lady Phoebe. Dacă întrebarea i-ar fi fost adresată lui, Trevillion ar fi răspuns că era frumoasă. Mereu era frumoasă – indiferent de ţinuta pe care o purta.

Dar întrebarea nu-i fusese adresată lui. Privi într-o parte, în timp ce trăsura trase lângă trepte. În spatele lui, Excelenţa Sa murmura apreciativ la adresa rochiei.

– Trăsura a sosit, milady, spuse Trevillion, făcând un pas înainte pentru a lua mâna lui Lady Phoebe, punând-o pe braţul său.

– Unde ai pornit? întrebă ducesa.

– Domnişoara Dinwoody m-a invitat să discutăm despre teatru cu câţiva dintre prietenii ei aleşi, răspunse Lady Phoebe.

Excelenţa Sa se încruntă.

– Domnişoara Dinwoody de la Sindicatul Doamnelor de ieri?

– Da. Lady Phoebe zâmbi înspre cumnata sa, privind undeva în apropierea ei. Pare cam rezervată, dar mi-a plăcut mult.

– Şi mie, spuse ducesa încet.

– Artemis?

Excelenţa Sa scutură din cap.

– Doar că... mi s-a părut puţin ciudat că Lady Caire nu a pomenit nimic despre familia lui domnişoarei Dinwoody.

– Şi eu am remarcat acest lucru, spuse Lady Phoebe. Dar apoi mi-am dat seama cât de mult judecăm pe cineva în funcţie

de trecutul său. Ridică din umeri. Poate e mai bine să nu ştim de unde vine?

Trevillion simţi o undă de stânjeneală.

– Cum altfel să judeci o persoană, milady?

Îşi întoarse chipul spre el, privind în gol cu ochii ei verzi-căprui încântători.

– Poate că pur şi simplu după persoana în chestiune? Cine este? Ce face?

Era atât de tânără şi de ocrotitoare.

– Ceea ce este cineva şi ceea ce face reprezintă deseori rezultatul experienţelor sale şi al familiei, milady.

– Într-adevăr, murmură ea. Tocmai de aceea sunt foarte interesată de trecutul tău misterios şi de familia ta, căpitane Trevillion.

El se încruntă, dar, înainte să apuce să răspundă, ea îşi înclină capul către ducesă şi zise:

– Te rog să ne scuzi, Artemis, nu vreau să întârzii.

– Desigur, răspunse doamna. Distracţie plăcută, draga mea.

Trevillion se înclină în faţa ducesei, înainte de a o ajuta pe Lady Phoebe să coboare treptele.

– Nu m-am gândit să întreb, dar, dat fiind că ducesa a părut surprinsă de ieşirea dumitale, poate că ar trebui, mormăi el. I-ai cerut, *sper*, permisiunea fratelui dumneavoastră pentru această după-amiază, nu-i aşa, milady?

Lady Phoebe intră în trăsură şi se aşeză. Aşteptă să urce şi el şi să bată în plafonul trăsurii pentru a anunţa că erau gata, înainte de a răspunde.

– I-am spus lui Maximus că intenţionez să vizitez o prietenă în această după-amiază.

Trăsura se urni din loc.

– Nu i-ai spus cum o cheamă pe prietenă?

Ea îşi ţuguie buzele.

– Nu a întrebat – era destul de ocupat cu nişte documente juridice în momentul acela.

– Milady...

– Ştii câţi ani am, căpitane?

El se încruntă, apoi spuse:

– Douăzeci şi unu.

Ea încuviinţă.

– Şi am depăşit *de mult* vârsta grădiniţei.

– Dacă...

– Ştii, nu te-am întrebat niciodată câţi ani ai, căpitane.

– Încercaţi să schimbaţi subiectul, o întrerupse el, frustrat. *Milady*.

– Ei bine, aşa e.

Zâmbi devastator, iar el trebui să-şi îndepărteze privirea. Era mereu prea aproape şi îşi exprima sentimentele cu prea mare uşurinţă. Credea că era un nenorocit de eunuc?

– Sunt foarte surprinsă că ţi-ai dat seama, căpitane.

Urmă o scurtă pauză. Apoi el oftă.

– Am treizeci şi trei de ani.

Ea se aplecă uşor în faţă.

– Atât de tânăr!

El nu se putu abţine să nu tresară. Câţi ani crezuse ea, de fapt, că avea?

– Am cu mai bine de zece ani mai mult decât dumneavoastră, milady, spuse el, sunând mohorât chiar şi pentru el însuşi. Am aceeaşi vârstă ca fratele domniei voastre, de fapt.

Gândul îl posomorî fără motiv.

– Şi totuşi, pari mult mai în vârstă, spuse ea strâmbând din nas. Maximus e foarte sever, dar măcar râde. Ei bine, din când în când. O dată sau de două ori pe an, cel puţin. Cât despre tine, căpitane, nu râzi niciodată, şi mă îndoiesc foarte tare că zâmbeşti. Credeam că ai pe puţin cincizeci de ani...

El se încruntă.

– Milady...

– Sau chiar cincizeci şi cinci...

– *Phoebe*.

Se opri, şocat că îi spusese pe numele de botez. Îl făcuse să-şi piardă controlul.

Ea zâmbi agale, ca o pisicuţă care îşi linge smântâna de pe bot, iar el simţi că se încordează.

– Povesteşte-mi despre familia şi despre viaţa ta, *James*.

El îşi miji ochii.

– Nu aţi crezut nicicând că am cincizeci şi cinci de ani.

Ea scutură din cap, iar zâmbetul acela de drăcuşor continua să joace pe buzele ei senzuale.

– Nu.

El privi într-o parte. Ca să-şi păstreze minţile. Ca să-şi păstreze onoarea. Era cu doisprezece ani mai tânără decât el, cu o sută mai inocentă, fiica şi sora unui duce, proaspătă, veselă, *frumoasă*.

El avea două pistoale încărcate, un picior beteag şi un mădular întărit, pe lângă numele său. Dacă Phoebe ar şti, ar lua-o la goană ţipând.

– Sunt din Cornwall, milady, spuse el. Calm. Controlat. Fără nici o urmă de disconfort. Tatăl meu creşte cai. Am o soră şi o nepoată. Mama a murit.

– Îmi pare rău, spuse ea încet, iar chipul ei încântător deveni serios, făcându-l să creadă că într-adevăr aşa era.

– Mulţumesc. Privi uşurat pe fereastră, nepăsându-i dacă asta îl făcea să fie laş. Ea era *diavolul* gol. Cred că am ajuns, milady.

Ea scoase un oftat teatral.

– Şi ai scăpat din nou.

El îi aruncă o privire frustrată – nu că ar fi fost de mare folos în faţa unei femei oarbe – şi coborî primul din trăsură. Trevillion privi spre dosul trăsurii şi dădu din cap înspre Reed şi Hathaway, care stăteau pe stinghie. Apoi se întoarse şi o ajută pe Lady Phoebe să coboare din trăsură.

Se aflau în faţa unei mici case. Nu erau în cea mai bună zonă a Londrei, dar cartierul era destul de respectabil. Urcă treptele cu Lady Phoebe şi bătu, sprijinindu-se în baston.

După un moment, le deschise uşa un negru imens, cu pielea de abanos strălucind sub peruca albă.

– Lady Phoebe o caută pe domnişoara Dinwoody, îi spuse Trevillion.

Majordomul aruncă o singură privire stăruitoare înspre pistoalele lui Trevillion înainte de a se da într-o parte, făcându-le loc să intre.

Îi conduse pe o scară lustruită din lemn de trandafir, care ducea la etaj. Trevillion auzi sunet de voci şi râsete când se apropiară de uşa deschisă.

– Lady Phoebe, intonă majordomul cu o voce profundă și amplă.

În încăpere se aflau trei doamne – o femeie frumoasă de treizeci și ceva de ani, o femeie mai în vârstă și o femeie neatrăgătoare cu păr blond și un nas mult prea lung –, dar cel care se ridică imediat fu singurul gentilom prezent.

– Domnișoară Dinwoody, ce surpriză plăcută – habar nu aveam că va participa și Lady Phoebe.

Trevillion îl privi pe Malcolm MacLeish cu antipatie. Era tânăr, chipeș și jovial.

Pe scurt, exact așa cum Trevillion nu era.

Capitolul 4

Cei doisprezece oameni curajoși erau fermecați de cântec.

Se alăturară și alte voci, urcând într-o armonie dulce și primejdioasă. Corineus văzu că fecioarele înotau în valurile reci ale mării, cu trupuri palide, iar părul lor alb flutura în urma lor precum spuma mării în apele întunecate. Una dintre fecioarele mării avea ochi de culoarea smaraldelor. Își ridică brațele zvelte spre el, iar prințul fu copleșit de dorința de a o atinge. Corabia începu să plutească în derivă înspre stânci...

Din *Kelpie*

Phoebe se întoarse în direcția vocii de tenor și întinse mâna. Gentilomul o luă, aplecându-se și atingându-i încheieturile degetelor cu buzele. Ea simți miros de... cerneală și oare... da! Apă de trandafiri.

Zâmbi.

– Domnule MacLeish, jur că nu mă gândeam că te voi mai vedea vreodată după întâlnirea noastră la Harte's Folly.

Râsete cristaline, sonore. Brațul căpitanului Trevillion se încordă sub degetele ei.

– Milady, spuse domnul MacLeish, jur că ești vrăjitoare dacă mi-ai ghicit identitatea. Ți-a spus majordomul?

– Nu, deloc, răspunse ea.

– Atunci cum...?

Ea scutură ușor din cap, binedispusă.

– O, nu, dă-mi voie să-mi păstrez câteva secrete firave.

– Nu sunt firave deloc, spuse el galant. Vino, permite-mi să te desprind de paznicul tău de temut și să te prezint celor prezenți la reuniunea domnișoarei Dinwoody.

Un moment, căpitanul Trevillion nu se mișcă, și ea se întrebă dacă avea să refuze să plece. Apoi făcu un pas înapoi, scoțându-și brațul de sub mâna ei.

Se simți abandonată.

– Scuzați-mă, milady, spuse el cu vocea lui profundă. Nu se putu abține să nu se gândească la cât de grav îi părea glasul în comparație cu vioiciunea domnului MacLeish. Vă voi aștepta jos. Vă rog să trimiteți o servitoare când sunteți gata de plecare.

Și, cu asta, se îndepărtă.

Phoebe se întoarse pe jumătate, aproape ca și când ar fi vrut să-l urmeze, ceea ce era pur și simplu ridicol.

– Vino. Vino! spuse domnul MacLeish. Spune-mi, te deranjează dacă te conduc?

– Câtuși de puțin.

Se întoarse din nou cu fața spre el.

El îi prinse mâna cu blândețe. Avea o mână mare, cu degete lungi și o singură bătătură pe prima încheietură a inelarului: bătătură de scrib, de la peniță.

– Domnișoara Dinwoody, gazda noastră, o cunoști deja, spuse el, conducând-o. Șade aici, la dreapta dumitale, în fața locului pe care te voi așeza.

– Mă bucur atât de mult că ai putut veni, se auzi tonul rece de contralto al femeii.

– Aici, milady. Așază-te aici, continuă domnul MacLeish, călăuzindu-i mâna spre o spetează de lemn. Într-adevăr, cel mai bun loc în acest salon încântător – și pot să-ți spun asta pentru că aici am stat tolănit până să veniți.

Ea se afundă în ceea ce părea a fi o canapeluță excesiv de pufoasă.

– Îți mulțumesc atunci că ai încălzit locul, domnule.

– Mă străduiesc să fiu pe plac în tot ceea ce fac, milady, răspunse el, abia stăpânindu-și râsul. Chiar dacă înseamnă să-mi folosesc părțile mai puțin cuviincioase.

– O, domnule MacLeish! strigă o a doua voce feminină, din dreapta lui Phoebe. Vă cam hazardați!

– Și ai întâlnit-o pe fermecătoarea doamnă Pamela Jellett? continuă domnul MacLeish. Stă pe aceeași canapea cu dumneata.

– Ești obraznic, domnule, răspunse doamna Jellett. O asemenea flatare pentru o femeie de vârsta mea.

– Într-adevăr, am cunoscut-o pe doamna Jellett, spuse Phoebe. Am participat amândouă la o petrecere la moșia de la țară a fratelui meu, toamna trecută, nu-i așa, doamnă Jellett?

– Da, milady, răspunse doamna Jellett grăbită. Cred că acolo și-a întâlnit Excelența Sa ducesa.

– Exact, răspunse Phoebe amuzată.

Începuturile relației dintre Maximus și Artemis fuseseră ușor scandaloase – lucru pe care Phoebe nu trebuia să-l știe, dar pe care îl știa, căci era oarbă, nu surdă. În orice caz, se obișnuise de multă vreme să riposteze la astfel de mici împunsături venind din partea unor bârfitoare din înalta societate, cum era doamna Jellett.

– Și, interveni domnul MacLeish zorit, cea de-a patra membră a grupului nostru, Ann, Lady Herrick, care stă exact vizavi.

– Foarte încântată de cunoștință, spuse Lady Herrick, cu voce înaltă și un pic nazală.

– Acum, eu, spuse domnul MacLeish, voi avea îndrăzneala de a mă așeza în stânga dumitale, pentru a-ți putea privi profilul, îndrăgostindu-mă irevocabil de el și de dumneata.

Phoebe râse auzindu-l.

– Dacă nu ai nevoie decât de un profil pentru a te îndrăgosti, domnule, înseamnă că ești mereu îmbătat de acest sentiment.

– Auzi! Auzi! Doamna Jellett bătu din palme. O ripostă potrivită de pe frontul feminin. Ce ai de spus acum, domnule MacLeish?

– Doar că sunt copleșit, depășit și în inferioritate în fața prezentei companii, replică domnul MacLeish râzând. Poate că ar trebui să-mi croiesc numaidecât un stindard alb din lavalieră?

– Hmm, și, în timp ce te ocupi de asta, murmură domnișoara Dinwoody, poate îi pot oferi lui Lady Phoebe niște răcoritoare. Doriți să serviți un ceai, milady?

– Da, sigur, răspunse Phoebe. Cu zahăr, fără lapte.

Auzi clinchetul argintăriei și al porțelanului.

– Am și niște chec și o tartă cu migdale. Ce ați dori?

– Puțin chec, te rog.

– E foarte bun, spuse Lady Herrick. Trebuie să-mi dai rețeta pentru a i-o arăta bucătarului meu.

– Cu mare plăcere, spuse domnișoara Dinwoody. Poftim prăjitura – Phoebe simți că i se pune cu blândețe o farfurioară în mâini –, iar ceaiul e exact în față, un pic la dreapta.

– Mulțumesc.

Phoebe pipăi cu degetele, întâi marginea mesei, apoi ceașca. O ridică și sorbi. Exact cum trebuia.

– Domnul MacLeish ne povestea despre reparațiile de la Harte's Folly înainte să sosiți, spuse domnișoara Dinwoody.

Harte's Folly fusese o aleasă grădină de agrement din Londra, înainte de a arde până la temelii, cu un an în urmă. Fusese cunoscută nu doar pentru aleile sale șerpuitoare, unde se refugiau îndrăgostiții, ci și pentru teatrul și opera sa – toate dispărute acum, spre marea dezamăgire a lui Phoebe.

– Credeți că poate fi restaurată pe deplin? întrebă ea.

– O, cu certitudine, spuse domnul MacLeish într-o clipită. Grădina evoluează frumos sub supravegherea lui Lord Kilbourne. A reușit chiar să planteze copaci ajunși la maturitate, vă închipuiți?

Se auziră murmure admirative din rândul doamnelor.

– Și am terminat de desenat planurile pentru noile clădiri, continuă domnul MacLeish.

Desigur! Era arhitectul care se ocupa de Harte's Folly, ceea ce explica atât bătătura de scrib de pe deget, cât și mirosul de cerneală care îl însoțea mereu.

– Domnul Harte m-a angajat să construiesc un teatru mare, o galerie exterioară pentru muzicieni, cu standuri pentru lunile de vară și alte câteva lucruri amuzante care vor fi presărate ici-colo, în întreaga grădină.

– Sună încântător, spuse Phoebe, ușor melancolică, fiindcă, oricât de drăguțe erau planurile, dacă nu începuseră construirea, aveau să mai treacă pe puțin încă două luni până să poată fi deschise grădinile.

Vocea domnului MacLeish deveni gravă pentru prima oară de când Phoebe intrase în încăpere.

– Va fi mai mult decât încântător, te asigur, milady. Domnul Harte plănuiește să facă din Harte's Folly cel mai grozav loc de delectare din lume. A adus faianțari din Italia, cioplitori în piatră din Franța și cioplitori în lemn din mici principate bizare de pe continent. Nu pricep o iotă din ce spun, dar lucrurile pe care le fac sunt minunate. Iar acum zice că va angaja zeci – nu, sute – de muncitori, astfel încât toate clădirile mele vor fi ridicate până la toamnă.

– Atât de repede? întrebă doamna Jellett cu răsuflarea întretăiată. Nu cred, domnule. Pur și simplu nu se poate realiza.

– Și totuși, așa plănuiește, o asigură domnul MacLeish. Până la iarnă veți asista și veți fi toate uimite de producțiile teatrale de la Harte's Folly. Vă dau cuvântul meu.

– Atunci voi fi cu adevărat fericită, domnule MacLeish, spuse Phoebe. Mă tem că am ratat Harte's Folly, din păcate. M-am bucurat de alte teatre din oraș, firește, dar nu au aerul de tărâm de poveste pe care îl are Harte's Folly.

– O, sunt de acord, spuse Lady Herrick. Îmi place Royal, dar e atât de întuneric înăuntru și spațiul e atât de înghesuit, nu credeți?

– A fost construit pentru liliputani, jur, pufni doamna Jellett.

– Vocile actorilor sunt puse în umbră de clădire, spuse Phoebe. Se întoarse spre domnul MacLeish. Sper că noile clădiri vor permite ca muzica și vocile actorilor să capete amploare, domnule. Așa se întâmplă în cele mai bune clădiri, cred eu.

– Promit că așa va fi, milady, răspunse domnul MacLeish. De fapt... dacă nu mă vei considera necuviincios, ai fi interesată să vizitezi grădinile?

– Oho! chicoti doamna Jellett. Aveți grijă, milady. Poate că domnul MacLeish pare inocent, dar e la fel de periculos ca toți gentilomii.

– Nu e atât de temut pe cât spuneți, spuse Lady Herrick. Părea amuzată. Am întâlnit alții mult mai răi, vă asigur.

– Nu vă temeți, doamnelor, răspunse Phoebe. Întotdeauna sunt însoțită de paznicul meu, la porunca fratelui meu.

– Fratele tău pare să țină foarte mult la tine, murmură domnișoara Dinwoody.

– Da, așa pare, nu-i așa? răspunse Phoebe afabilă.

Întoarse capul înspre locul în care credea că stătea domnul MacLeish. Știa prea bine ce ar crede Maximus despre o incursiune într-o grădină abandonată, la atât de scurt timp după tentativa de răpire. Știa, de asemenea, că, dacă nu avea șansa să fie liberă – măcar puțin –, risca să explodeze.

– Mi-ar plăcea foarte mult să vizitez Harte's Folly din nou.

Trevillion își așeză ceașca goală de ceai pe masa din bucătărie și înclină din cap spre bucătăreasă, o femeie plinuță, cu obraji îmbujorați și o claie de păr blond-roșcat.

– Mulțumesc.

Ea îi răspunse cu o reverență sfioasă.

– Plăcerea mea, domnule.

Biata femeie nu știuse ce să înțeleagă când îi invadase teritoriul.

Trevillion făcu o grimasă pentru sine, ridicându-se cu greu cu ajutorul bastonului. Micuța servitoare care venise să-l ia îi aruncă o privire nehotărâtă înainte de a se întoarce pentru a-l conduce înapoi pe hol.

Nici cal, nici măgar, nu-i așa? Avea o slujbă plătită, dar nu era tocmai servitor, și de aici problema: servitorii nu știau cum să-l trateze. Ceea ce făcuse ca ultimele două ceasuri petrecute în bucătărie să fie stânjenitoare, ca să nu mai spunem plictisitoare. Ar fi trebuit să-și ia o carte cu el.

Servitoarea urcă scările, iar Trevillion își înăbuși un oftat. Sus, doamnele ieșiseră pe palier, luându-și rămas-bun de la gazdă. Domnișoara Dinwoody era femeia blondă pe care o observase când o însoțise pe Lady Phoebe la ceai. Părea a avea douăzeci și ceva de ani, mult prea tânără pentru a avea propria casă. Curios, dar Trevillion nu văzu nici un semn că ar fi existat o rudă de sex femeiesc, mai în vârstă, care să-i țină companie. Era drăguță, dar nu frumoasă – trăsăturile ei, în special nasul lung, erau prea pronunțate pentru a fi încântătoare.

Lady Phoebe se îmbujorase de entuziasm și zâmbea amuzată în timp ce Malcolm MacLeish se apleca deasupra mâinii ei.

Trevillion simți impulsul subit și cât se poate de violent de a-l pocni peste ceafă cu bastonul.

– Pe mâine, atunci? spuse MacLeish.

– Aștept cu nerăbdare, răspunse Lady Phoebe.

– Milady, o întrerupse Trevillion.

Se întoarse spre el, iar zâmbetul îi păli ușor. Bătrâna lui inimă încercată nu se clinti deloc.

– Dacă sunteți gata, milady.

– Desigur, căpitane Trevillion, îi răspunse ea. Se întoarse din nou către ușa salonului, unde erau adunate celelalte doamne. Vă mulțumesc foarte mult pentru invitație, domnișoară Dinwoody. M-am simțit minunat.

Pentru o secundă, chipul domnișoarei Dinwoody fu traversat de o emoție ciudată – una pe care Trevillion nu reuși să o deslușească prea bine. Apoi dispăru.

– Vă mulțumesc că ați luat parte la mica mea petrecere, milady.

Se întoarseră, iar Trevillion o conduse pe Lady Phoebe către scări.

– Prima treaptă urmează chiar acum, murmură el când se apropiară.

Ea încuviință din cap, fără a spune nimic, și coborâră în tăcere, Trevillion rămânând vigilent. Scările erau mereu dificile – nu doar din pricina piciorului său, ci pentru că, dacă protejata lui ar fi făcut un pas greșit, consecințele ar fi fost catastrofale. Trăia

cu groaza că Phoebe și-ar putea rupe gâtul pe scări, deși până acum nici măcar nu se împiedicase în prezența lui.

Când ajunseră la parter, Trevillion făcu semn din cap înspre majordom, și apoi se îndreptară spre ușa de la intrare. Vremea se înrăutățise și ploua mocănește acum.

– Un moment, milady. Plouă.

Gesticulă spre Reed, care stătea lângă trăsură.

– Mmm. Aud și simt mirosul.

Își înclină capul ca și când ar fi putut absorbi sunetul ploii, iar el zâmbi, tentat să zăbovească și pur și simplu să o privească.

Lacheul veni alergând de la trăsură.

– Haina ta, te rog, Reed, ordonă Trevillion.

– O, nu, începu Lady Phoebe, dar Reed își scosese deja haina, ținându-i-o deasupra capului.

– Asta e datoria mea, milady, spuse Trevillion.

Încuviință din cap spre Reed, și coborâră cu grijă treptele. Trăsurile celorlalți oaspeți erau aliniate în josul străzii. Se iscă o mică agitație, căci lacheii alergară să își protejeze stăpânele, iar doamnele își ridicară fustele, scoțând exclamații surprinse la vederea ploii.

O haină de un roz intens trecu pe lângă ei, în timp ce se grăbeau spre trăsură. Trevillion ridică brusc privirea și tresări ușor întâlnind o pereche de ochi albaștri familiari.

– Căpitane.

Celălalt bărbat încuviință din cap, iar gura i se arcui într-un zâmbet sardonic.

– Excelență, răspunse Trevillion.

Omul rânji și se întoarse, luând-o la fugă spre casa domnișoarei Dinwoody.

Lady Phoebe înclină capul și adulmecă.

– Ambră și... iasomie, dacă nu mă înșel. Cine era?

Trevillion miji ochii întrebător, privind spre spatele înveșmântat în roz săltând agil pe treptele din față.

– Ducele de Montgomery, milady.

– Chiar? întrebă ea inocentă. Mă întreb ce face în această zonă a orașului.

„Într-adevăr, ce?"

– Să mergem, spuse el. Trăsura este aici.

Reed deschise uşa trăsurii. Trevillion o ţinu ferm de cot în timp ce ea urcă.

El privi peste umăr.

Uşa casei domnişoarei Dinwoody se deschise, dar acum în prag se afla Malcolm MacLeish, nu majordomul negru.

MacLeish se încruntă la Montgomery.

– Ce faci aici?

– Îmi verific investiţia, răspunse ducele tărăgănat. Plouă, MacLeish. Lasă-mă să intru şi adoptă un ton politicos până una-alta.

Cei doi dispărură înăuntru.

– Vii? strigă Lady Phoebe din trăsură. Intră ploaia.

– Îmi cer scuze, milady, murmură el, aşezându-se şi bătând cu bastonul în plafonul trăsurii.

Vehiculul se urni din loc.

– Eşti cel mai exasperant om, să ştii, spuse Lady Phoebe afabilă.

– Hmm, răspunse Trevillion distras.

Îşi frecă gamba piciorului beteag. Îl durea de la vremea umedă şi rece. Se putea gândi la mai multe motive pentru care Valentine Napier, duce de Montgomery o vizita pe domnişoara Dinwoody.

Din nefericire, nici unul nu era de bine.

– Cred că o faci înadins, mormăi Lady Phoebe posacă.

Trevillion se smulse din gânduri, pentru a se ocupa de chestiunile mai urgente.

– Îmi cer iertare, milady. Dar nu am putut să nu observ că v-aţi făcut planuri cu domnul MacLeish. Aş putea şti despre ce este vorba?

Ea strâmbă din nas atât de adorabil, că el se trezi că-şi ţinea răsuflarea.

– Mă întâlnesc cu el la Harte's Folly mâine după-amiază.

El deveni băţos când auzi răspunsul ei.

– Nu cred...

– Dacă îţi aminteşti, acolo l-am cunoscut, de fapt, pe domnul MacLeish – când m-ai dus la Harte's Folly, acum câteva luni.

– Mă aflam acolo pentru afaceri, spuse el rigid. Şi, dacă vă amintiţi, nu a fost ideea mea să mă însoţiţi. Milady.

Ea flutură suav din mână.

– Prostii! Domnul MacLeish a spus că îmi va arăta noii arbori plantaţi şi locul unde plănuieşte să construiască teatrul. Merg – şi nu accept să fiu contrazisă.

– Nu şi dacă îi voi aduce la cunoştinţă fratelui dumneavoastră intenţiile pe care le aveţi, mormăi el.

– Uneori, pur şi simplu te urăsc, să ştii, spuse ea cu răsuflarea întretăiată şi îmbujorându-se.

Inima lui tresăltă.

– Da, îmi dau seama, milady.

– Nu..., spuse ea, scuturând din cap. Nu asta am vrut să spun. O ştii, James.

De ce îi spunea pe numele de botez? Data trecută, mai devreme în trăsură, o făcuse pentru a-l tachina, o ştia. De data aceasta... habar n-avea ce urmărea. Poate că absolut nimic. Poate era doar un alt capriciu de-al ei, un lucru pe care ar trebui pur şi simplu să-l ignore. Dacă nu ar fi fost faptul că, de fiecare dată când îi spunea pe numele de botez, simţea o tresărire undeva în piept. Nimeni nu-i mai spusese pe numele mic de *ani* de zile. Probabil că acesta era motivul pentru care următoarele lui cuvinte sunară extrem de rece:

– Nu contează câtuşi de puţin ce credeţi despre mine, milady...

– Nu?

– Nu. Pentru că, indiferent ce simţiţi pentru mine, voi continua să vă protejez. Orice ar fi, milady.

– Ei bine, spuse ea, căci, în mod destul de bizar, cuvintele lui o înviorară. Mai vedem cu privire la asta, nu-i aşa?

În seara aceea, Phoebe coborî scările la cină însoţită de doi câini: unul din ogarii cenuşii ai lui Maximus lipit de ea şi Bon Bon, căţelul pufos al lui Artemis, care ţopăia la picioarele ei.

– Cu grijă, milady, se auzi vocea gărzii ei din spate, pe scări.

Phoebe simţi că îi tresare inima, ca şi când ar fi ratat o scară, deşi nu se întâmplase asta, desigur.

Strânse balustrada de marmură.

– Mereu umblu cu grijă.

– Mă tem că nu mereu, milady.

Vocea lui se apropie, şi auzi pocnetul bastonului pe treptele de marmură.

– Poate că şi tu ar trebui să fii atent, căpitane, spuse ea, continuând să coboare. Scările acestea nu prea sunt de ajutor pentru piciorul tău.

Gândind înainte de a vorbi, cum rareori i se întâmpla, nu-i spuse că auzea că păşea mai greu cu piciorul beteag după ce urca sau cobora scările.

Evident, el nu răspunse. În schimb, spuse:

– Marş.

Ea se opri.

– Poftim?

– Marş! repetă el şi mai sever.

Ea auzi râcâitul ghearelor câinilor pe marmură când animalele o apucară înaintea ei.

– De ce ai făcut asta? Îmi place de Bon Bon şi de Belle.

– De fapt, cred că era Starling, milady, răspunse Trevillion. Şi, deşi şi ei vă plac foarte mult, asta nu i-ar opri să vă pună piedică accidental.

Ea oftă din rărunchi în loc de răspuns şi păşi în holul de la parter.

– Iei cina cu noi în seara aceasta, căpitane? Întinse mâna, iar braţul lui stâng i se strecură imediat sub degete, solid şi cald. Cred că Maximus a reuşit să se desprindă de afacerile cu care se îndeletniceşte momentan şi ne va fi alături astă-seară. Va avea nevoie de susţinerea ta bărbătească.

– Prea bine atunci, milady, răspunse Trevillion. Voi lua parte la cină.

– Grozav.

Zâmbi larg, entuziasmându-se fără motiv, de fapt. Poate că Trevillion nu lua cina cu ei prea des, dar petrecea timp alături de el în fiecare zi. Şi de când o înveselea faptul că servea cina cu *garda* ei?

O conduse în sufragerie, iar Phoebe auzi imediat vocea lui Artemis şi a verişoarei Bathilda.

– A ajuns Maximus?

– Da, Phoebe, am ajuns, se auzi vocea profundă a fratelui ei din capul mesei.

– Ceea ce e bine, spuse Artemis senină. Mă delectam cu gândul de a-ţi incendia biroul.

– Te-aş ajuta şi eu dacă ai face-o, anunţă verişoara Bathilda.

– Pace, doamnelor, spuse Maximus.

Părea a fi în toane bune în seara aceasta, constată Phoebe, în vreme ce Trevillion o ajută să se aşeze în stânga fratelui ei. Căpitanul se aşeză şi el în stânga ei.

– Astă-seară ne vom delecta cu fazan şi somon. Poftă bună.

Phoebe pipăi marginea mesei, apoi farfuria. Pe farfurie se afla un mic bol, şi îşi dădu seama că se servise deja supa.

– Şi ce ai făcut astăzi, nevastă? începu Maximus, cu ceea ce în sinea ei Phoebe considera a fi Vocea lui de Membru al Parlamentului.

– Am făcut nişte cumpărături, iar apoi am vizitat-o pe Lily după-amiaza.

Lily era proaspăta cumnată a lui Artemis, recent căsătorită cu fratele ei geamăn, Apollo.

– Şi ce mai face?

– A început să scrie o nouă piesă.

– O, da? interveni Phoebe. Ce minunat! Despre ce e?

– Nu a vrut să-mi spună. Artemis părea uşor înciudată. Puţini oameni refuzau o ducesă. Dar scrie de zor. Avea o pată de cerneală pe frunte când am vizitat-o, iar câinele lor... Îţi aminteşti de Daffodil?

– Da, într-adevăr.

Daffodil îi sărise la genunchi când mersese ultima dată la Harte's Folly. Phoebe sorbi din bol şi descoperi că era o delicioasă supă de văcuţă.

– Daffodil era plină de cerneală pe coadă, dintr-un motiv sau altul.

Phoebe zâmbi la acest gând.

– Va trebui să-i spun domnişoarei Dinwoody că Lily scrie din nou. Tocmai vorbeam despre ea astăzi. Domnul MacLeish a fost foarte dezamăgit că Lily s-a decis să se retragă de pe scenă în favoarea scrisului.

Sorbi din nou din supă şi o savura absentă, astfel că trecu un moment înainte să-şi dea seama că la masă se făcuse tăcere.

– Cine, spuse fratele ei, sunând de parcă era cât pe ce să aibă un atac de apoplexie, sunt domnul MacLeish şi domnişoara Dinwoody?

Phoebe lăsă lingura jos cu grijă.

– Este arhitectul care proiectează noile clădiri pentru Harte's Folly. A fost la ceai la domnişoara Dinwoody. Sau mai degrabă în salonul ei. A fost o discuţie foarte interesantă! Despre ultimele piese de teatru şi despre actori, despre cine se ceartă cu cine şi despre soprana care este sub protecţia unui duce cu sânge regesc, dar e posibil să fie îndrăgostită de administratorul teatrului.

Se opri brusc să tragă aer în piept.

– Phoebe, spuse Maximus încet, făcând-o să-i stea inima în loc. Nu mi-ai spus cine este domnişoara Dinwoody.

– Am întâlnit-o la Sindicatul Doamnelor, interveni Artemis în grabă. Ţi-aminteşti că ţi-am spus despre potenţiala membră pe care a adus-o Lady Caire la întâlnire?

– Îmi amintesc că mi-ai spus că nu are trecut şi nici rude, replică Maximus.

Phoebe simţea presiunea, exact sub stern, fierbând.

– De ce contează asta? De ce trebuie să ştii care e trecutul tuturor celor pe care îi întâlnesc?

– Contează, ripostă el, pentru că eşti sora mea, şi, din câte ştim, e o femeie întreţinută.

– Ei, Maximus, obiectă verişoara Bathilda. Sigur nu-i aşa din moment ce e protejata lui Lady Caire.

– Tu eşti de vină, Trevillion...

– Ba nu! Phoebe începu să tremure. Nu îţi permit să pui acţiunile mele pe seama lui, de parcă aş fi netoată.

– Atunci poate că nu ar trebui să acţionezi ca o netoată...

– Pentru că am mers la *ceai* cu o *prietenă?*

– O prietenă pe care nu o cunoaştem...

– Vrei să spui că *tu* nu o cunoşti, ripostă Phoebe, cu inima bătându-i tot mai tare.

– Care e diferenţa...

– Pentru că nu-mi pasă, Maximus. Nu-mi *pasă* de unde vine domnişoara Dinwoody!

Auzi pe cineva trăgând cu dificultate aer în piept, dar nu se putu opri. Îşi iubea fratele – era cu mult mai mare decât ea şi mereu avusese grijă de ea şi o protejase, dar pur şi simplu nu mai putea suporta. Frustrarea, teama şi furia clocoteau, încingând-o şi arzând totul în cale. Se ridică, doborând ceva de pe masă. Porţelanul se izbi de podea.

– E prietena mea, nu a ta, Maximus, şi merit prieteni. Merit să alerg, să mă împiedic şi să cad, fără ca fiecare mişcare pe care o fac să fie ticluită, planificată şi... fără să fiu *legată*, astfel încât să nu cumva să risc vreodată să *trăiesc*. Niciodată nu am...

– Phoebe, ştii că...

– *Nu mă întrerupe*! Ţipă – şi cuvintele erau sonore, şi groaznice, şi îi răniseră gâtul. Nici măcar nu mi-am făcut debutul în societate. Nici o rochie nouă, nici un prieten, nici un pretendent. Nu mi-ai permis. Mă ţii ascunsă şi izolată, de parcă aş fi o mătuşă bătrână care suferă de demenţă. E de mirare că nu *am* înnebunit în ultimii câţiva ani. Râse, dezlănţuit şi fără ruşine, lăsând veninul să i se scurgă printre buze. Nu pot respira, mă înţelegi? Nu îmi mai poţi face asta, Maximus, pur şi simplu nu mai poţi! Urăsc în ce m-ai transformat, şi curând, Maximus – foarte curând – te voi urî şi pe *tine*.

Simţea o apăsare în piept, faţa îi ardea şi lacrimile îi şiroiau, iar răsuflarea îi ieşea şuierătoare din piept. Stătu o clipă, arătând fără îndoială ca o femeie ţăcănită, dar nu conta, nu-i aşa? Nu putea să *vadă* cum arăta.

Râse suspinând la acest gând, iar sunetul răsună în liniştea ce se aşternuse brusc.

– Phoebe, şopti Artemis.

I se păru că simte degete de bărbat pe încheietură – din stânga, nu din dreapta. Trevillion.

Dar era prea târziu acum. Mult prea târziu.

Se întoarse şi fugi din cameră.

Capitolul 5

Lângă țărm erau stânci ascuțite, iar corabia se izbi de ele, aruncându-i pe bărbații fermecați în marea nemiloasă. Toți cei zece bărbați curajoși fură prinși și trași în adâncuri de fecioarele mării. Dar când fecioara cu ochi de smarald ajunse la Corineus, chipul i se umplu de milă. Sub ochii lui Corineus, se preschimbă într-un mare cal alb, cu copite despicate, colți ascuțiți și ochi de un verde adânc...

Din *Kelpie*

Trevillion se uită cum Lady Phoebe ieșea în fugă din cameră și își domoli impulsul de a-l lovi pe fratele ei.

– Mă duc după ea, spuse ducesa ridicându-se.

– Nu.

Toți cei din încăpere priviră spre el. Trevillion înclină din cap.

– Vă rog, Excelență. Mă voi duce eu.

Îl privi țintă un moment, scrutându-l cu ochii ei cenușii pătrunzători, înainte de a se reașeza.

– Prea bine, căpitane.

Ducele avea pumnii încleștați pe masă, cu încheieturile albe.

– Trevillion...

Soția lui îi puse o mână pe un pumn, nefăcând altceva decât să-l privească. Se pare că împărtășeau un fel de comunicare maritală, pur mentală, căci, după un moment, ducele mormăi, relaxându-și pumnii și încuviințând din cap.

Trevillion se ridică imediat, bocănind cu bastonul pe podea, pe urmele protejatei sale.

Nu era nici urmă de ea pe hol. Poate că fugise sus, în apartamentul ei, dar nu credea asta.

Se întoarse către partea din spate a casei, spre grădină.

Afară, soarele apusese de multă vreme. Trevillion coborî treptele mari de granit, încă umede după ploaia de după-amiază,

și pași în iarba care dădea în grădina de flori. Vedea, vag, o umbră palidă stând complet nemișcată în fața grădinii.

Lady Phoebe purtase o rochie albă la cină.

– Milady, strigă el cu voce scăzută, având grijă să nu o sperie.

Silueta se întoarse.

– Te-au trimis după mine, căpitane?

Avea vocea încărcată de lacrimi. Gândul îl făcu să simtă o strângere de inimă. Îl considera dușman, știa – creatura fratelui ei, paznicul –, dar nu se putea abține să nu vrea – să nu simtă *nevoia* – de a îndrepta lucrurile. Nu ar trebui să se simtă ca o pasăre în colivie, nu Phoebe a lui.

– Am venit din proprie inițiativă.

Ajunsese la ea și îi vedea chipul palid întors către al lui.

– Adevărat?

Se șterse pe obraz ca o fetiță.

Problema era că nu mai era o fetiță. Și, oricât se străduise, nu se gândise niciodată la ea în felul acesta.

– Adevărat.

Suspină deznădăjduită.

– Vrei să te plimbi cu mine?

– Da, milady.

Își puse mâna pe brațul lui.

– Presupun că ar trebui să merg înăuntru și să-i cer scuze lui Maximus.

Nu răspunse, dar în sinea lui se gândi că nu era o nevoie presantă ca ea să facă asta. Pietrișul scârțâia sub cizmele lui.

– Ai grijă, îl avertiză ea. E o cotitură aici.

Iar el își dădu amuzat seama că în locul acela și la ora aceea ea era cea care conducea, nu el.

– Mulțumesc, milady.

– Pentru puțin, căpitane.

Parfumul de trandafiri, puternic și aproape copleșitor, îi limpezi simțurile și își dădu seama de îndată unde se aflau. La capătul grădinii se afla un umbrar acoperit de trandafiri albi, cu flori mari și grele, atârnând luxuriant. Era un loc plăcut în cursul zilei.

Noaptea părea un tărâm feeric.

– Să ne așezăm.

Vocea lui Lady Phoebe era încă răguşită din cauza strigătelor.

El se aşeză pe banca de piatră de sub umbrar, întinzându-şi piciorul beteag ca să stea mai comod. Lady Phoebe luă loc alături de el, lăsând între ei câţiva centimetri distanţă.

Îi văzu mişcarea în întuneric când îşi lăsă capul pe spate, cu faţa ridicată spre trandafiri.

– Te simţi vreodată constrâns?

– Desigur, milady.

– Chiar? Se întoarse către el. Ce ciudat. Întotdeauna am crezut că un bărbat ca tine – capabil, inteligent şi cu o voinţă puternică – face pur şi simplu ce-i place.

– În viaţa oricui apar momente sau situaţii când nu i se permite să facă ceva, milady, spuse el cu blândeţe. Mai ales în viaţa celor care nu se nasc în familii de duci.

Ea pufni.

– Probabil mă crezi naivă.

– Nu, milady. Doar tânără.

– Iar tu eşti un Matusalem străvechi, înţelept şi încercat de viaţă.

– Mă tem că îmi luaţi peste picior firele de păr alb, milady, spuse el.

– Nu ai fire albe!

Părea foarte indignată.

– Jur că da, milady.

– O voi întreba pe Artemis mâine, să ştii, şi îmi va spune dacă ai sau nu.

– Şi totuşi, nu mă tem de ce va spune Excelenţa Sa.

– Nu, bineînţeles că nu. Scoase un râset înăbuşit. Încep să cred că nu te temi de nimic.

– Aici v-aţi înşela, milady, zise el amintindu-şi ruşinea pe care o simţise ultima dată când văzuse casa în care copilărise.

Urmă o pauză, şi el se întrebă încotro o apucase mintea ei agilă.

Vocea ei şopti în întuneric:

– Când nu ţi s-a îngăduit să faci ceva, James?

Numele lui pe buzele ei îi făcu părul să i se zbârlească pe ceafă. Trase aer în piept... şi se trezi că îi răspundea cinstit:

– Cu ani în urmă. Am vrut să stau în Cornwall, dar... împrejurările au făcut ca acest lucru să fie imposibil. Aşa că am fost forţat să intru la Dragoni.

Ea se apropie, atingându-i umărul cu umărul ei.

– Ce fel de împrejurări?

El scutură din cap. Acea veche tragedie era prea personală şi nu aducea nimic altceva decât amintiri dureroase.

Ea nu văzu mişcarea, dar probabil îşi dăduse seama că el nu avea să-i răspundă.

– Dar nu ai vrut să te înrolezi la Dragoni?

– Nu.

– Ce ciudat, răsuflă ea. Mereu am avut impresia că ţi-a plăcut la nebunie să fii soldat.

– Mi-a plăcut, dar nu la început. Îşi aminti de disperarea aceea cumplită. Hotărârea lui fermă de a duce la împlinire singura acţiune care îi mai rămăsese. Nu am vrut niciodată să fiu soldat. A fost o lovitură cruntă, dar până la urmă am învăţat să-mi îndrăgesc serviciul.

Ea se lăsă pe spate pe bancă.

– Erau cai. Cred că asta a ajutat.

Privi spre ea, dar întunericul îl împiedica să-i zărească chipul. Cum de ştiuse că îi plăceau caii?

– Erau, spuse el încet. Cai şi oameni. Veneau din toată Anglia, dar am găsit o cauză comună luptând împotriva nedreptăţilor din St Giles.

– Îţi lipseşte?

– Da. Închise ochii şi inhală parfumul trandafirilor şi al lucrurilor pierdute. Dar aceasta era o dovadă de sentimentalism. Nu era genul de bărbat care îşi petrecea viaţa privind înapoi. Încă mai pot să călăresc. În ciuda piciorului. În ciuda durerii. Pentru asta sunt recunoscător.

Ea răsuflă zgomotos.

– Iar eu mă pot ocupa în continuare de grădinărit. În ciuda pierderii vederii. Ar trebui să fiu recunoscătoare pentru asta?

El ştia că trebuia să fie precaut, dar poate că asta era o parte a problemei: ceilalţi o tratau cu mănuşi. Nu-i ofereau respectul cuvenit vârstei adulte.

– Da, cred că ar trebui să fii recunoscătoare pentru toate lucrurile pe care le poți face. Pentru toate lucrurile pe care s-ar putea să descoperi că le poți face.

– Sunt recunoscătoare, admise ea. Dar vreau mai mult. Mult mai mult.

– Vederea.

– Nu, spuse ea pe un ton ridicat și vehement. Știu că nu-mi voi recăpăta niciodată vederea. Nu are rost să jelesc după ea la nesfârșit – am petrecut deja ani făcând asta. Maximus a adus doctori din toată Europa și de pe alte continente. Mi s-au dat cele mai groaznice poțiuni, mi s-au pus picături înțepătoare în ochi, am făcut băi în apă înghețată și în fierturi, și de fiecare dată m-am gândit: „Poate de data aceasta. Poate îmi va reveni vederea. Poate doar puțin – puțin, te rog, doamne, m-aș mulțumi cu puțin". Doar că nu a revenit niciodată. Nici măcar puțin.

El înghiți în sec, iar mușchii i se încordară, ca și când ar fi putut-o salva de la tortura resimțită.

– Și acum?

– Acum, spuse ea, cu voce dulce, seducătoare, care se îngemăna cu parfumul trandafirilor. Acum vreau să *trăiesc*, James. Vreau să călăresc din nou un cal. Vreau să merg unde doresc. Vreau să întâlnesc un gentilom, să fiu curtată, să mă căsătoresc și să am copii – mulți copii. Nu ar trebui să mi se îngăduie măcar asta?

El își aminti de MacLeish din acea după-amiază. Chipeș, cu dinți albi strălucitori când zâmbea, atât de senin cu părul său roșcat prins la spate. Trevillion o găsise pe Lady Phoebe zâmbind când venise să o ia.

MacLeish era perfect pentru ea.

– Ba da, spuse el, cu glas răgușit și cu o mare durere în piept, ca și când ar fi primit un glonț în inimă. Da, meritați asta – și nu numai.

Phoebe inspiră mireasma trandafirilor, ascultând vocea guturală a căpitanului Trevillion. Ceva nu era în regulă. Poate că era furios? Scutură din cap. Nu avea de unde să știe fără să-i

vadă fața. Poate că nu îi aproba, de fapt, dorințele, în ciuda cuvintelor sale.

– Nu îți dorești și tu asta? îl întrebă ea. O soție? O casă? O familie?

Simți cum el înțepenește lângă ea.

– Nu m-am gândit prea mult la această chestiune, milady.

Tonul lui era dezarmant, fapt ce aprinse ceva în ea – o scânteie de... de... *indignare*, poate, față de o asemenea minciună sfruntată.

– Niciodată? întrebă ea incredulă. Ești un bărbat în floarea vârstei, căpitane, și totuși vrei să mă convingi că nu te-ai gândit niciodată la confortul unei case calde, la o *nevastă* caldă?

– Milady, mi-am petrecut ultimii ani din viață făcând o muncă grea. Nu am avut timp...

Prin mintea lui Phoebe trecu un gând, și își mușcă buza.

– Doar dacă nu cumva ești unul dintre acei gentilomi cărora le place compania altor gentilomi.

Urmă o scurtă pauză încordată.

Într-adevăr, dacă stătea să se gândească, nu îl auzise niciodată pe căpitanul Trevillion acordând atenție vreunei doamne, în afară de ea, desigur.

– Nu, milady, spuse el, părând exasperat. Nu sunt unul dintre acei gentilomi.

Simți o ușurare uriașă, cât se poate de disproporționată în raport cu informația. Ei bine, oricine ar simți asta, nu? Viața unui gentilom care prefera domnii nu era întotdeauna ușoară. Evident, *aceasta* era principala ei preocupare. Ca *prietenă*...

– *Suntem* prieteni, nu-i așa, căpitane?

– Vă păzesc de pericol, sunt angajat de fratele dumneavoastră, prin urmare...

Era atât de îngrozitor de pompos când își propunea să fie!

– *Prieteni?*

Un oftat adânc.

– Dacă doriți să considerați astfel, atunci da, suntem prieteni, milady.

– *Mă bucur*, spuse ea, săltând uşor pe bancă. Atunci, ca prieten, spune-mi: ai mai curtat doamne până acum, nu-i aşa?

Poate că era pur şi simplu stângaci în societate, bietul om.

– Deşi nu vă priveşte deloc, milady, spuse el, cu voce atât de scăzută, că sună aproape ca un mormăit, şi nu se cade câtuşi de puţin să avem o astfel de discuţie, da, am mai... *curtat* femei.

Ea îşi ţuguie buzele. Felul în care accentuase cuvântul *curtat* îl făcuse să sune de parcă ar fi vrut să spună cu totul altceva. Poate că femeile cu care avusese de-a face nu erau doamne, dar era prea reticent ca să-i mărturisească acest lucru. Probabil credea că habar n-avea despre asemenea lucruri.

Să fii mai tânăr decât majoritatea celor din jurul tău putea fi foarte obositor uneori.

– Ştii, am *mai* auzit de doamne cu o virtute îndoielnică, îl informă ea cu blândeţe.

El păru că se sufocă.

– Milady...

– Spune-mi Phoebe, îi ceru ea impulsiv.

– Nu.

– Ai mai făcut-o o dată.

– Şi a fost o greşeală, milady.

– Prea bine. Eşti interesat de cineva în clipa de faţă?

– Cred că acest subiect trebuie încheiat, milady.

Ea scutură din cap, oftând şi, când făcu asta, îşi atinse mâna de fuste şi de umflătura din buzunar.

– O, am uitat.

– Ce aţi uitat?

Părea foarte suspicios.

Îşi strecură degetele prin deschizătura din lateralul fustelor şi în buzunarul care îi atârna de talie. Înăuntru se afla o sticlă cu dop. O ridică triumfătoare.

– Asta te-ar putea ajuta în căutările tale.

– Nu caut nimic, milady.

Îl ignoră şi scoase cu grijă dopul sticlei. Imediat, umbrarul se umplu de parfum de bergamotă şi santal.

– Ce este? întrebă el sec, deşi orice prostănac şi-ar fi dat seama ce era – iar căpitanul Trevillion putea fi oricum, numai nu *prostănac*.

– Parfum, spuse ea. Pentru tine.

– Nu folosesc parfum.

– Ştiu, şi mi-e foarte greu să te găsesc într-o încăpere, mai ales dacă nu te mişti, spuse ea. În plus, doamnelor le *place* mult parfumul.

Rămase tăcut un moment, ca şi când ar fi analizat informaţia.

– L-am comandat special, spuse ea ispitindu-l, la domnul Hainsworth, pe Bond Street. Se pricepe de minune la parfumuri, iar acesta este foarte plăcut, cred. Nu e dulce. Nu e deloc floral. Foarte masculin. Cred că-ţi va plăcea, dar, dacă nu, putem încerca altul. Mirosul se schimbă după o vreme.

– Prea bine, spuse el abrupt.

– Grozav, răspunse ea. Acum, stai nemişcat.

– Intenţionaţi să mă daţi acum?

Buzele ei zvâcniră. Ar fi jurat că detectase o undă de alarmă în vocea căpitanului James Trevillion – şi nu mai auzise aşa ceva până atunci. Nici măcar când fusese atacată de bărbaţi înarmaţi.

– Da, spuse ea, punându-şi buricele degetelor pe gura sticlei şi răsturnând-o, astfel încât parfumul să-i ude pielea. Întinse mâna, cu simţurile inundate de santal şi trandafiri, şi îl atinse.

Îi atinse obrazul.

Lui i se tăie răsuflarea.

Phoebe atinsese puţini bărbaţi în viaţa ei. Pe fratele ei... Nu-i venea nici un altul în minte, de fapt. Mintea părea a i se înceţoşa. Simţi peri sub degete, aproape gâdilând-o, în timp ce coborî cu degetele. Îi atinse bărbia, marginea maxilarului. Trase aer în piept, retrăgându-şi degetele pentru a le uda din nou cu parfum, care plutea acum în aer.

Respiraţia lui abia de se auzea.

Întinse mâna din nou... şi atinse ceva moale. O, buzele lui!

– Îmi pare rău, şopti ea, trecându-şi degetele sub bărbie, unde perii bărbii erau mai deşi.

A treia oară când îşi udă degetele şi îl atinse, ştiu că îi găsise gâtul, cald şi viu. Coborî încet, trecându-şi degetele peste mărul lui Adam. Acesta se mişcă în clipa când el înghiţi în sec. Mai jos, spre pielea moale de la baza gâtului lui. Buricele degetelor ei dădură de lavalieră, o barieră înnebunitoare, şi mâna lui Phoebe coborî de-a lungul ei, adâncindu-şi vârful unui deget doar puţin sub material.

Îşi dădu brusc seama că depăşise limitele bunei-cuviinţe. Tremurând, îşi desprinse mâna şi puse dopul sticluţei la loc.

– Ei bine, asta e.

El nu răspunse, iar ea îşi dori mult ca el să o fi făcut.

Îi întinse sticluţa, aşteptând o secundă lungă până când el o luă.

Mâna lui caldă şi mare i-o cuprinse pe a ei, şi îi simţi deodată răsuflarea umedă pe buze. Era aproape, atât de aproape, şi simţea mirosul de bergamotă, şi de santal, şi de vin, amestecându-se toate într-un elixir îmbătător.

Îngheţă, aşteptând, *dorind*.

Dar el se retrase, luând sticluţa cu parfum, şi se ridică, iar hainele îi foşniră.

– Haideţi, milady, e timpul să intrăm.

Şi, într-adevăr, nu avea nici un motiv să se simtă dezamăgită. Era paznicul ei, nimic mai mult.

Chiar dacă nu-l mai vedea deloc în acea lumină.

Soarele strălucea deasupra apelor puturoase ale Tamisei a doua zi dimineaţa când Trevillion, Lady Phoebe, Reed şi Hathaway treceră spre malul sudic, într-o barca lungă şi joasă.

– Fratelui dumitale nu-i va plăcea asta, milady, mormăi Trevillion.

Dăduse glas acestui sentiment de două ori până acum – şi totuşi, iată-l aici. Trebuia să se întrebe dacă era în toate minţile.

– Nu e decât Harte's Folly.

Lady Phoebe îşi întorsese faţa către vânt şi către ţărmul îndepărtat, ca şi când l-ar fi putut vedea. Purta o rochie roz, tivită cu dantelă albă, care o făcea să pară teribil de tânără şi de inocentă – iar pe el, să se simtă extrem de bătrân şi de cinic.

– Nu va fi nimeni acolo, în afară de muncitori. Şi i-ai luat atât pe Reed, cât şi pe Hathaway, aveţi cu toţii pistoale. Crede-mă, căpitane, nu ai motive de nelinişte.

Şi totuşi, se neliniştea.

– Şi Bond Street părea un loc absolut sigur.

– Îţi mulţumesc mult că mi-ai permis să vin. Îşi puse palma catifelată pe mâna lui. Chiar îmi doresc să văd grădinile.

– Şi pe domnul MacLeish, milady?

Nu se putu abţine să nu întrebe. Naiba să-l ia de gelos bătrân! Se întoarse spre el şi îi zâmbi cu seninătate.

– Da, bineînţeles. Spune nişte lucruri foarte amuzante. Îmi place mult.

Îşi retrase mâna dintr-a ei.

– Atunci, sper că vorbele lui amuzante merită excursia, milady.

Suna ca un măgar pompos.

– Eşti foarte amabil că-mi faci pe plac, căpitane, spuse ea, trecându-şi degetele prin apă. Cred că aş fi luat-o razna dacă nu ai fi făcut-o.

Şi asta era problema. O lăsase să-l convingă să facă această excursie. Lăsase compasiunea pe care o simţea pentru ea să-i domine raţiunea. Trevillion privi pieziş la Reed, întrebându-se dacă acesta îşi pierduse tot respectul pentru el, dar lacheul privea cu stoicism spre mal. Lângă el, Hathaway se juca nervos cu pistolul. Lacheul spusese că ştia să tragă cu pistolul, dar Trevillion se întreba dacă o putea face ca lumea.

Barca se izbi de docul de la Harte's Folly. Ultima dată când fusese aici, docul de-abia stătea în picioare. Acum fusese înlocuit cu unul solid, cu câteva locuri în care puteau debarca pasagerii.

– Am ajuns, milady, spuse Trevillion, deşi ea ghicise probabil după zdruncinătura bărcii.

– Reed, coboară tu primul, ca s-o poţi ajuta pe Lady Phoebe.

Lacheul urcă agil treptele docului şi o ajută să coboare din barcă. Urmă Hathaway, apoi Trevillion, stingherit de piciorul beteag. Imediat după doc se afla o poieniţă – şi, dincolo de ea, ceva ce părea a fi o îngrămădeală de copaci şi arbuşti pe jumătate arşi.

– Domnul MacLeish a zis că ne întâlnim pe locul unde se afla vechiul teatru, spuse Lady Phoebe. Se pare că l-au dărâmat deja.

Trevillion încuviință din cap, oferindu-şi brațul în vreme ce îşi croiau drum pe o potecă, înaintând prin grădina distrusă. Cei doi lachei veneau în urma lor.

– Poți să-mi spui cum arată acum? întrebă Phoebe.

Trevillion îşi drese glasul, privind în jur. În realitate, mai era mult de muncă până când grădina avea să fie restaurată. Verdele acoperea copacii şi arbuştii rămaşi, dar dedesubt erau crengi înnegrite de foc, iar mirosul de funingine plutea încă în aer.

– Poteca a fost curățată de resturile de la incendiu, spuse el cu grijă, a fost netezită şi s-a aşternut pietriş, milady. Poate că îl simți sub picioare?

– Da, e mult mai dreaptă acum.

Trevillion nu fusese în grădina de agrement înainte de a fi distrusă de foc, dar erau urme care sugerau cum arătase cândva. Cum ar putea arăta în viitor.

– S-au plantat copaci de-a lungul potecii. Un fel de tufişuri, cred, unele după altele.

– Gard viu, îl ajută Lady Phoebe. Înainte, încadrau potecile, îndrumând vizitatorii.

– Într-adevăr. Ridică privirea. Au mai fost plantați câțiva copaci mari de când am fost ultima dată. Foioase, cred.

Ea îşi înclină capul, ascultând cu interes.

– Cât de mari?

– Cel puțin şapte metri, spuse el oarecum intrigat. Cum or fi fost plantați?

– Lord Kilbourne experimentează transplantarea copacilor tineri, răspunse ea. Cel puțin aşa susține Artemis.

– Din câte îmi dau seama, a reuşit, milady.

– Sunt flori?

– Da, margarete şi ceva înalt şi subțire, cu flori albastre.

Ea îl săgetă cu privirea, care se dovedi a fi foarte eficientă, deşi era oarbă.

– Lasă-mă să le pipăi.

Se opri şi îi ghidă mâna spre flori.

– Clopoței? murmură ea pentru sine, atingând inflorescențele şi tulpina cu blândețe. Nu, pintenaş, cred. Ce drăguț, deşi nu au cine ştie ce mireasmă. Se îndreptă şi zâmbi spre el. Sunt atât de bucuroasă că foloseşti parfumul pe care ți l-am dat aseară.

– Desigur, milady. El se uită spre lachei, care priveau atenți în altă parte. Poate că ar trebui să-i dați cu parfum şi pe Reed, şi pe Hathaway?

Reed făcu ochii mari la el, dar Lady Phoebe refuză sugestia cu o fluturare a mâinii.

– Nu e nevoie. Doar pe tine trebuie să te pot repera.

Cuvintele ei îi încălziră ceva în piept, făcându-l să clipească şi să privească într-o parte. „Nu mai sunt bun de paznic", se gândi el. „Nu-mi mai pot păstra obiectivitatea în preajma ei. Dumnezeu să mă ajute. Dumnezeu să o ajute."

Va trebui să-i spună ducelui. În curând. Nu mai era capabil...

– La naiba, MacLeish! Sunetul furios îi întrerupse gândurile aproape disperate. Nu-mi pasă ce a spus filfizonul acela viclean, e grădina mea, şi eu am ultimul cuvânt asupra planurilor teatrului!

Grupul lor ocoli unul dintre copacii proaspăt plantați, şi sursa strigătelor ieşi la iveală.

Domnul Harte, proprietarul de la Harte's Folly, stătea cu picioarele depărtate, cu pumnii în şolduri şi cu fața roşie de furie, înfruntându-l pe Malcolm MacLeish. Purta o haină de un stacojiu țipător, tivită cu aur, ale cărei cusături stăteau să plesnească pe umerii lui masivi. Avea capul descoperit, iar soarele scânteia în părul castaniu care îi ajungea până la umeri.

MacLeish îşi încrucişase brațele defensiv şi stătea cu fața spre celălalt, dar le lăsă jos când o văzu pe Phoebe.

Harte se întoarse văzând mişcarea lui MacLeish. Căutătura lui cruntă se transformă imediat într-un zâmbet jovial la vederea lui Lady Phoebe, dar, când îl observă pe Trevillion, zâmbetul îi pieri.

– Căpitane Trevillion! Ce te aduce în grădinile mele – şi într-o companie atât de încântătoare?

– Harte. Trevillion înclină din cap. Îl întâlnise doar o dată sau de două ori şi nu în cele mai fericite împrejurări. Aceasta este Lady Phoebe Batten, sora ducelui de Wakefield.

– Milady, spuse Harte făcând o plecăciune adâncă. Sunt onorat de prezenţa domniei voastre în grădinile mele, deşi mă tem că nu sunt încă în cea mai bună formă pentru ochii unei doamne.

– Ei bine, atunci e tocmai bine că sunt oarbă, spuse Lady Phoebe cu nonşalanţă.

Pe chipul lui Harte se citi limpede uimirea preţ de un moment. Spre lauda lui, îşi reveni după o clipă.

– Aţi dori să vă însoţesc prin grădină, milady? Aş fi onorat.

La oferta lui Harte, MacLeish îşi drese glasul.

– De fapt, *eu* am invitat-o pe Lady Phoebe să vină să vadă cum progresăm. În plus, nu spuneai că vrei să te întâlneşti cu o nouă actriţă?

Harte păru alarmat de veste.

– La naiba, aproape uitasem. Trebuie să plec, milady, dar eşti pe mâini bune cu domnul MacLeish. Şi, Malcolm – Harte îi aruncă tânărului o privire lipsită de voioşie –, vom continua discuţia mâine, da?

– Da, domnule, răspunse MacLeish, părând tulburat.

Harte încuviinţă şi o luă pe potecă, înspre râu.

MacLeish păru să răsufle uşurat când celălalt dispăru. Se întoarse către Phoebe.

– Bun venit, milady. Începusem să mă tem că nu vei veni.

Părul lui roşcat strălucea în soare, aprins şi proaspăt, fără urmă de fire albe.

Naiba să-l ia!

– Credeai că voi uita de invitaţia ta?

Lady Phoebe zâmbi, iar lângă gura ei cărnoasă se ivi o gropiţă.

Îşi desprinse mâna de pe braţul lui Trevillion, întinzând-o către arhitect.

MacLeish se aplecă deasupra mâinii, atingându-i încheieturile cu buzele. Trevillion îşi dori să poată îndepărta atingerea celuilalt bărbat de pe pielea ei. Costumul verde ca iarba al lui MacLeish se potrivea cu rochia roz a lui Lady Phoebe.

Trevillion se dădu înapoi. Păreau a fi un cuplu perfect.

– Mă bucur tare mult că eşti aici, milady, spuse MacLeish, ridicându-şi privirea spre ea. Vino. Dă-mi voie să-ţi arăt ce plănuiesc.

Ea îi luă braţul. Când se întoarseră, Trevillion porni după ei la o distanţă discretă.

MacLeish se aplecă spre ea, dar vocea lui se auzi:

– Este foarte necesar ca paznicii tăi să ne urmeze atât de îndeaproape?

– Ei bine...

– Da, mormăi Trevillion.

Nu conta că ea îşi dorea ca el să fie în altă parte. Era datoria lui să o păzească.

– Atunci, cei trei însoţitori ai tăi sunt bine-veniţi, milady, răspunse MacLeish pe un ton amuzat. Acum înaintăm pe aleea ce va duce la marele teatru. În dreapta ta se află iazul ornamental cu care s-a chinuit atâta Lord Kilbourne. Speră să ridice un pod care să ducă la o insuliţă din mijlocul iazului, şi, când va fi gata, te voi invita din nou, ca să-l traversezi.

Vorbea cu ea ca un egal, constată Trevillion cu un respect înciudat. MacLeish nu vorbea cu Lady Phoebe ca şi când faptul că era oarbă o făcea să fie săracă cu duhul. Din nefericire, lucrurile nu stăteau mereu aşa.

– O, ce încântător, răspunse Lady Phoebe. Spune-mi, Lord Kilbourne plănuieşte să planteze arbuşti şi flori parfumate în grădină?

– Mă tem că nu ştiu, replică MacLeish cu regret. Îl voi întreba data viitoare când îl văd, contează pe mine.

– Nu este aici astăzi?

– Nu, cred că a plecat cu familia la un bâlci în afara Londrei.

– Pare a fi o ieşire plăcută.

Vocea ei părea melancolică.

MacLeish o dusese către iazul ornamental, iar Trevillion o privi cu atenţie când se aplecă. Ar fi de-ajuns să alunece pe mal şi ar cădea în apă. Poate de aceea nu îi văzu pe cei şase bărbaţi care înaintau spre ei decât când fu prea târziu.

Capitolul 6

Corineus apucă de coama lungă și unduitoare a calului alb. Se ținu bine în timp ce calul galopă către țărm, ducându-l cu el, până când atinseră nisipul de sub valuri. Dar, când calul fermecat vru să se întoarcă în mare, Corineus își scoase lanțul de fier de la gât și îl aruncă pe după grumazul calului, punându-i frâu...

Din *Kelpie*

Phoebe se apleca, ascultând cu atenție, căci i se păruse că aude orăcăitul grav al broaștelor, când se auziră pași alergând.

O voce aspră tună:

– Predă-mi femeia!

Phoebe se îndreptă, iar teama i se rostogoli cu fiori de gheață pe șira spinării.

Domnul MacLeish strigă ceva lângă ea, dar, când întinse mâna după el, nu era acolo.

Nu era nimeni acolo.

Era singură, incapabilă să spună de unde venea primejdia în clipa aceea. Toată lumea țipa, și auzea încăierarea și sunete care păreau a fi lovituri în carne.

POC!

Se cutremură îngrozitor, împiedicându-se, cu mâinile întinse și simțind miros de praf de pușcă în aer.

Trevillion? El trăsese? Unde era? Nu-i simțea parfumul și nu știa unde era.

– James!

Cineva fugi spre ea, prinzând-o și strângând-o de braț cu brutalitate. Încă un strigăt al lui MacLeish. Simțea că i se smulge mâna.

– James!

POC!

Dumnezeule mare, înnebunea. Voia să fugă, dar se temea să păşească.

– *James!*

Parfumul de bergamotă și santal, familiar, reconfortant, o înconjură, iar apoi căpitanul Trevillion o așeză la pământ.

Oftă ușurată. Binecuvântată ușurare. Sunetele luptei continuară în jurul ei, dar era învăluită de trupul lui, de mirosul lui. Îl simțea lipit de spatele ei, simțea marginile tari ale curelelor pe care le purta peste piept pentru a-și pune pistoalele în teacă, dar nu și pistoalele. Probabil le scosese. Îi simțea obrazul cald lipit de al ei, un pic aspru de la perii bărbii.

Pământul era tare și rece sub ea, și avea palmele zgâriate de la căzătură.

Trevillion răsufla calm, fără grabă, și se întrebă îngrozită ce l-ar face să respire mai iute. Se întrebă dacă ea l-ar putea face să respire mai iute.

– Milady, îi spuse el la ureche, cu glas mângâietor, profund, sigur și protector. Milady.

Sunetul pașilor care alergau, *îndepărtându-se* de locul în care se aflau.

– Lady Phoebe, strigă domnul MacLeish din apropiere, ești bine?

– Au plecat toți? îl întrebă ea pe Trevillion.

– Da, spuse el, și știu deodată că nimic nu era în ordine. Vocea lui era moartă. Domnul MacLeish te-a salvat.

– Ce? Cum?

Nu-i mai simți căldura trupului și i se făcu deodată frig când el o ridică în picioare.

– Ești rănită cumva, Lady Phoebe? întrebă MacLeish neliniștit. Naiba să-i ia de ticăloși! Să încerce să răpească o doamnă nobilă în plină zi. Slavă cerului că am fost aici să te ajut.

– Eu... nu, sunt bine, spuse ea. Căpitane, ce...?

Auzi pași venind în fugă și se încordă, dar apoi Reed spuse trăgându-și sufletul:

– Îmi pare rău, căpitane, i-am pierdut pe nenorociți. Cred că l-ați împușcat pe unul, totuși – sângera rău. Aveau cai care-i așteptau după copaci.

– Ați făcut tot ce ați putut, răspunse Trevillion, pe același ton plat. Cum te simți, Hathaway?

– M-a atins la braț, domnule. Vocea tânărului lacheu tremura. E... e o grămadă de sânge.

– Calm, flăcău, spuse Trevillion. Prinde-l de celălalt braț, Reed, spuse el oftând. Ce mizerie împuțită!

Phoebe rămase cu gura căscată auzind cuvintele vulgare. Trevillion nu mai vorbise niciodată astfel în fața ei. Ceva trebuia să se fi întâmplat.

Întinse o mână tremurătoare spre Trevillion, dar cel care i-o luă fu domnul MacLeish. Surprinse mirosul de cerneală, dar nu era în regulă. Cerneala nu o făcu să se simtă mai bine.

Nu o făcu să se simtă în siguranță.

– Vino, milady, spuse MacLeish. Trebuie să fi fost un șoc îngrozitor pentru tine. Am un adăpost temporar în apropiere; mă tem că nu e decât un șopron, dar pot să-ți fac o ceașcă de ceai acolo.

– Nu, spuse Trevillion, scurt și sec.

Voia să-l atingă din nou, să simtă mirosul de bergamotă și santal. *De ce era atât de supărat?* Era în siguranță acum, iar răpitorii fuseseră alungați.

– O vom duce pe Lady Phoebe acasă, departe de primejdie.

– Vin cu tine.

Vocea domnului MacLeish suna sfidător. Dar Trevillion nu protestă.

– Prea bine.

Ea auzi sunetul distinct al bastonului și își dădu seama – *cu durere* – că nu avea să o conducă el înspre barcă.

– Pe aici, milady, spuse MacLeish cu deferență blândă, dar ea îl dorea aproape pe Trevillion.

Pe Trevillion, care se îndepărta.

Simți o împunsătură de teamă în inimă – o teamă mai mare decât cea pe care o simțise când fuseseră atacați.

Atunci fusese în siguranță în brațele lui Trevillion.

– Te voi proteja, nu te teme, îi spuse domnul MacLeish.

– Îl am pe căpitanul Trevillion pentru asta, răspunse ea cu o oarecare asprime, dar o *făcu*.

Domnul MacLeish era neobrăzat.

– Și totuși, cel care te-a salvat a fost domnul MacLeish, milady, spuse Trevillion din fața lor, cu voce glacială.

– Ce? întrebă ea înciudată. O luase razna lumea? Tu mi-ai acoperit trupul cu trupul tău, căpitane. Nu cred că este doar în mintea mea.

– Așa e, într-adevăr, milady.

Vocea lui nu mai era complet moartă. În schimb, se simțea o oarecare emoție în ea, una pe care Phoebe nu o putea identifica. Dar cel care a condus atacul a fost domnul MacLeish. El i-a alungat, înarmat doar cu un cuțit împotriva pistoalelor lor. El e cel care merită mulțumirile dumitale... și ale mele.

– O, vai, spuse domnul MacLeish, părând stânjenit, nu am făcut decât ce ar fi făcut orice gentilom.

– Poate, răspunse Trevillion, dar, chiar și așa, îți mulțumesc pentru că ai salvat viața doamnei mele.

Durere. Emoția din vocea lui era *durere*.

Phoebe simți că i se frânge inima.

Îi venea să vomite. Trăsura se hurduca ritmic, iar Trevillion privea pe fereastră, încercând să-și revină.

Dăduse greș – *dăduse greș din nou*. Nu ar fi trebuit să-i permită lui Phoebe să meargă la Harte's Folly. Își îngăduise să se apropie prea tare de ea. Îngăduise ca afecțiunea lui pentru ea să-l convingă să permită plimbarea. Dorise să o facă fericită, își dădu el seama, iar *asta* fusese o greșeală aproape fatală.

Trevillion închise ochii, retrăind neputincios momentul acela. Stătuse deasupra ei, protejându-i silueta fragilă cu propriul trup. Trăsese cu amândouă pistoalele, dar nu reușise să doboare pe nici unul dintre atacatori. Reed și Hathaway continuaseră să lupte, dar de el și de protejata sa se apropiau doi bărbați și pur și simplu nu avea cum să lupte cu amândoi. Mai rău, îl recunoscuse pe unul dintre ei, care luase parte la atacul de pe Bond Street. Apoi MacLeish sărise la ei, lovind cu cuțitul, și cumva îi alungase pe amândoi.

Dacă MacLeish nu ar fi fost acolo, ar fi luat-o pe Phoebe, și atunci...

„Nu." Pur și simplu nu se putea gândi ce i s-ar fi întâmplat – ce i-ar fi putut *face* acei ticăloși – fără a o lua razna.

Lady Phoebe şi MacLeish stăteau pe locurile din faţă, şi Trevillion văzu cu colţul ochiului că MacLeish o ţinea încă de mână. Tânărul părea îndrăgostit lulea – gândul ăsta se ivi într-un colţ indiferent al minţii lui.

Păcat că MacLeish nu făcea parte din aristocraţie. Fără o ascendenţă de cea mai nobilă spiţă, era greu de crezut că ducele avea să-i permită arhitectului să se apropie de sora lui.

Mai ales după nenorocirea din după-amiaza aceasta.

Trevillion îşi reprimă o tresărire. Piciorul îi făcea zile negre. Se apăsase rău pe el când sărise să o acopere pe Lady Phoebe. Avea să plătească pentru asta în următoarele câteva zile şi, deşi îi venea să-şi frece gamba dureroasă, se abţinu.

Părea că mai avea totuşi puţină mândrie.

Trăsura se opri, şi fu smuls din gândurile sale.

Sosiseră. Era datoria lui să o conducă pe Lady Phoebe în siguranţă în casă.

– Rămâi alături de ea, îi spuse lui MacLeish.

Din fericire, pe acesta nu-l deranja să primească ordine. Nu făcu decât să încuviinţeze şi aşteptă ca Trevillion să coboare din trăsură.

Trevillion zăbovi un moment pentru a privi de-a lungul străzii. Probabil fuseseră urmăriţi până la Harte's Folly – altfel de unde să fi ghicit atacatorii că aveau să fie acolo? Totuşi, nu observase să-i fi urmărit cineva, iar atacatorii îi aşteptaseră cu cai. Evident, nu fuseseră urmăriţi călare la traversarea Tamisei. Nu, aşa-zişii răpitori *ştiuseră* că Lady Phoebe urma să meargă la Harte's Folly şi cunoşteau ora exactă la care avea să se întâmple acest lucru.

Bârfise vreunul dintre oaspeţii de la întâlnirea organizată de domnişoara Dinwoody?

Trevillion făcu o grimasă. Bârfa, descoperi el, era inevitabilă. Indiferent de modul cum aflaseră atacatorii despre excursia lor la Harte's Folly, nu vedea pe nimeni la pândă acum – nici o trăsură suspectă, nici vreun grup de oameni prin preajmă. Se întoarse la trăsură.

Reed şi Hathaway coborâseră deja din spate, iar cel din urmă se cam înverzise. Sângele din braţ trecuse prin livrea, în ciuda bandajului pe care îl puseseră în pripă pe rană la Harte's Folly.

Căpitanul făcu semn cu capul înspre Hathaway.

– Du-te imediat la bucătărie şi asigură-te că rana îţi va fi îngrijită. Reed, rămâi la uşa din faţă.

Reed se grăbi să preia poziţia indicată, în timp ce Hathaway dispăru înăuntru. Trevillion îşi scoase unul din pistoale, deşi nu mai era încărcat – cel puţin lăsa impresia eventualilor urmăritori că era înarmat.

– MacLeish. Privi cum arhitectul o ajuta cu grijă pe Lady Phoebe să coboare din trăsură. Mergi direct în casă. Nu te opri.

Lady Phoebe se întoarse către el.

– Sunt aici, să ştii.

– Milady, vorbim înăuntru.

MacLeish îi urmă ordinele întocmai, grăbindu-se să o conducă înăuntru fără nici o vorbă.

Căpitanul îi urmă şi închise uşa reşedinţei Wakefield în urma lor.

– Reed, condu-i pe domnul MacLeish şi pe Lady Phoebe în salon şi cere să ni se pregătească nişte ceai.

Lady Phoebe se încruntă.

– Ce faci?

– Trebuie să îi raportez fratelui dumitale.

Ea îl prinse de braţ fără ezitare.

– Ai spus că vom vorbi.

– Aşa vom face, milady. Cu blândeţe – cu regret – îi desprinse mâna de pe braţul său. După ce îi voi raporta ducelui.

– James...

El se întoarse înainte ca ea să mai apuce să protesteze apucând-o pe hol înspre biroul Excelenţei Sale. Uşa era închisă, dar intră fără să bată.

Ducele stătea aplecat deasupra biroului, examinând un fel de hartă întinsă pe întreaga suprafaţă. Lângă el se afla valetul său, Craven.

Amândoi ridicară privirea când Trevillion intră. Wakefield miji ochii.

– Ce este?

– Lady Phoebe a fost atacată din nou, spuse Trevillion. Refuză să se aşeze de data aceasta, oricât de tare protesta piciorul său. Este teafără.

– Slavă cerului, spuse Craven încet.

– Când s-a întâmplat asta? mormăi Wakefield.

– La Harte's Folly, Excelenţă, cu doar o oră în urmă. Am adus-o direct acasă.

– Ce căuta sora mea la Harte's Folly? întrebă ducele.

Trevillion îşi plecă uşor capul. Era responsabilitatea lui, ştia.

Luase decizia de a o lăsa să meargă. Privind în urmă, fusese o mare prostie.

– A fost invitată acolo de arhitectul care proiectează clădirile, pe nume Malcolm MacLeish.

Wakefield privi spre Craven.

– Află cine este.

– Da, Excelenţă.

Craven scoase un carneţel din buzunar şi notă ceva în el.

– Ce ştii despre acest om?

Căpitanul scutură din cap.

– Nici pe departe îndeajuns de multe, în afară de faptul că sora dumneavoastră îl place. Este arhitect la Harte's Folly. Are o oarecare legătură cu ducele de Montgomery, fapt care trebuie cercetat mai îndeaproape, dar pare a fi un om bun.

Wakefield îl privi ţintă, încruntat. Căpitanul îi susţinu privirea.

– Ar putea nimeri şi mai rău, Excelenţă.

Ducele înlătură gândul cu un gest.

– Phoebe nu ar fi trebuit să ajungă la Harte's Folly.

– Da, Excelenţă, spuse Trevillion. Eu mă fac vinovat pentru tot.

– Aşa şi trebuie, răspunse ducele repezit. Ce ţi-o fi venit să o laşi pe sora mea să viziteze o grădină abandonată? Oricine putea sta la pândă acolo.

Căpitanul închise gura. Ce putea spune în apărarea sa? Că o pusese în pericol pe Phoebe deoarece gândise cu inima şi nu cu capul?

Wakefield se încruntă iritat.

– Cum este posibil aşa ceva? Maywood e mort. Îţi stă mintea în loc când te gândeşti că a fost atacată de două ori într-o săptămână, de oameni diferiţi.

– Nu a fost.

Wakefield rămase nemişcat.

– Explică-te.

– Nu este Maywood, spuse căpitanul. Nu a fost Maywood niciodată. L-am recunoscut pe unul dintre atacatori – un bărbat cu cicatrice pe faţă – prezent la prima tentativă de pe Bond Street. Cel care este în spatele atacului de astăzi e aceeaşi persoană cu cel care s-a ocupat de atacul de pe Bond Street.

Wakefield înjură.

– Ai avut dreptate din capul locului, Trevillion. Îţi datorez scuze.

– Mulţumesc, Excelenţă, dar contează prea puţin acum. Căpitanul îşi încleştă pumnii. Trebuie să îl căutaţi pe acest bărbat cu cicatrice, dar este totodată nevoie să faceţi cercetări mai ample. Cercetaţi-vă îndeaproape duşmanii şi asociaţii de afaceri. Aflaţi cine are pică pe Excelenţa Voastră, cine s-ar putea să vrea să vă facă rău în parlament sechestrând-o pe Lady Phoebe, ce vânător de avere ar putea urmări să-i obţină zestrea şi căutaţi orice bărbat care a arătat vreun interes special faţă de ea în trecut.

Wakefield încuviinţă, părând ostenit şi mohorât.

– Desigur.

Privi către Craven. Valetul notase cu sârguinţă pe o bucată de hârtie punctele de investigaţie enumerate de căpitan. Apoi îndoi hârtia şi rămase drept.

– Mă voi ocupa imediat de asta, Excelenţă.

Se înclină şi părăsi încăperea.

– Mai este un lucru pe care trebuie să vi-l spun, Excelenţă. Trevillion îşi strânse pumnii, simţind că-i intră unghiile în palme. Dacă nu ar fi fost domnul Malcolm MacLeish, ar fi fost luată.

– Ce vrei să spui? întrebă Wakefield încet.

Căpitanul îl privi direct în ochi.

– Exact ce am spus. De data aceasta au fost şase oameni. Reed şi Hathaway erau cu mine, fiecare cu câte un pistol. Am tras toţi

câte un foc, dar n-am nimerit, nici măcar eu, deşi Reed mi-a spus ulterior că e posibil să îl fi lovit pe unul dintre ei. Am fost doborât la pământ, şi unul dintre bărbaţi o prinsese pe Lady Phoebe de braţ când am ajuns la ea. Am fost atacaţi de doi oameni în timp ce eu m-am lăsat la pământ pentru a o acoperi, neînarmat. MacLeish i-a alungat pe amândoi. Pe scurt, dacă MacLeish nu ar fi avut un cuţit în cizma, dacă nu ar fi fost suficient de curajos să atace doi bărbaţi, aceştia ar fi câştigat şi ar fi luat-o pe sora Excelenţei Voastre.

– De ce îmi spui toate acestea? întrebă Wakefield încet.

– Pentru că nu o mai pot proteja pe Lady Phoebe, răspunse Trevillion. Cu capul sus, îl privi în ochi şi zise: Pentru că renunţ la rolul meu de gardă.

Căpitanul plecase să discute cu Maximus cu o oră în urmă şi Phoebe încă nu ştia nimic de el.

– Mai doreşti nişte ceai? întrebă domnul MacLeish plin de solicitudine.

Se aflau în salonul Ahile, bând ceai, în vreme ce bietul Reed stătea undeva într-un colţ, de pază.

Slavă cerului că nici verişoara Bathilda, nici Artemis nu fuseseră acasă când se întorseseră, altfel probabil că acum s-ar fi aflat în pat, cu o compresă înmuiată în apă de lavandă pe frunte.

– Iar aici sunt nişte prăjiturele cu o culoare destul de ciudată, continuă domnul MacLeish, părând a nu băga în seamă nerăbdarea ei. Probabil sunt mai gustoase decât par.

– Sunt sigură că aşa e, spuse ea absentă. Mă întreb ce *tot* face Maximus?

– O... aa... Ei bine, presupun că discută despre cum să te protejeze mai bine, milady, spuse domnul MacLeish. Probabil nu o văzu tresărind, căci continuă: Mărturisesc că şi eu sunt destul de îngrijorat în această privinţă. M-aş simţi îngrozitor să vi se întâmple ceva, milady. De... De fapt, mi-aţi devenit foarte dragă. Când i-am văzut pe acei bărbaţi ameninţându-vă în această după-amiază, vai, am fost pur şi simplu copleşit de furie.

– Ai fost foarte curajos să-mi sari în apărare, spuse ea absentă.

În afara salonului se auziră paşi, şi ea se îndreptă, întorcând capul în direcţia respectivă.

Paşii se îndepărtară, iar ea îşi lăsă umerii în jos.

– A fost plăcerea mea să te protejez, milady, spuse domnul MacLeish. De fapt, sper că mă vei socoti drept... Prieten? Poate chiar un *bun* prieten?

– Desigur.

Phoebe schiţă un zâmbet.

Nu reuşea să se concentreze asupra conversaţiilor. Maximus avea să se înfurie îngrozitor când avea să afle veştile de la căpitan, iar furia îl făcea să ia măsuri drastice. Dacă hotăra să o trimită la ţară? Dacă hotăra că Trevillion nu ar mai trebui s-o păzească?

Cu siguranţă nu ar face ceva atât de stupid.

Îşi muşcă buza. Domnul MacLeish fusese foarte drăguţ să stea cu ea, încercând să îi abată gândurile de la cele întâmplate, dar, de fapt, oricât de amabil era, începuse să o calce pe nervi.

Dorea *cu ardoare* să ştie despre ce discutau căpitanul şi Maximus.

– Îmi pare rău, domnule MacLeish, spuse ea, ridicându-se destul de brusc. Dar cred că voi merge să mă odihnesc acum.

– O, desigur, milady, spuse el, comportându-se în continuare ca un gentilom. Primejdia evenimentelor din această dimineaţă trebuie să fi fost copleşitoare pentru o făptură delicată.

– ... Foarte.

Trevillion ar fi râs şi el de ideea că ea putea fi numită o făptură delicată... Ei bine, în cazul în care căpitanul ar face vreodată haz de ceva.

– Sper că înţelegi.

– Într-adevăr, milady. Îmi pare rău că nu mi-am dat seama mai devreme, spuse el, părând teribil de amabil şi de dulce.

Ceea ce o făcu să simtă o îngrozitoare împunsătura de vinovăţie, dar se forţă să continue să zâmbească... ezitant.

Domnul MacLeish se înclină deasupra mâinii ei, îşi luă rămas-bun – de mai multe ori – şi în cele din urmă ieşi din încăpere.

Uşa se închise în urma lui.

Phoebe se aşeză şi începu să numere în tăcere, conştientă că bietul Reed se holba probabil la ea, întrebându-se e dacă nu cumva o luase razna. La o suta cincizeci – nu avusese atâta răbdare toată viaţa ei – intră Panders, majordomul.

– Domnul MacLeish a plecat, milady. Aţi dori...

– Nimic pentru mine momentan, Panders, spuse ea, sărind în picioare. Fratele meu este încă în birou?

– Într-adevăr, milady, răspunse Panders, cu o undă vagă de uimire în voce, în timp ce ea trecu pe lângă el, ieşind pe uşă.

– Aş putea...

Ea flutură o mână în aer.

– Nu e nevoie, mulţumesc!

Ajunse rapid la scara cea mare, apoi traversă grăbită holul, pipăind peretele cu degetele.

Uşa lui Maximus era închisă, ceea ce însemna că nu voia să fie deranjat, dar *la naiba* cu asta. Phoebe dădu buzna înăuntru.

– Căpitane Trevillion, nu cred că...

– Nu este aici, Phoebe.

Ea se încruntă, neştiind ce să facă. Nu mai vorbise cu Maximus de la scandalul de cu o seară în urmă şi ar fi trebuit să dreagă lucrurile – sau cel puţin să nu le strice şi mai tare –, dar nu era momentul acum.

– Ei bine, unde este, atunci?

– Presupun că în camera lui.

– De ce...?

– *Phoebe*.

Rareori îşi folosea vocea de duce cu ea, dar, atunci când o făcea, o reducea la tăcere. Dar nu şi astăzi.

– E vina mea, să ştii. L-am bătut la cap până când m-a dus la Harte's Folly, şi cred în continuare că nu a fost o idee atât de rea. Vreau să spun, cine ar fi crezut? Nu eu, în orice caz. Dar asta nu e relevant. Maximus, nu îl poţi acuza pe căpitanul Trevillion. Este protectorul meu, nu temnicerul meu. Este cât se poate de incorect să îi dai o sarcină pe care nu o poate îndeplini pentru că eu nu-i permit.

Se opri să tragă aer în piept, iar fratele ei vorbi foarte repede – abilitate pe care fără îndoială şi-o cultivase în parlament.

– Abilitatea căpitanului Trevillion de a îndeplini această sarcină nu ne mai interesează.

Ea aproape că se sufocă cu aerul pe care-l trăgea în piept.

– Maximus! *Nu ai făcut-o*. Angajează-l din nou în clipa asta, altfel mă duc la Artemis, şi nu cred că îţi va plăcea.

Asta era o ameninţare destul de ambiţioasă, dat fiind că Artemis, de regulă, fie îi lua partea soţului ei, fie rămânea neutră – dar în acest caz Phoebe simţea că avea o cauză pe care cumnata sa avea să o susţină.

– Nu depinde de mine, spuse Maximus. Nu l-am dat afară pe căpitanul Trevillion. A renunţat fără nici un îndemn din partea mea.

„A renunţat."

Simţi că i se înmoaie picioarele. Nu putea fi adevărat. Nu putea fi atât de nobil şi de *stupid*. Nu din pricina insistenţei ei de a vizita o grădină de agrement distrusă.

Se răsuci către uşă, ieşind şi închizând-o în urma ei, în timp ce fratele său continua să-i spună ceva. Nu avea timp să se certe cu Maximus. Nu acum.

– Panders! strigă ea, grăbindu-se spre partea din faţă a casei. Panders, am totuşi nevoie de ajutorul tău.

– Milady?

Panders, ca întotdeauna, apărea exact atunci când cineva din familie avea nevoie de el.

– Mă tem că m-am răzgândit. Phoebe trase aer în piept, controlându-şi vocea. Am nevoie de un lacheu să mă conducă în camera căpitanului Trevillion.

În clipa aceea, Panders se dovedi a fi cel mai bun majordom din Londra. Nu comentă şi nu se fâstâci în faţa dorinţei ei de a merge în camera unui burlac – *foarte* necuviincios. Nu făcu decât să pocnească din degete şi să strige:

– Green.

Cinci minute mai târziu, Phoebe bătea la uşa căpitanului, care, întâmplător se afla în fundul casei, aproape de – dar nu tocmai în – aripa rezervată servitorilor.

– Intră, strigă el.

– Poţi să pleci, Green, spuse ea deschizând uşa.

– Milady. Desigur, spuse căpitanul, şi, în vreme ce înainte ar fi fost exasperat, acum părea doar... încordat.

– Nu pari tocmai încântat să mă vezi, căpitane, spuse ea voioasă, încercând să ascundă împunsătura de durere.

La naiba, numai ea era de vină.

– Poate că nu sunt, răspunse el. Unde este MacLeish?

– MacLeish? Ea scutură din cap confuză. A ajuns acasă, cred, până acum, deşi, evident, nu l-am întrebat ce planuri mai are pe astăzi. Din partea mea, poate să facă o excursie la Inverness.

– Milady, spuse el cu acel ton mustrător pe care, în mod bizar, ajunsese să-l îndrăgească.

– Se obişnuieşte să îi oferi loc unei doamne, îl informă ea.

El oftă, şi ea auzi ceva mişcându-se.

– Poftiţi. Nu am decât un scaun cu spetează dreaptă.

– E suficient, spuse ea aşezându-se, aranjându-şi fustele şi profitând de acest răgaz pentru a-şi pregăti argumentul. Ei bine, pur şi simplu nu poţi pleca din slujba fratelui meu.

– Am luat deja decizia, milady, spuse el. Îmi fac bagajele acum.

Se temuse de asta. Se îndreptă, lingându-şi buzele.

– James, nu accept. Trebuie să cobori la Maximus şi să îi explici că evenimentele din această dimineaţă te-au înfierbântat, făcându-te să iei o hotărâre nepotrivită.

– Nu.

Pulsul i se acceleră din pricina panicii.

– Ba da, James! Nu te las să pleci doar pentru că am fost încăpăţânată şi răsfăţată şi te-am făcut să mă duci la Harte's Folly. *Îmi pare rău*, nu înţelegi? Îmi pare cu adevărat rău şi nu o s-o mai fac niciodată.

– Nu a fost vina dumneavoastră. Aveţi toate drepturile să vă doriţi să mergeţi în diverse locuri, spuse el cu blândeţe – ceea ce nu făcu decât să o îngrijoreze şi mai tare. Era mult prea blând, iar următoarele lui cuvinte îi confirmară temerile. Este vina mea pentru că nu v-am refuzat.

– E absolut ridicol, izbucni ea. Spune-i lui Maximus că te-ai răzgândit şi că intenţionezi să rămâi. *Te rog.*

– Milady. Se apropiase deodată, iar parfumul de bergamotă şi de santal plutea deasupra ei. Poate că aveţi în stăpânire câini,

şi cai, şi rochii frumoase, dar nu sunteţi stăpâna mea. Sunt un om liber care face ce doreşte. Şi în clipa de faţă doresc să plec din acest loc.

Ea se ridică şi întinse mâna, lovindu-se de haina lui. Pipăi cu degetele, atingându-i curelele de care atârnau tecile pistoalelor, nasturii şi materialul lavalierei.

El îi prinse mâinile înainte sa ajungă la piele.

Ea se apropie, cu faţa la doar câţiva centimetri de a lui.

– Am nevoie de tine, James.

– Nu, nu puteţi, şopti el. Sunt bătrân, rănit şi olog. Am dat greş în dimineaţa aceasta. Nu pot...

– Nu, nu ai dat greş, spuse ea cu ferocitate. Nu ai dat greş niciodată, nici măcar o dată.

– *Ba da.* Am dat greş. Vorbele lui erau atât de vehemente, atât de îndurerate, încât Phoebe rămase fără cuvinte. Nu înţelegi? *Te-ar fi luat* dacă nu ar fi fost MacLeish acolo. Te-ar fi dus departe, cine ştie unde, cine ştie ce ţi-ar fi făcut... Păru că se înăbuşă un moment, strângându-i dureros de tare mâinile într-ale lui, dar ea nu putu face nimic altceva decât să stea acolo, ascultând sunetul îngrozitor al vocii lui. Dumnezeule, Phoebe. Te-ar fi putut *viola*, te-ar fi putut ucide, iar eu nu aş fi fost capabil să-i opresc.

– Ba da, ai fi fost, spuse ea disperată. I-ai fi oprit dacă domnul MacLeish nu ar fi fost acolo.

– Nu, nu aş fi făcut-o, răspunse el, iar cuvintele lui fură şi mai îngrozitoare din pricina blândeţii cu care le rosti. Dacă mândria nu m-ar fi ţinut alături de tine atâta timp, aş fi plecat cu multă vreme în urmă. L-am convins pe fratele tău să mă lase să îţi fiu paznic, şi mândria aproape că m-a făcut să te pierd. Nu e decât vina mea. Am mai distrus vieţi înainte dând greş. *Nu vreau* să-ţi fac asta ţie. Locul meu nu este aici. Trebuie să plec.

Nu. *Nu, nu, nu, nu.*

Nu ştia despre ale cui *vieţi distruse* vorbea, dar nu conta acum. Nu-l putea lăsa să plece. Se aruncă înainte, lovindu-se cu nasul de lavaliera lui, trăgându-şi disperată mâinile din strânsoarea lui, prinzându-l de haină, de ureche, de orice parte din *el* pe care putea pune mâna. Ştia cât de stângace, de neîndemânatică

și de *oarbă* putea fi, dar nu-i păsa în clipa aceea. Cumva, gura ei îi găsi maxilarul, și trase în piept mireasma de santal.

– Phe...

Își apăsă gura de-a lui, împiedicându-l să-i rostească numele până la capăt. Nu era un sărut dulce, nicidecum – nu mai sărutase niciodată un bărbat. Dar era ciudat și minunat oricum. Avu senzația că îi înflorește ceva în piept, o fântână care tresălta de speranță și bucurie, când îi simți buzele lipite de ale ei. Respiră santal și bergamotă, praf de pușcă și James.

James. James. *James*.

El gemu, și, preț de o secundă, ea se simți triumfătoare. Iar apoi îi luă mâinile într-ale lui și i le desprinse de pe el. O împinse înapoi, o imobiliză, pe jumătate ducând-o și pe jumătate cărând-o spre ușă și scoțând-o pe hol.

Ușa se trânti în urma ei. Auzi cât se poate de clar cum o încuia.

Capitolul 7

Se știe prea bine că toate lucrurile de fier sunt otrăvitoare pentru tagma zânelor. După ce i se puse căpăstrul de fier, calul din mare nu se mai putu preschimba în fecioară și nici nu mai putu scăpa. Corineus urcă pe spinarea lui și, apucând lanțul de fier, pătrunse în țara aceea necunoscută...

Din *Kelpie*

În seara aceea, Trevillion își trânti sacul pe podea și privi în jur în cămăruța pe care o închiriase. Văzu un pat îngust, un lavoar, un scaun strâmb și o mică oglindă rotundă, pătată de muște. Nu era nici pe departe un adăpost de lux, dar măcar era curat. Economisise o mică sumă – mai mult decât suficient pentru a trăi câteva săptămâni înainte de a-și căuta o altă slujbă. În timpul acesta intenționa să-i găsească și să-i elimine pe răpitorii lui Phoebe.

Wakefield pusese cinci lachei înarmați să o păzească, dar, atâta vreme cât răpitorul era liber, nu se putea considera în siguranță. Și el nu avea de gând să părăsească Londra până ce nu avea să o știe în siguranță.

Stătu un moment, reamintindu-și acele câteva clipe năucitoare din camera sa de la reședința Wakefield. Fusese atât de avântată – pasională și inocentă –, că el se văzuse nevoit să pună o ușă între ei pentru a-și stăpâni propriile impulsuri.

Ceea ce nu fusese deloc un gest inocent. Se auzi o bătaie la ușă. O deschise și dădu peste un tânăr firav. Trevillion privi de-a lungul holului și îi făcu semn băiatului – sau mai exact fetei deghizate în băiat – să intre. Încuie ușa, apoi se întoarse să-și cerceteze vizitatorul.

Nu o mai văzuse pe Alf de peste un an, dar în tot acest timp nu se schimbase mai deloc. Prea scundă pentru un băiat de vârsta ei, Alf era slăbănoagă și purta o haină maro ponosită, mult prea largă, și o jiletcă neagră tocită. Părul ei castaniu era prins neglijent la spate cu o bucățică de sfoară, dar în mare parte îi cădea în jurul feței ovale. Deghizarea era chiar reușită, de fapt. De-abia după ce o văzuse a treia oară, în mahalalele din St Giles, ghicise că era fată. Nu îi pomenise niciodată de descoperirea pe care o făcuse. Nu era nevoie – era evident că Alf se simțea mai în largul ei lăsând lumea s-o creadă băiat, iar cei mai mulți nu aveau să treacă de aspectul ei.

Ceea ce era un lucru bun. O fată tânără, pe cont propriu în St Giles, era pradă multora. Îi era mai bine în haine masculine. Trevillion nu spera decât că putea să-și păstreze deghizarea pe măsură ce avea să crească, căpătând o siluetă mai feminină.

În clipa aceea, Alf era ocupată să cerceteze camera lui Trevillion, trecându-și degetele delicate peste polița căminului.

– Auzit-am că vrei să vorbești cu mine, căpitane.

Privi spre el prin bretonul drept.

– Da. Trevillion stătea pe pat, și făcu semn către unicul scaun. Vreau să cercetezi o treabă pentru mine.

Alf nu se osteni să se așeze.

– Asta te va costa, știi că da.

Trevillion ridică dintr-o sprânceană.

– Nu mă gândeam că serviciile tale vor fi gratuite.

– Şi nu-s. Alf îşi împreună braţele peste pieptul îngust şi se lăsă pe călcâie. Îs ăl mai bun la strâns informaţii din Londra, io-s ăla.

Trevillion îşi ţuguie buzele la acest mic act de bravură, dar nu comentă.

– Vreau să ştiu cine încearcă să o răpească pe Lady Phoebe.

– Aaa, făcu Alf meditativ, privind spre tavan. O să fie ceva de lucru la asta, zise şi menţionă o sumă de bani revoltătoare.

Trevillion scutură din cap şi contracară luându-şi portmoneul din buzunarul hainei şi scoţând şase monede de argint.

– Îţi mai dau încă pe atât când vii cu informaţiile.

– Batem palma. Cât ai zice peşte, Alf înhăţă monedele din mâna lui şi le vârî în buzunar. Îţi dau de veste când oi avea noutăţi.

Spunând asta, Alf se strecură pe uşă şi dispăru.

Trevillion mai zăbovi o clipă, apoi îşi veni în simţiri. Să o ia cu începutul. Îşi încărcă pistoalele şi le vârî în tecile de la piept. Apoi ieşi.

Londra era un cu totul alt oraş după lăsarea întunericului. La casele mai bune atârnau felinare, a căror lumină se reflecta din pietrele ude ale caldarâmului. Se auzea muzică de scripcă şi de fluier dintr-o cârciumă din apropiere pe lângă care trecu, şi câţiva beţivi ieşiră clătinându-se, aproape prăbuşindu-se pe stradă în voioşia lor.

Trevillion rămase în umbră cât de bine posibil. Nu se îndoia că se putea apăra – era înarmat, la urma urmelor –, dar o altercaţie ar fi fost un inconvenient.

Cincisprezece minute mai târziu, ajunse la o pensiune mai acătării decât cea în care îşi găsise adăpost. N-o fi fost MacLeish aristocrat, dar stătea clar mai bine cu finanţele decât Trevillion. Dar un arhitect – un bărbat cu educaţie universitară – era cu un mare pas înaintea unui fost soldat.

Trevillion se pregătea să se apropie de uşa de la intrare, când apăru o siluetă familiară.

Ducele de Montgomery purta galben şofran în seara aceea, iar costumul îi strălucea în lumina palidă a secerii lunii.

Se întoarse pe treaptă şi vorbi cu MacLeish, care zăbovea în uşă.

– Asigură-te că aşa vei face, Malcolm, dragule, altfel ştii ce se va întâmpla, da?

MacLeish se împurpură la faţă atât de tare, încât se vedea chiar şi în lumina slabă a felinarului de la uşă.

– Da, Excelenţă.

– Minunat, rosti ducele agale, punându-şi un tricorn tivit cu dantelă pe cap. Îmi place teribil când suntem de acord.

Spunând asta, se puse în mişcare, răsucind un baston de abanos în mers.

Trevillion ridică din sprâncene. Era straniu ca un aristocrat să o ia la picior la o asemenea oră târzie. Dar asta îi uşura sarcina. Se grăbi după duce, şchiopătând rapid încă un cvartal înainte ca Montgomery să se întoarcă subit, scoţând o sabie din baston. Ducele zâmbi, dezgolindu-şi dinţii şi ţinând sabia cu nonşalanţă. Pe arătătorul său lucea un singur inel de argint, aproape pierzându-se sub faldurile de dantelă argintie care îi cădeau peste încheietură.

– Ai face bine să ieşi la vedere, oricine ai fi.

Părea amuzat, şi, în ciuda fanfaronadei cu care ţinea sabia aceea, Trevillion era sigur că ducele ştia s-o folosească.

– Excelenţă.

Trevillion ieşi din umbră, lăsând lumina unui felinar din apropiere să-i dezvăluie chipul.

– Ah, căpitane Trevillion, ar fi trebuit să-mi dau seama că eşti tu după sunetul bastonului. Ducele nu lăsă sabia în jos. E o plăcere să te întâlnesc în noaptea aceasta întunecoasă şi posomorâtă, dar, spune-mi, rogu-te, de ce mă urmăreşti.

Trevillion îi cercetă chipul. Nu îl cunoştea pe duce prea bine – dar, atât cât îl cunoscuse, îl găsea alunecos. Ducele de Montgomery era un bărbat frumos, cu trăsături aproape feminine – un nas îngust, pometi înalţi şi o gură voluptuoasă. Era doar puţin mai scund decât Trevillion şi îşi purta părul blond cârlionţat nepudrat şi legat la spate. Arăta ca un filfizon uşuratic, dar Trevillion nu făcu greşeala să se aventureze la o distanţă la care sabia aceea îl putea ajunge.

Cu doar câteva luni în urmă, îl văzuse pe duce împuşcând un bărbat fără să se căiască.

– Aş vrea să ştiu ce treabă aveţi cu MacLeish, spuse Trevillion.

– Într-adevăr? Ducele îşi arcui o sprânceană. Şi de ce ar trebui tu să ştii ce treabă am eu cu tânărul Malcolm?

Trevillion nu se osteni să răspundă, aşteptând pur şi simplu.

– O, şi presupun că mă vei urmări prin toată Londra, ca o piază rea, până îţi voi spune ceva. Ce plictisitor! Montgomery oftă nerăbdător. Este protejatul meu, dacă trebuie să ştii, deşi nu pot înţelege de ce ţi-ar păsa, sincer să fiu.

Trevillion ignoră înţepăturile verbale.

– Un protejat pe care îl ameninţi.

Montgomery îşi flutură sabia alene.

– Am descoperit că unii oameni funcţionează mai bine sub ameninţări. Sunt stimulaţi, să spunem.

Trevillion făcu un pas în faţă.

– Îl ai cu ceva la mână pe băiat.

– Nu mai e *băiat*. Trebuie să aibă cel puţin douăzeci şi cinci de ani, *îndeajuns* de matur pentru a da de bucluc ca un *bărbat*. Montgomery zâmbi pentru sine. Un anumit tip de bărbat, în orice caz.

Trevillion îşi scoase pistolul, iar Montgomery înţepeni, privindu-l.

– Nu îl veţi mai ameninţa pe MacLeish, Excelenţă. Este clar?

– La fel de clar ca apele tulburi ale Tamisei. Montgomery înclină capul, iar ochii albaştri îi luciră în lumina felinarului. Oare de ce, mă întreb, ai fi câtuşi de puţin interesat de slăbănogul de Malcolm MacLeish? Să fie pielea lui albă? Capul acela superb cu bucle arămii?

Pistolul lui Trevillion nu se clinti.

– Asta vreţi de la el?

– Câtuşi de puţin: Pe buzele lui Montgomery apăru un zâmbet viclean. Legătura noastră nu este *atât* de personală, mă tem.

– Atunci de ce staţi cu ochii pe el, Excelenţă? întrebă Trevillion, cu adevărat curios. Ce vreţi de la el?

– Lumea şi toate secretele ei, ripostă Montgomery prompt.

– Ce dracu' înseamnă asta?

Ducele ridică din umerii săi eleganţi.

– Nu ar trebui să întrebi dacă nu poţi pricepe răspunsurile.

– Poate aş pricepe mai bine dacă nu aţi mai vorbi în cimilituri.

Trevillion păşi ameninţător înainte. Ducele îşi desprinse privirea, ridicând mâinile şi rânjind.

– Stai pe loc, căpitane. Stai pe loc, îţi zic! Haide să ne despărţim prieteneşte în seara asta. Ai cuvântul meu de gentilom că nu îl voi mai deranja pe scoţian de acum înainte.

Trevillion miji ochii. Ducele capitulase cam prea repede ca predarea lui să fie reală. Oricare ar fi fost motivul pentru care se folosea de MacLeish, era evident că nu avea de gând să renunţe la el.

Interesant.

Dar dacă Montgomery era hotărât să nu-i spună adevărul, Trevillion nu putea face prea multe. În ciuda ameninţărilor, nu ar fi prea înţelept să împuşte un duce pe stradă.

– Prea bine, spuse Trevillion, lăsând jos pistolul.

– Batem palma?

Montgomery întinse mâna, drapată în dantela aceea argintie.

Trevillion îi privi faţa şi simţi un fior pe şira spinării. Nu avea încredere în duce nici cât negru sub unghie – omul era mult prea încântat de sine.

Şi mult prea pus pe glume.

– Mi-aţi dat cuvântul, Excelenţă. E mai mult decât suficient pentru mine.

– Prea bine. Montgomery îţi duse degetele la pălăria ridicolă. Seară bună, căpitane. Trecând la un accent scoţian, continuă: Şi ferit să fii de duhuri, şi strigoi, şi fiare cu picioare lungi, astă-noapte.

Spunând asta, ducele de Montgomery îşi văzu de drum.

Trevillion aşteptă până când nu mai auzi paşii tot mai îndepărtaţi ai ducelui, apoi se întoarse, refăcând drumul acestuia.

Lista de întrebări pe care o avea pentru Malcolm MacLeish era şi mai lungă acum.

Îşi folosi bastonul pentru a bate la uşa pensiunii lui MacLeish, aşteptă un minut, bătu din nou, apoi rămase aşteptând o bună bucată de vreme până ce uşa fu deschisă de proprietăreasa care îl privea încruntată. Purta un şal pe care şi-l aruncase peste cămaşa de noapte şi o bonetă enormă.

– Bateți și zi, și noapte! Aici nu-i bordel, țin să-ți zic. Oare ce-i vrea la ceasul ăsta din noapte?

– Aș dori să-l văd pe domnul MacLeish, spuse Trevillion.

– Și la fel juma' din Londra, se pare, spuse proprietăreasa, întorcându-se fără a se deranja să-l invite înăuntru. Întâi gentilomul ăla, scos ca din cutie, acum tu. Îi zisei că am o casă cumsecade și liniștită. Nu-mi trebe scandal, ducă-se pe pustii!

– Poate că asta vă va înlesni povara, spuse Trevillion sec, vârând o monedă în mâna baborniței.

Ea miji ochii, strânse moneda în palmă și smuci din cap în spate.

– E p-acolo.

Urcă scările, strângând o lumânare într-o mână, iar Trevillion o urmă. La etaj, ea bătu tare la prima ușă de pe dreapta.

– Domnule MacLeish! Aveți un vizitator – încă unul.

Scoțianul deschise ușa prudent. Totuși, când îl văzu Trevillion, în ochii lui păru să licărească ușurarea.

– Căpitane, intră, te rog.

– Nu fac ceai la ora asta, avertiză proprietăreasa.

– E în regulă, doamnă Chester, o liniști MacLeish pe un ton sec. Sunt sigur că ne descurcăm singuri.

Trevillion intră în cameră și, în timp ce MacLeish închise ușa în urma lui, aruncă o privire în jur. La fel ca în camera lui, era un pat îngust, un scaun, un lavoar și șemineul, dar similitudinile se opreau aici. MacLeish avea o masă pătrată mare în fața focului, pe care erau întinse coli mari de hârtie. În plus, avea și o comodă bună, un scaun tapițat, iar pe pereți atârnau câteva mici picturi.

– Moștenirea mea, câtă e.

Trevillion se întoarse și văzu că MacLeish făcea semn către picturi.

Tânărul zâmbi.

– Bunicul meu a fost mezinul unui baron. La moartea sa, avea puține bunuri lumești, dar, știind că sunt atras de artă, mi-a lăsat puținele picturi pe care le colecționase. Zâmbetul lui deveni plin de amărăciune. Mă tem că am fost nevoit să vând piesele mai

bune pentru a-mi plăti educația, dar țin mult la cele rămase. Ridică din umeri. Dorești ceva de băut? Am jumătate de sticlă de vin.

– Nu, mulțumesc, răspunse Trevillion, așezându-se pe unul din scaune. Sper să nu stau prea mult.

MacLeish încuviință, privindu-l prudent.

– Am vrut să îți pun câteva întrebări legate de cele întâmplate în această după-amiază, începu Trevillion. Ar fi fost aproape imposibil să ne urmărească până la Harte's Folly peste Tamisa – și să aibă cai care să îi aștepte de cealaltă parte.

– Crezi că știau că Lady Phoebe urma să fie acolo, spuse MacLeish.

– Da.

– Și crezi că i-am informat eu pe răpitori?

– Ai făcut-o?

MacLeish făcu ochii mari la această întrebare directă.

– Nu. Nu, eu... Se întoarse într-o parte, trecându-și mâna prin părul roșcat. M-am gândit și eu la asta, și problema e că ar putea fi oricine dintre cei prezenți la ceai. Se întoarse, părând a implora. Ca să nu mai pomenesc despre cineva de la reședința Wakefield.

Trevillion miji ochii.

– Crezi că e un spion la reședința Wakefield?

– Nu trebuie să fie ceva atât de oficial. MacLeish ridică din umeri. Ar fi fost suficient să bârfească un servitor.

Trevillion se gândi la asta un moment, frecându-și absent piciorul. Apoi privi spre gazda sa.

– Nu cred că ți-am mulțumit cum se cuvine că ai salvat-o pe Lady Phoebe în această dimineață.

– O. MacLeish părea stânjenit A fost o nimica toată, crede-mă.

– Și totuși, dacă nu ai fi făcut-o, cine știe unde ar fi putut fi acum, în loc să se afle în siguranță în sânul familiei sale, spuse Trevillion, simțind că vorbele îi ard limba precum acidul. Îți mulțumesc din inimă.

MacLeish roși și plecă ușor capul.

– Spune-mi, murmură Trevillion, porți mereu un cuțit cu tine?

MacLeish ridică dintr-odată capul.

– Eu... ăăă... da. Am deprins obiceiul în vreme ce călătoream pe continent pentru a vedea ruinele clasice. Unele locuri sunt destul de necivilizate, iar un străin e văzut ca un soi de vânat.

Trevillion încuviință din cap. Părea o explicație destul de plauzibilă.

– L-am văzut pe ducele de Montgomery ieșind din această casă mai devreme.

MacLeish păli.

– Mă urmărești, căpitane?

– Ar trebui? replică el.

– Nu ți-ar aduce mari foloase. Ducele este protectorul meu.

– Părea să te amenințe.

– Da? Buza de sus a lui MacLeish se răsfrânse, și deodată păru ceva mai în vârstă decât era. Se comportă ciudat uneori, de acord, dar mai curând latră decât mușcă.

– Straniu. Trevillion își mări ochii. Aș fi zis că e invers.

– Este aristocrat, spuse MacLeish. Sunt obișnuiți să conducă lumea, nu-i așa?

Trevillion nu putea să-l contrazică în privința aceasta. Se ridică. Era obosit și se părea că nu obținea nici o informație aici.

– Dacă ai, într-adevăr, motiv să îți regreți... legătura cu ducele, ai putea veni la mine.

– La tine? MacLeish îl privi buimac. Nu că aș avea o problemă cu Montgomery, dar ce ai putea face împotriva unui duce?

Trevillion zâmbi mohorât deschizând ușa.

– Tot ce vreau.

Închise ușa cu grijă.

Phoebe își trecu degetele peste un trandafir a doua zi, după-amiaza, lăsând mireasma să-i învăluie chipul. De obicei îi plăcea să se plimbe prin grădină, dar astăzi se cufundase într-o melancolie apăsătoare. Trevillion părăsise reședința Wakefield cu o seară în urmă, fără a-i mai spune vreun cuvânt. Ca și când sărutul ei ar fi fost atât de respingător încât nu mai suporta să o vadă.

Nu i se părea că sărutul fusese *atât* de rău.

Ciudat. Cu șase luni în urmă, nu ar fi simțit altceva decât ușurare să fie eliberată de prezența constantă a gărzii ei de corp. Acum nu mai era doar un paznic pentru ea. Trevillion îi era tovarăș, partener de dueluri verbale... prieten.

Mai mult decât prieten, înțelese ea, acum, că era prea târziu.

Phoebe strivi inflorescența sub degete, iar parfumul puternic al trandafirului înmiresmă aerul. Parfumul îi aminti de ultima dată când fusese în grădină – cu Trevillion. O cuprinse un regret amar. Dacă nu ar fi insistat să meargă la Harte's Folly...

Dacă ar putea fi mulțumită să se știe ținută în colivie.

Smulse floarea din tufă și împrăștie petalele pe jos.

Problema era că voia ambele lucruri: să fie liberă și să-l readucă pe Trevillion în viața ei – o contradicție flagrantă. Era *paznicul* el. Nu putea fi liberă cu el aici. Și totuși, nu putea fi pe deplin fericită că el plecase.

Phoebe oftă și înaintă pe alee, cu pietrișul scârțâindu-i sub pantofii cu toc.

Maximus pusese, desigur, un grup de lachei tineri și puternici să o păzească, printre care Reed și Hathaway, a cărui rană se dovedise a nu fi adâncă. Fratele ei refuzase să discute despre paznici cu ea. Scena din sufragerie din seara trecută ar fi putut foarte bine să nu se fi întâmplat deloc. Maximus o tratase cu o curtoazie politicoasă... și nu ascultase când încercase să-și susțină cauza.

Ar fi putut la fel de bine să fie și mută, nu doar oarbă, la câtă atenție i se acorda când deschidea gura.

Phoebe își auzea paznicii, chiar și acum, pășind de colo-colo la marginea grădinii, fără îndoială înarmați până în dinți și neacordându-i intimitate aproape deloc. Fu teribil de stânjenitor când trebui să folosească toaleta.

– Milady.

Se întoarse auzindu-se strigată – unul dintre lachei, evident, dar nu era sigură care dintre ei. Clar nu Reed cu accentul său cockney, dar, în afară de el... nu avea sens să-și bată capul. Trevillion ar fi găsit un mod discret de a-i atrage atenția cu privire la cel care vorbea, dar el nu era aici, nu-i așa? Nu, îl alungase cu dorința ei îndărătnică de a fi liberă.

Sau poate că sărutul ei îl alungase. Îngrozitor gând. Îi plăcuse sărutul acela, aşa scurt cum fusese. Părea să cuprindă o lume de descoperiri, aflată în spatele unei uşi închise.

Dacă l-ar putea săruta pe Trevillion din nou, poate ar reuşi să deschidă uşa aceea.

Lacheul îşi drese glasul, reamintindu-i că era încă acolo.

Ea oftă.

– Da?

– Domnul Malcolm MacLeish a venit să vă vadă, milady. Doriți să-l primiți în salon?

– Da, spuse ea, apoi se răzgândi imediat. Era o zi încântătoare, la urma urmelor. Nu, condu-l aici, te rog...

– Sunt Green, milady.

– Desigur. Green. Şi roag-o pe bucătăreasă să aducă nişte răcoritoare în grădină?

– Numaidecât, milady.

Phoebe presupuse că el intrase în casă, dar iarba înăbuşea paşii lui Green şi era greu de spus.

Totuşi, un moment mai târziu, îl auzi pe domnul MacLeish strigând-o:

– Lady Phoebe! Bună ziua. Ți-am spus că eşti la fel de frumoasă şi încântătoare ca trandafirii tăi?

– Nu cred, domnule MacLeish, răspunse ea, strâmbând din buze. Cel puțin, nu astăzi.

– O neglijență teribilă din partea mea, sunt sigur. Iar apoi, către altcineva, probabil unul din paznici: Ascultă, om bun, nu am venit decât să stau de vorbă cu stăpâna ta. Nu am planuri necurate în ceea ce o priveşte, te asigur.

Phoebe zâmbi pentru întâia oară în ziua aceea – era imposibil să nu o facă, având în vedere umorul blând al domnului MacLeish. Îi întinse mâna.

– Mă tem că, în agitația de ieri, mulțumirile mele pentru că mi-ai salvat viața au fost cam pripite. Dă-mi voie să încerc din nou: îți mulțumesc foarte mult că i-ai îndepărtat de mine pe acei răpitori.

Îi simți mâna când îi luă degetele într-ale sale. Atingerea uşoară a buzelor lui pe încheieturile degetelor şi răsuflarea caldă pe dosul palmei.

– A fost o onoare pentru mine, milady.

Vocea lui scăzu, şi suna bizar de serios.

Ea îşi înclină capul, întrebându-se care era motivul dispoziției în care se afla el.

Încă îi ținea mâna când spuse:

– Unde este căpitanul Trevillion în această după-amiază. Are cumva liber?

– A demisionat şi a plecat din slujba fratelui meu, răspunse Phoebe, iar buzele i se arcuiră în jos.

– Da? Domnul MacLeish părea speriat. Dar...

– Da?

– O, nimic, milady, răspunse el. Sunt doar surprins de gestul său. Aş fi crezut că siguranța ta este una dintre cele mai mari dorințe ale căpitanului Trevillion.

Ea înțepeni, căci observația trecătoare o răni neaşteptat, deşi era sigură că era ultimul lucru pe care îl intenționase domnul MacLeish.

– Cred că aşa e. Şi-a băgat în mintea lui îndărătnică ideea bizară că nu mă poate proteja doar pentru că şchiopătează.

– Ah.

Ea se încruntă suspicioasă.

– De ce ah?

– Poate că el ştie cel mai bine de ce este capabil, spuse domnul MacLeish, mult prea cumpătat. Într-un fel, e foarte curajos din partea sa să-şi recunoască neajunsul şi să se retragă din pricina acestuia.

– Curajos, pufni ea. Curajos... dacă crezi că a fi sărac cu duhul echivalează cu curajul.

El râse uşor auzind-o.

– Văd că nu am sorți de izbândă pe frontul acesta cu tine, milady, aşa că mă dau bătut: căpitanul Trevillion a fost, într-adevăr, un nemernic sărac cu duhul să te abandoneze doar pentru că îşi făcea griji pentru siguranța ta.

Ea schiță un zâmbet și se întoarse păşind de-a lungul potecii grădinii, conştientă că el ținea pasul alături de ea.

– Trebuie să îți aduc la cunoştință un defect teribil pe care îl ai, domnule MacLeish.

– Cuvintele tale îmi dau fiori de groază, milady, spuse el, iar în vocea lui se ghicea o urmă de amuzament. Care este acest defect?

– Mi-e foarte greu să te contrazic, domnule, spuse ea. De fapt, descopăr că nu o pot face.

– Mă voi strădui să încerc să fiu mai puțin plăcut, milady, spuse el. Poate că, dacă voi exersa în fiecare zi, cu timpul voi reuși să devin de-a dreptul detestabil.

– Aşa să faci, răspunse ea. Aştept un raport la final de săptămână cu privire la progresele înregistrate.

Între timp ajunseseră la banca pe care ea și James stătuseră cu doar câteva seri în urmă. Se opri, simțind o strângere de inimă la acea amintire.

– Lady Phoebe. Domnul MacLeish îi prinse deodată mâna într-a sa, aşezând-o pe bancă. Iartă-mă, milady. Sperasem să am mai mult răgaz. Să scriu un discurs mai demn de tine, dar mă tem că pur și simplu nu pot. Curajul, spiritul tău și, mai presus de toate, farmecul tău...

Își apăsă gura pe deasupra degetelor ei – nu un salut politicos, ci un sărut pasional, iar Phoebe își dădu brusc seama, îngrozită, unde aveau să ducă toate acestea și se simți dintr-odată tulburată. Îi scăpase ceva? Orbirea o făcuse să citească greşit intențiile domnului MacLeish în tot acest timp?

– Domnule MacLeish, spuse ea, iar apoi se opri, căci îl *plăcea*.

Dacă nu ar fi... Dumnezeule mare. Dacă nu ar fi fost James Trevillion, l-ar fi putut lua în seamă.

Ei bine, dacă nu ar acționa atât de pripit.

Dar domnul MacLeish îi neglijă întreruperea.

– Nu sunt deloc bogat, Phoebe, dar, dacă mi-ai permite – dacă mi-ai face marea onoare de a încuviința să devii soția mea –, te rog să știi că aș munci în fiecare zi, cu bucurie, din toată inima, pentru a mă asigura că nu-ți lipseşte nimic. Jur pe tot ce am mai sfânt că te voi proteja cu propriul trup împotriva neplăcerilor

zilnice și a primejdiilor mai mari ale vieții. Nu vei mai fi nevoită să ieși vreodată fără un protector și un soț. Voi ține departe de tine tot ce te-ar putea deranja. Voi face din aceasta misiunea vieții mele de azi înainte, jur.

– Dar nu vreau ca soțul meu să-mi fie paznic, spuse Phoebe, căci, din nefericire, avea tendința să se agațe de ce nu trebuia în momente precum acesta.

– Desigur, iubirea mea. M-am exprimat greşit. Vreau să spun doar...

– Nu, de fapt, zise ea gânditoare, ești foarte elocvent. Intenționezi să mă protejezi de orice mic obstacol sau pas greşit în viață. De orice neplăcere. De orice lucru deranjant. Dar, vezi tu, problema e că nu prea cred că poți trăi astfel, învăluit într-o pătură protectoare. Din când în când, trebuie să te mai loveşti de câte ceva ca să simți că ești viu, nu crezi?

– Ești o doamnă rafinată, începu domnul MacLeish pe un ton contrariat, care, din păcate, îi oferi lui Phoebe răspunsul căutat. Trebuie să fii protejată de lucrurile aspre din viață.

– Ba nu, spuse ea cât putu de blând. Și mă tem, deși îmi faci o mare onoare, că nu îți pot accepta cererea.

– Milady, se auzi vocea cuviincioasă a lacheului – Green, negreşit. Ceaiul dumneavoastră.

– O, minunat, spuse Phoebe cu o mare ușurare. Pipăi tava cu grijă și găsi ceainicul și o grămăjoară de prăjiturele glazurate. Doreşti o ceaşcă de ceai, domnule MacLeish?

– Mă tem că am o altă întrevedere, spuse domnul MacLeish cam țeapăn. Vă rog să mă scuzați, milady.

Și plecă grăbit, făcând-o pe Phoebe să se simtă vinovată că nu îi păsa, de fapt, mai mult.

Chiar îl plăcea pe domnul MacLeish, îl plăcea cu adevărat, dar cererea lui în căsătorie venise pe nepusă masă – ceea ce o bulversă, pe bună dreptate, nu? Și nu știa el oare că mai întâi ar fi trebuit să-i ceară permisiunea lui Maximus pentru a o curta?

Phoebe scutură din cap, încercând să înțeleagă ce se întâmplase. Nu că ar fi contat prea mult, până la urmă. Chiar dacă domnul MacLeish ar fi urmat pașii corecți, nu l-ar fi acceptat.

Nu era James Trevillion și nu avea să fie niciodată.

Oare acum Trevillion devenise modelul cu care îi compara pe toți ceilalți bărbați? Ce bizar! Nici măcar nu știuse că simțea asta până acum. Gândul că avea nevoie de el în viața ei, că ceva lipsea fără prezența lui de nădejde alături de ea i se strecură în minte.

Iar acum căpitanul dispăruse.

Având asta în minte, îl strigă pe Reed.

– Milady?

– Reed, știi încotro a plecat căpitanul Trevillion?

– Nu, milady.

– Ei bine, află, te rog, pentru mine.

– Da, milady.

Ascultă pașii lacheului îndepărtându-se, apoi rămase din nou singură – sau la fel de singură pe cât fusese în ultimele zile.

Ciudat că era înconjurată de paznici, și totuși se simțea izolată. Nu așa se simțise cu Trevillion. O supărase sau o enervase deseori, uneori o amuzase cu spiritul său temperat, rareori o făcuse să spumege de furie și, mai nou, o făcea să se topească de dor.

Dar niciodată nu se simțise singură cu Trevillion.

Phoebe se îndreptă de spate. Reed avea să afle unde se ascunsese James, și ea avea să-l viziteze – cu gărzi cu tot – pentru a-l convinge cumva că pur și simplu viața nu mai era la fel fără el aici.

Într-adevăr, era *datoria* lui să o protejeze. Și, hotărâtă, mușcă dintr-o prăjitură cu lămâie.

Eve Dinwoody stătea aplecată deasupra biroului ei mai târziu în ziua aceea, privind printr-o lupă mare așezată pe un suport. Trase aer în piept și atinse cu mare grijă, cu pensula subțire din păr de zibelină, obrazul rozaliu al portretului miniatural al unui bărbat, la care lucra.

– Doamnă? strigă Jean-Marie din ușă. A venit Excelența Sa să vă vadă.

– Condu-l înăuntru, te rog, Jean-Marie.

Un moment mai târziu, Excelența Sa, Valentine Napier, duce de Montgomery, intră în biroul ei, ducând un pachet dreptunghiular, acoperit cu o bucată de material. Purta un costum

galben-verzui în ziua aceea, brodat cu negru și auriu. Pe oricine altcineva ar fi arătat îngrozitor.

În cazul lui, nu făcea decât să-i pună în evidență auriul strălucitor al părului.

– Dragă Eve, trebuie să lași munca imediat. Nu numai că îți vei strica ochii dacă insiști să pictezi în fiecare zi, dar ți-am adus un cadou.

– Da? Ea se lăsă pe spate și înmuie din nou pensula în acuarela roz înainte de a se apleca din nou asupra lucrării ei. Nu încă o cutie de marțipan, nu? Căci ți-am spus că nu-mi place.

– Prostii, spuse ducele vioi. Toată lumea îndrăgește marțipanul.

– Tu nu.

– Eu *nu sunt* toată lumea, zise și răsuflă greu peste umărul ei. Nu sunt eu, nu-i așa?

– De ce te-aș picta? întrebă ea.

– Ei bine... Val puse pachetul lângă ea, aproape de vopseluri, și începu să se deplaseze prin birou, fără îndoială pentru a-i rearanja cărțile. Sunt considerat a fi o mare frumusețe.

– Gentilomii pot fi frumuseți? întrebă ea, privind pachetul cu suspiciune.

– În cazul meu, da, spuse el cu o aroganță atât de deplină, că te cucerea pe loc.

– Atunci poate că ar trebui să te pictez.

Eve se lăsă pe spate și își cercetă opera. Reușise un portret drăguț și ajunsese într-un punct în care era mai bine să se oprească. Val era prea imprevizibil ca ea să-și poată asigura liniștea necesară pentru a picta. Își clăti pensula.

– Desigur, ar trebui să stai nemișcat.

Val scoase un zgomot nepoliticos.

– Să pozezi pentru un portret este tare obositor. Știi că mi-am făcut portretul iarna trecută, și jur că pictorul mi-a făcut o bărbie dublă.

– Asta pentru că nu ai stat *nemișcat*, spuse ea tăios. Dezveli pachetul și descoperi o porumbiță albă, care clipea spre ea dintr-o colivie de lemn. Ce este asta?

– O porumbiță, se auzi vocea lui din capătul îndepărtat al încăperii. Suna înăbușită. Deja ți-ai stricat vederea tot mijindu-ți

ochii? Am găsit-o la piață în drum spre tine și i-am făcut pe cei care cărau lectica să se oprească puțin, ca să ți-o cumpăr.

Eve se încruntă spre porumbiță, apoi spre el.

– Ce să fac cu o porumbiță?

Val se îndreptă de spate în partea opusă a încăperii. Câteva din cărțile ei erau împrăștiate la întâmplare la picioarele lui.

– Să uguiești lângă ea? Să o hrănești? Să-i cânți? Nu știu. Ce faci în general cu o porumbiță în colivie?

– N-am nici cea mai vagă idee.

El ridică din umeri și începu să-i aranjeze cărțile într-un teanc nesigur.

– Dacă nu-ți place, i-o poți da bucătăresei să o facă plăcintă.

Eve scutură obosită din cap.

– Nu pot mânca o porumbiță îmblânzită.

– De ce nu? Val părea sincer nedumerit. Sunt sigur că are gust de porumbel, iar mie îmi place plăcinta de porumbel.

– Pentru că...

Din fericire, Eve fu scutită să-i explice lui Val de ce era greșit să ucizi o pasăre menită să fie animal de companie, căci în încăpere intră servitoarea. Ducea o tavă uriașă cu ceai și ceea ce păreau a fi prăjituri cu glazură de portocală.

Tess, bucătăreasa ei, cunoștea preferințele lui Val.

Îi făcu servitoarei semn să așeze ceaiul pe masa joasă din fața canapelei gri-albăstruie, apoi se ridică și se îndreptă spre aceasta.

– Vino, ia loc și servește niște ceai.

El se așeză pe scaunul din fața ei și se încruntă.

– Canapeaua aceasta începe să se uzeze. Lasă-mă să-ți cumpăr alta.

– Nu, spuse Eve cu fermitate.

Trebuia să fii ferm cu Val, altfel te trezeai copleșit de daruri nedorite – și deseori bizare.

El desfăcu brațele trist.

– Bine. Păstrează urâțenia asta.

Îl privi, oferindu-i ceașca.

– Ești indispus.

El îi aruncă subit unul dintre zâmbetele lui autentice – un surâs larg și copilăresc, cu gropițe în ambii obraji, capabil să facă orice inimă, mai ales pe a ei, să tresară.

– Te-am copleșit cu umorul meu de prost gust, draga mea Eve? Iartă-mă, te rog.

Ea sorbi din ceai.

– O voi face, dacă îmi spui ce te tulbură.

Își răsuci iute bastonul-sabie lângă scaun.

– Toate mașinațiunile și uneltirile mele ar trebui să dea roade din plin la ora asta, și totuși nu se întâmplă.

– Uneori cred că e mai bine pentru tine când nu-ți ies toate așa cum vrei, spuse ea cu lejeritate.

– Da? Privirea lui era întunecată. Da, scumpo, asta nu face decât să mă supere. Și știi cum sunt când mă supăr.

Ea privi în altă parte, reprimându-și un fior, deși în încăpere era cald. Adevărul era că Val făcea pe filfizonul nesăbuit când avea chef, dar cei care îl ignorau din pricina manierelor sale o făceau pe riscul lor.

Și regretau.

– Este vorba despre favorul pe care ți l-am făcut? întrebă ea prudentă.

– S-ar putea. Se ridică brusc și luă o prăjitură. Sunt planuri peste planuri, bucată cu bucată, rotiță cu rotiță. Într-o zi, dragă Eve, voi conduce acest oraș, nu, toată insula asta, și, ia aminte, nimeni nu mi-o va lua înainte.

Spunând asta, aruncă prăjitura în gură și zâmbi.

Și, deși era ușor să-l privești pe Val cu glazură de portocale în colțul gurii, crezând că nu făcea decât să bată câmpii, Eve știa cum stăteau lucrurile.

Văzuse de ce era în stare ducele de Montgomery.

Văzuse și de-abia supraviețuise.

Capitolul 8

Tărâmul prin care călătoriră Corineus și calul-de-mare era frumos și încântător, dar era aproape pustiu, și iată de ce: trei uriași

pustiiseră pământurile, distrugând casele şi ucigându-i pe cei care opuneau rezistenţă. Numele lor erau Gog, Mag şi Agog...

Din *Kelpie*

Phoebe înainta agale pe holurile reşedinţei Wakefield a doua zi dis-de-dimineaţă. Auzi servitoarea care curăţa şemineul când trecu pe lângă salon, dar în rest era singură-singurică.

Exact cum îşi dorea.

Maximus o ţinea înconjurată de paznici în timpul zilei. Nu putea face un pas fără prezenţa lor permanentă, şi voia să fie singură câteva clipe.

Singură pentru a fi liberă cum fusese cândva.

Dorinţa ei de a nu fi restricţionată o costase pierderea lui Trevillion. Se opri locului la gândul acela. Ar trebui să găsească o cale de a-şi accepta constrângerile – *colivia* – acum că era complet oarbă? Poate că era nesăbuită, refuzând să accepte că a fi oarbă însemna că pur şi simplu nu mai putea ieşi la fel ca înainte.

Dar *acceptase* în mare măsură realitatea faptului că nu vedea. Ştia că se baza pe ceilalţi pentru a-şi alege culoarea hainelor, pentru a o ajuta să umble prin camere şi a se descurca în diverse situaţii, pentru a-i spune unde se afla mâncarea, astfel încât să nu-şi vâre degetele direct în sos. Nu mai putea citi singură o carte. Nu mai vedea actorii pe scenă la teatru sau o pictură pe care alţii o considerau frumoasă.

Nu avea să-l vadă niciodată pe Trevillion zâmbindu-i. Trebuia să renunţe şi să iasă? Nu era libertatea o dorinţă universală? Ceva după care tânjea orice fiinţă umană, indiferent de cum o ducea? O fi ţinut-o Maximus în colivie în aceste ultime câteva zile, dar îşi dădu seama că acum se revolta împotriva constrângerilor mai tare ca oricând. Poate pentru că devenise adultă între timp.

Poate pur şi simplu pentru că se săturase.

Phoebe scutură din cap şi continuă să înainteze pe hol. Se lovi de o masă – fusese mutată –, se echilibră şi continuă către uşa din spate. O deschise şi auzi păsările întâmpinând zgomotoase noua zi. Aerul era curat şi încă rece după noaptea care trecuse, şi, când atinse iarba, simţi că era îmbibată de roua dimineţii.

Phoebe inspiră fericită. Trecuseră zile întregi de când nu mai fusese în periplu la grajduri. Nu mai putea călări, dar ceva din atmosfera de acolo – copitele pe fân, un nechezat sfios sau sunetul potcoavelor, mirosul de cal şi de bălegar – îi aducea o mare mulţumire.

Desigur, lui Trevillion nu-i plăcuse ideea ca ea să se aventureze singură – nici măcar până într-un loc atât de banal precum grajdurile de la Wakefield. Insistase să o însoţească, ceea ce la începutul relaţiei lor lui Phoebe îi displăcuse profund.

Totuşi, în ultima vreme...

Phoebe oftă, înaintând prin grădina de flori, trecându-şi degetele peste inflorescenţele umede, udându-se cu picături de rouă. În aerul de dimineaţă, parfumul trandafirilor era dulce şi proaspăt. În ultima vreme, primise cu braţele deschise prezenţa lui Trevillion. Părea să îndrăgească la fel de mult ca ea caii. Fără el, se simţea un pic singură: îi lipsea compania lui.

De fapt, îi era dor de el, şi cu asta, basta! Cine s-ar fi gândit? Când intrase întâia oară în viaţa ei, îl crezuse atât de rigid, atât de corect şi de neclintit când venea vorba despre siguranţa ei. Ei bine, era în continuare aşa, adevărul fie spus. Dar pe atunci crezuse că avea s-o ia razna avându-l mereu în preajmă.

Acum nu-şi dorea decât să fie din nou cu ea.

Îndepărtă gândul când ajunse în cealaltă parte a grădinii. Era acolo o potecă acoperită cu pietriş, care ducea către zidul îndepărtat şi către poarta spre grajduri. Închizătoarea porţii din dos era puţin ruginită, şi se luptă cu ea – până când se deschise pe neaşteptate. Uşurată, împinse poarta şi păşi spre grajduri.

Şi fu imediat apucată de nişte mâini aspre.

Trevillion tocmai luase o lingură din terciul cu cocoloaşe al proprietăresei, când cineva începu să bată cu putere la uşa lui.

Se ridică şi îşi luă unul din pistoale de pe poliţa căminului înainte de a deschide uşa.

Dincolo de prag se afla Reed, cu ochii mari şi cu fruntea asudată.

– Lady Phoebe!

Trevillion își încleștă maxilarul, calmându-și furia și îngrijorarea instinctive. Se întoarse în cameră, punându-și curelele peste piept.

– Spune, Reed.

– Domnule. Tonul poruncitor îi păru calm lacheului. Trase aer în piept, apoi spuse: Lady Phoebe a dispărut, căpitane. Poarta din dos către grajduri era deschisă azi-dimineață devreme, și doamna a fost văzută când era vârâtă într-o trăsură.

Trevillion înjură cu foc, pe un ton scăzut.

– Voia să viziteze grajdurile de dimineață.

– Da, domnule, răspunse Reed. Ducele crede că a ieșit și cineva a luat-o.

– Am înțeles. Trevillion își îndesă pistoalele în teci și îi făcu semn lui Reed să-l însoțească afară din cameră. Ce măsuri s-au luat?

Coborâră scările, iar Reed vorbi în timp ce alergau:

– Ducele a chemat toți servitorii, inclusiv pe băieții de la grajduri, ca să-i ia la întrebări.

– Știe că ai venit la mine? întrebă Trevillion când ajunseră în stradă.

Acolo așteptau doi cai, foarte probabil de la grajdurile Wakefield.

– Nu, domnule.

Trevillion îl privi pe tânăr. Își putea pierde slujba din pricina aceasta.

– Bun băiat.

Îi dădu bastonul lui Reed și încălecă pe unul din cai, apoi întinse mâna după baston. Reed era pe cale să încalece și el, când lui Trevillion îi trecu un gând prin minte. Se întoarse către lacheu.

– Îți amintești de Alf din St Giles?

– Da, *sigur*, domnule, răspunse Reed.

Trevillion încuviință.

– O poți găsi și aduce la reședința Wakefield?

– Pot încerca, spuse Reed. Am o idee unde aș putea întreba de ea.

– Spune-i că-i vorba de treaba despre care am vorbit cu ea seara trecută. Și... Reed?

– Domnule?

– Spune-i că am nevoie *acum* de tot ce știe.

Reed încălecă pe cal și îl întoarse spre St Giles. Trevillion își îndemnă animalul să o ia în direcția opusă. Era încă devreme – încă nu se făcuse opt –, dar străzile Londrei erau aglomerate. Totuși, reuși să meargă la trap aproape tot drumul până la reședința Wakefield și ajunse destul de grabnic.

Trevillion descălecă, șchiopătă până la treptele din față și ciocăni la ușă.

Panders o deschise, îi aruncă o privire profund îngrijorată și spuse:

– Pe aici, domnule.

Majordomul îl conduse în biroul ducelui, unde era haos.

Wakefield se plimba prin fața focului, arătând ca un tigru gata să se repeadă la zăbrelele cuștii. Craven stătea la birou, scriind cu furie. Ducesa se afla lângă șemineu, privindu-și soțul cu o îngrijorare profundă, iar în mijlocul covorului stăteau trei servitoare înlăcrimate.

Excelența Sa privi spre el când intră și se ridică.

– Căpitane Trevillion, slavă cerului! Veni spre el și îi luă mâna între palmele ei moi. Trebuie să-l ajuți. Aproape că și-a ieșit din minți.

Trevillion strânse din buze. Era rău dacă ducesa apela la alții ca să-l calmeze pe duce.

– Voi face tot ce-mi stă în putință, Excelență.

Ea îi strânse mâna.

– Dacă răpitorii au forțat-o pe Phoebe să se căsătorească, nu știu ce va face. E sora lui și o iubește enorm. S-ar putea să-l șantajeze cu fericirea și cu siguranța ei. Să-l facă să-și schimbe votul în parlament. Îi întâlni privirea, cu ochi mari și temători. Căpitane Trevillion, nu poți înțelege ce putere au oamenii aceștia atâta timp cât o dețin pe Phoebe.

Trevillion înghiți cu greu la gândul că Phoebe ar putea fi forțată să se căsătorească, forțată să...

Preț de un moment, închise ochii ca să-și recapete calmul. Apoi îi deschise și privi spre ducesă.

– Dați-mi voie să vorbesc cu ducele.

Ea încuviință și îl conduse înăuntru.

– Maximus.

Ducele se opri și se întoarse.

– Trevillion.

– Excelență. Trevillion se înclină scurt. Ce s-a întâmplat?

– Incompetență nenorocită, asta s-a întâmplat! izbucni ducele, pe un ton scăzut și furios, iar servitoarele începură să jelească iar, speriate de mânia lui.

Craven ridică privirea și îi făcu semn lui Trevillion să se apropie. Se aplecă să-l audă pe valet pe deasupra larmei.

– La ora șase, Excelența Sa a fost trezit de Bobby, un flăcău de la grajduri, de vreo treisprezece ani, care spunea că a văzut cum Lady Phoebe era vârâtă într-o trăsură, la capătul grajdurilor. Avea o glugă pe cap și nu scotea nici un sunet.

– Unde este Bobby acum? întreb Trevillion.

– La bucătărie, unde îl înviorează bucătăreasa, fără îndoială, spuse Craven sec. Privi spre stăpânul său. Cred că am scos toate informațiile posibile de la băiat.

– Altceva? Era prea puțin pentru a trage vreo concluzie. O trăsură fără nici o descriere? A spus câți bărbați a văzut?

– Între trei și doisprezece, mă tem. Craven oftă. Am înțeles de la șeful grajdurilor că se pricepe de minune la cai, dar altfel e cam sărac cu duhul.

– Ce altceva s-a mai făcut?

– Au fost luați la întrebări toți cei care lucrează la grajduri. Craven întinse mâinile. Nimeni altcineva nu a văzut nimic.

– Investigația pe care ai început-o după ultima tentativă?

Wakefield bătu cu pumnul în birou, făcând toate obiectele de pe el să se cutremure.

– *Nimic*. Nu am reușit nici măcar să dăm de omul cu cicatrice. Investigația a mers teribil de încet.

Craven își drese gâtul.

– A fost un ghinion îngrozitor.

„Bineînțeles că a fost un ghinion al dracului de îngrozitor."

– Și acum?

– Excelența Sa a început să chestioneze personalul din interior. Craven făcu semn către cele trei servitoare care plângeau. Aici am ajuns când ai sosit.

Trevillion se întoarse să le cerceteze pe servitoare. Două dintre ele – o femeie grizonantă și o roșcată mărunțică – erau evident fete în casă. Cea de-a treia era Powers, servitoarea personală a lui Phoebe. Toate trei își acoperiseră fața cu batista și plângeau. Toate trei păreau îndurerate și îngrozite.

Doar că Powers nu avea ochii roșii.

Furia, clocotitoare și învolburată, îi șfichiui sufletul lui Trevillion.

– *Tu*, mormăi el, făcând pe toată lumea din încăpere să se oprească și să privească spre el. Vino cu mine.

Phoebe sălta capul cu grijă și ascultă. Îi scoseseră gluga – de ce oare te-ai fi ostenit să acoperi capul unei oarbe cu o glugă? – după ce plecară, dar avea încă mâinile legate în față. Stătea pe un scaun de lemn cu brațe, în ceea ce presupunea că era o cameră goală.

– E cineva?

Își auzi vocea, și nu putea spune altceva decât că era *reținută*. Era o cameră mică, probabil. Afară, auzea vocile răpitorilor. Numărase patru în trăsură: unul foarte tânăr, unul cu un accent irlandez și doi londonezi, dintre care unul cu un ușor sâsâit. Cel puțin încă unul mâna trăsura. Așadar, pe puțin cinci bărbați.

De ce o răpiseră? Înțelese că această întrebare venea cam târziu. Fusese distrasă de plecarea lui Trevillion. Încercaseră să o răpească de trei ori, ceea ce dădea dovadă de perseverență, dacă nu de altceva. Maximus îi spusese scurt și fără vreo explicație că bietul Lord Maywood cel nebun nu mai era suspectat pentru prima tentativă.

Phoebe ridică mâinile să se scarpină la nas, gândindu-se la situația în care se afla. Evident, știau cine era, așa că poate urmăreau să o sechestreze pentru răscumpărare? Trăsura nu mersese prea mult, așa că era posibil să se afle încă în Londra. După duhoarea de canal și putreziciune pe care o simțise când fusese scoasă din trăsură și escortată în clădirea în care se afla acum, nu credea că era într-o zonă bună a Londrei.

Oftă.

După primele câteva minute de teroare absolută, răpirea ei se dovedi o mare plictiseală. Își încercă dinții pe sfoara cu care îi fuseseră legate încheieturile, dar, după vreo două minute, decise că mai curând risca să-și tocească dinții până la rădăcină decât să desfacă nodurile sau să reușească să roadă sfoara dezgustătoare.

Din cealaltă cameră se auziră hohote de râs. Măcar răpitorii ei se distrau.

Se ridică grijulie, întinzând întâi un picior, apoi pe celălalt, pentru a testa obstacolele de pe podea. Ajunse la perete, lovindu-se pur și simplu cu cotul de el.

– O, șopti ea pentru sine, ținându-și răsuflarea în caz că micul zgomot i-ar fi putut alerta pe răpitori.

Totuși, aceștia nu părură a fi auzit ceva, așa că ea începu să-și croiască drum pe lângă perete, căutând ușa.

Ajunse la ea după câteva secunde și își lipi urechea de lemn, ascultând. Auzi cuvinte disparate.

– ... Vine aici. Nu înțeleg nimic, mormăi unul dintre londonezi.

– O să vină curând și ne va plăti restul atunci, spuse irlandezul destul de clar.

– Dar...

Vocea băiatului era atât de scăzută, că era aproape imposibil de distins.

– Pentru că vine cu vicarul, de-aia, răspunse irlandezul, iar inima lui Phoebe stătu în loc.

Dacă Maximus nu o găsea și nu o salva în curând, era posibil să fie deja măritată până să îi dea de urmă.

– Spune-mi ce știi, zise Trevillion, cu voce joasă, plată și posacă, și s-ar putea să scapi de spânzurătoare pentru fărădelegea ta.

– Eu... eu nu am făcut nimic, se bâlbâi Powers, tremurând pe scaunul pe care stătea.

Se aflau doar ei doi într-un salon rareori folosit și, deși Trevillion nu mai lovise niciodată în viața lui o femeie, era tentat să o facă acum.

Servitoarea știa ceva, și gândul că aceasta făcea pe grozava în timp ce Phoebe era în pericol... în vreme ce era posibil să îndure

chiar în clipa aceea cea mai îngrozitoare violență împotriva unei femei...

Izbi brațele scaunului cu palmele, aplecându-se spre fața lui Powers.

– Ia aminte. Dacă stăpânei tale i se clintește vreun fir de păr, nu voi avea odihnă până ce nu-ți voi distruge viața.

– Îmi pare rău! strigă Powers. Nu am știut că vor face asta, chiar nu am știut. Nu trebuie să-i spuneți ducelui.

Trevillion scutură scaunul, făcând-o pe femeie să-i clănțăne dinții în gură.

– *Cine?* Dă-mi un nume, blestemată să fii!

– Nu știu!

Făcu ochii mari, iar albul i se mări în jurul irișilor. În orice altă împrejurare, Trevillion s-ar fi căit că terorizează astfel o femeie, dar nu acum.

– Jur! El... părea irlandez.

Zece minute mai târziu, Trevillion intră în biroul ducelui.

Wakefield își ridică privirea. Era tot în picioare, ca și când simplul gând de a se relaxa în vreme ce sora lui era în pericol ar fi fost egal cu condamnarea.

– Ce ai aflat?

– A fost mituită de un irlandez, spuse Trevillion. O sumă considerabilă. Powers i-a spus acestuia că lui Lady Phoebe îi place să viziteze grajdurile dimineața devreme. Spune că omul era cât se poate de banal – păr negru, accent de muncitor și haine curate, dar vechi. S-a întâlnit cu el de două ori, și singurul lucru pe care l-a mai avut de spus a fost că acesta a pomenit că stă undeva lângă Covent Garden.

Wakefield se răsuci către Craven.

– Trimite toți oamenii pe care îi avem să caute prin Covent Garden și prin împrejurimi.

– Da, Excelență, răspunse Craven, ieșind din cameră.

Trevillion îl privi țintă pe Wakefield, știind că nu avea rost să-i spună că tocmai își trimisese oamenii într-o misiune imposibilă. „Lângă Covent Garden" era pur și simplu o zonă prea mare pentru căutări.

Ducele continuă să se plimbe ca un animal în cuşcă, până când Craven se întoarse şi înclină uşor din cap, în semn că servitorii de la reşedinţa Wakefield plecaseră.

– Cine este acesta? întrebă Excelenţa Sa, iar Trevillion se întoarse şi îi văzu pe Reed şi pe Alf în uşă.

– Cel mai bun informator din Londra, răspunse Trevillion, fără a-şi desprinde privirea de la fată.

– Ţi-a spus Reed că Lady Phoebe a fost răpită?

Alf încuviinţă din cap.

– Ce ai pentru mine?

Alf răsucea o pălărie teşită în mâinile murdare, părând totodată sfidătoare şi speriată de moarte. Probabil nu mai fusese niciodată într-o casă atât de mare precum reşedinţa Wakefield.

– Am auzit că fu dusă o femeie la bordelu' lu' Maude. Da' avea păru' negru.

Trevillion scutură din cap.

– Nu.

Alf trase aer în piept.

– Trupu' unei femei fu scos din Tamisa acu' o oră.

– Dumnezeule mare, spuse ducesa, iar ducele se duse şi o luă de mână.

– Nu e nici asta, spuse Trevillion, rugându-se să aibă dreptate.

Dar nu. Nu ar fi răpit-o pe Phoebe doar ca să o ucidă. Valora mult mai mult vie. Păstră gândul acela în minte, refuzând să ia în calcul orice altă alternativă.

– Ce altceva?

Alf îşi împreună sprâncenele.

– De curând, fu coborâtă o femeie dintr-o trăsură c-o glugă peste cap.

Trevillion se îndreptă, cu muşchii încordaţi.

– Unde?

– Pe aleea a mică lângă partea de la sud de Covent Garden, spuse Alf. A de lângă cizmaru' ăla.

– Ştii locul? întrebă Trevillion. Când Alf încuviinţă din cap, el îi ceru: Atunci du-mă acolo.

– Şi pe mine.

Ducele dădu să se îndepărteze de soţia lui. Dar ea îl ţinu strâns.

– Maximus. Trebuie să rămâi aici în caz că primim veşti.

El o privi. Pe chipul ei se citeau curajul şi determinarea.

– În caz că vor cere răscumpărare. Doar tu le poţi pune banii la dispoziţie – şi poţi hotărî ce e de făcut.

– Excelenţă, spuse Craven. Ducesa are dreptate. Locul domniei voastre este aici.

– Nu-l are decât pe Reed! Ducele îşi flutură braţele către lacheu. Doi oameni împotriva a câţi?

– Voi trimite pe unul dintre băieţii de la grajduri după oamenii noştri, începu Craven. Să încerce să-i prindă din urmă pe ceilalţi şi...

– *Excelenţă*, îl întrerupse Trevillion brusc.

Nu era timp să-i aştepte pe ceilalţi. Ochii înnebuniţi ai ducelui se întoarseră spre el.

– O voi salva pe Lady Phoebe. Jur.

Wakefield îl mai privi ţintă încă o secundă, ca şi când l-ar fi cercetat pentru a vedea adevărul. Apoi înclină o singură dată din cap.

– Du-te!

Trevillion ieşi şchiopătând din birou, urmat de Reed şi de Alf.

– Eşti înarmat? îl întrebă pe Reed.

– Da, domnule.

Trevillion făcu semn cu capul spre Alf.

– Ai ceva pentru el?

– Mai aduc un pistol.

Reed o luă la fugă.

– Nu trebuie decât să ne arăţi locul, îi spuse Trevillion lui Alf în timp ce înaintau pe hol. Orice altceva depinde de tine.

– Da, zise Alf, cu bravura ei obişnuită. Adevăru' e că nu am omorât niciodată bărbaţi care atacă femei.

– Bun băiat, spuse Trevillion.

Ajunseră la intrare şi îl găsiră pe Reed aşteptându-i deja, cu un pistol în mână. I-l întinse lui Alf.

– Ai grijă cu el, flăcăule.

– Ai tu grijă, ripostă ea cu obrăznicie. Știu io cum să trag cu arma.

– Și să călărești? întrebă Reed când ieșiră și dădură peste cei doi cai pe care veniseră călare mai devreme.

Alf păli.

– Poate călări cu mine, spuse Trevillion.

Se aruncă pe cal și întinse o mână către Alf. Ea îi mai aruncă o privire agitată calului, apoi strânse din fălci hotărâtă. Îi luă mâna, aburcându-se dinapoia lui.

– Ține-te bine, spuse Trevillion, dând pinteni calului să o ia la galop.

Vântul îi șfichiuia fața în timp ce galopau pe strada pietruită, întorcând din scurt în fața căruței unui berar. Cel care mâna căruța strigă măscări la trecerea lor, dar Trevillion nu întoarse capul.

Avea o destinație. Un scop și o țintă.

Trecătorii se împrăștiau în fața tropotului calului său. Dar pe mijlocul străzii se afla o cotigă.

– Ține-te bine, strigă el la Alf, iar calul sări peste căruță.

Brațele ei slăbuțe îl strângeau tare de talie, și căpitanului i se păru că aude un mic țipăt înăbușit.

Se apropiau de Covent Garden.

– Încotro?

– La dreapta. Alf arătă spre o străduță îngustă care o lua spre sud – către St Giles. Acolo.

Trevillion se aplecă deasupra calului, încetinind la trap.

– Unde?

– Din asta mai iese o străduță. E într-o casă de colo.

Trevillion încuviință din cap, oprind calul când străduțele se întâlniră. Zona era foarte aproape de St Giles, casele construite una peste alta, cu etajele și streșinile atârnând deasupra aleilor înguste, aproape blocând lumina. Pe mijlocul micii alei curgea un râu de gunoaie, împuțind totul în jur.

Trevillion coborî din șa, ajutând-o pe Alf.

Privi spre Alf și știu că, în ciuda bravurii ei, nu era decât o fătucă.

– Stai aici și păzește caii. S-ar putea să trebuiască să plecăm în pripă.

Ea deschise gura să protesteze, dar el îi vârî hățurile în mână. Se întoarse către Reed, care descălecase și își scosese pistolul.

– Stai aproape. Dacă nu vezi spre ce ținteși, nu trage. Nu vrem să o rănim pe Lady Phoebe.

– Da, căpitane.

Trevillion își scoase amândouă pistoalele și o apucă pe alee, urmat de Reed. Celălalt capăt era umbrit, dar Trevillion văzu două siluete apropiindu-se de ei. Una din siluete era învăluită într-o mantie.

Ajunse cu Reed în dreptul casei pe care le-o arătase Alf. Era o magherniță veche, cu locuri din care cărămizile căzuseră sau fuseseră smulse din zid. Ușa era așezată sub nivelul străzii și trebuia să cobori câteva trepte. Trevillion privi la ea, apoi înapoi la Reed. Siluetele de la capătul aleii dispăruseră. Era goală acum, deși era ziua în amiaza mare. Dar oamenii care trăiau în locuri precum acesta știau când să stea ascunși.

Trevillion gesticulă către Reed.

Reed alergă pe trepte și lovi ușa cu piciorul.

Lacheul trase imediat, și paznicul de după ușă căzu într-un nor de fum și miros de praf de pușcă.

Trevillion intră, mijind ochii. În jurul unei mese stăteau trei bărbați, părând a fi adunați la un joc de cărți. Începură să se ridice, și Trevillion îl împușcă pe cel mai masiv.

Ceilalți doi rămaseră holbându-se.

– Mai am un glonț pentru primul care mișcă, spuse căpitanul.

– James! se auzi vocea lui Phoebe din camera dinăuntru.

Trevillion îi dădu al doilea pistol lui Reed.

– Nu te osteni să avertizezi înainte de a trage.

Se duse la ușa din interior și cercetă clanța. Era doar un simplu zăvor, pe care îl deschise rapid.

Phoebe aproape că îi căzu în brațe.

– O! Tu ești? Purta o rochie albastră veche – cea pe care îi plăcea să și-o pună când vizita grajdurile. Își vârî nasul în gâtul lui și inspiră, apoi spuse radioasă: Da, tu ești!

Ceva se rupse în pieptul lui, și simți imboldul aproape copleșitor de a săruta gura zâmbitoare a lui Lady Phoebe. În schimb, își drese glasul și spuse:

– Dați-mi voie să vă dezleg, milady.

– O, mulțumesc, spuse ea, când el scoase un cuțit din cizmă și începu să taie sfoara.

– Tu, strigă el peste umăr către unul dintre răpitori. Mai ai sfoară?

Omul privi când la Trevillion, când la arma cu care îl țintuia Reed, înainte de a răspunde:

– Da.

– Bun. Leagă-l pe celălalt! porunci Trevillion. Și strânge nodurile. Le voi verifica.

Sfoara căzu de pe încheieturile lui Lady Phoebe, iar el cercetă cu blândețe zgârieturile pe care i le făcuse.

– Dar dacă mă mișc...

Trevillion oftă.

– Te poți mișca atâta cât să-l legi pe prietenul tău.

Își scoase batista din buzunar și o rupse în două. Legă că grijă încheieturile lui Lady Phoebe.

– Mulțumesc, șopti ea. Știam că vei veni după mine.

– Da? întrebă el.

O părăsise. Îngăduise să fie răpită.

– Da. Zâmbi triumfătoare. Tu nu?

O privi straniu, terminând de bandajat încheieturile. Nu știa că toate acestea erau din vina lui? Nu ar fi trebuit să plece niciodată. Ar fi trebuit să-i rămână alături zi și noapte, până când răpitorii aveau să fie găsiți și arestați.

Ei bine. Nu avea să mai facă aceeași greșeală.

Când se întoarse, Reed îl legase pe ultimul din răpitori, așezându-l pe podea. Lacheul ridică privirea și încuviință din cap.

– Vino, spuse Trevillion îndemnând-o pe Lady Phoebe să iasă pe ușă.

– Ne lași aci? strigă unul dintre răpitori.

Trevillion se întoarse, încruntându-se.

– Pune-le un căluș, mai bine. Vor sta așa până sosește Excelența Sa să-i ia la întrebări.

Reed făcu întocmai, apoi plecară, închizând ușa după ei.

– Caii sunt aici, îi spuse lui Lady Phoebe, conducând-o pe străduță.

– O, ce bine, zise ea.

Alf stătea exact cum o lăsaseră, strângând frâiele în mâini de i se albiseră încheieturile. Trevillion se gândi o clipă că poate nu se mișcase deloc de când plecaseră.

– Bun băiat, îi spuse el. Mai am o treaba pentru tine pe astăzi. Poți să duci un mesaj din partea mea?

Alf părea insultată.

– 'neînțeles.

– Atunci spune-i asta ducelui de Wakefield. Și începu să-i șoptească la ureche. Când se îndreptă, ea avea ochii mai mari decât îi văzuse vreodată. Nimănui altcuiva, ai grijă. Și aștept să-ți continui sarcina pe care ți-am dat-o aseară.

– Da, domnule!

Alf rânji și o luă la picior.

– Reed. Trevillion se întoarse către lacheu. Am o treabă pentru tine, dar, ca s-o faci, va trebui să pleci din serviciul ducelui și să mă slujești pe mine temporar. Nu pot garanta că te va primi înapoi după aceea.

– Sunt omul dumneavoastră, spuse Reed hotărât. Am fost și voi fi mereu.

Trevillion zâmbi spre el.

– Mulțumesc.

Nu îi transmise lacheului instrucțiunile chiar în șoaptă, dar se asigură să nu le aude nimeni. Când termină, Reed salută.

– Puteți conta pe mine, căpitane.

– Știu că pot.

Reed întoarse calul și o luă la trap.

– Ai devenit cam misterios de când te-am văzut ultima oară, căpitane, spuse Lady Phoebe.

– Așa să fie, milady?

Îi atinse mâna ca să o călăuzească prin haosul din jur.

– Într-adevăr, spuse ea. Călărim împreună din nou?

– Dacă vă deranjează, milady, răspunse el.

– Cred că sunt de acord cu oricare dintre sugestiile tale, acum că am fost salvată din mâinile răpitorilor, replică Lady Phoebe. Perspectiva unei căsătorii forțate îți cam taie elanul.

– Asta intenționa? întrebă Trevillion calm, încălecând în spatele ei.

Înăuntru, furia îi clocotea în piept.

– Așa cred, din ce am auzit.

– Atunci, fiți sigură, milady, că nu voi îngădui să vi se întâmple așa ceva. Nu atâta timp cât sunteți cu mine.

Luase deja decizia, dar această ultimă informație nu făcu decât să o întărească.

Trevillion nu mai risca. Nu avea încredere în nimeni altcineva în afară de el însuși pentru a se asigura că Lady Phoebe era pe deplin în siguranță până când răpitorul avea să fie prins.

Capitolul 9

Corineus hotărî că avea să ucidă uriașii, devenind regele acestui nou tărâm. Astfel că mână calul-de-mare până la mlaștinile mohorâte, în care locuia Gog, cel mai mic dintre uriași. Gog era înalt cât doi oameni unul peste altul și avea un chip hidos, acoperit aproape în întregime de furunculi și de fire negre de păr. Corineus dădu pinteni calului-de-mare, iar acesta atacă, cu colții lucind. Într-o clipită, uriașul zăcea mort în mlaștină...

Din *Kelpie*

Phoebe se sprijini de pieptul lat al lui Trevillion, în timp ce călăriră prin Londra. Nu-i păsa câtuși de puțin că era o acțiune necuviincioasă. Se întorsese la ea, salvând-o în cel mai disperat moment. Parfumul lui – cel pe care ea i-l dăruise – o înconjura, și era înduioșată și recunoscătoare că îl folosea încă. Santalul și bergamota însemnau siguranță pentru ea acum... și poate ceva mai mult.

Îl simți strângându-și coapsele în jurul calului, îndemnând animalul să o ia la galop pentru câteva minute, cu brațul în jurul taliei ei, ținând-o bine.

Când lăsă calul să încetinească din nou, Trevillion o întrebă:

– Ce s-a întâmplat? Cum ați fost răpită?

Ea răsuflă și se îndreptă puțin.

– M-am dus spre grajduri azi-dimineață să vizitez caii. Dar, când am deschis poarta, cineva m-a prins și mi-a pus o glugă pe cap.

Se cutremură amintindu-și. Gluga era strâmtă și, deși putuse să respire foarte bine, sentimentul îngrozitor că s-ar putea să rămână fără aer fusese aproape copleșitor.

Brațul cu care el îi înconjurase talia se strânse, cu palma întinsă pe abdomenul ei.

– Blestemați să fie, șopti Trevillion, atât de aproape, că buzele i-ar fi putut atinge urechea.

– M-au tratat destul de bine, se grăbi Phoebe să-l liniștească. Nu prea au vorbit, desigur, dar nu a fost nici o încercare de... ăă... atingere nepoliticoasă.

Ea își înclină capul și ascultă. Ceva părea că vibrează în gâtul căpitanului Trevillion. Dumnezeule mare! Mormăia?

– Ați putea spune câți erau? întrebă el morocănos.

– Patru. Doar cei patru pe care i-ai găsit acolo unde mă țineau, deși trebuie să mai fi fost cineva care mâna trăsura, căci așa m-au adus acolo. Se întinse după coama calului și își trecu degetele prin părul aspru. Dar am auzit ceva din ce vorbeau, exact înainte să sosești cu Reed. Așteptau pe cineva – iar acesta venea cu un vicar.

– Ca să vă oblige să vă căsătoriți, spuse Trevillion răgușit.

Își puse o mână peste brațul cu care îi înconjurase talia. Mușchiul de sub degetele ei era tare ca oțelul.

– James, tu sau Maximus știți cine este bărbatul acesta? Cel care vrea să se căsătorească cu mine?

Antebrațul lui se flexă sub degetele ei.

– Mi-e teamă că nu avem nici o idee încă. Îmi pare rău. L-am recunoscut totuși pe unul dintre atacatorii de la Harte's Folly – a fost și pe Bond Street.

Ea se întoarse către el.

– Ce? De ce nu mi-ai spus mai devreme?

– Nu am vrut să vă alarmez, spuse el crispat.

– Astfel că m-ai lăsat literalmente pe întuneric? întrebă ea suav.

– Îmi dau seama acum că decizia aceea a fost foarte probabil greșită, răspunse el. În orice caz, atât eu, cât și fratele dumneavoastră investigăm chestiunea. Problema este că nu am găsit un suspect clar.

– E o mare dezamăgire, spuse ea plat.

Avea să trăiască în frică până când urma să fie găsit ticălosul?

– Într-adevăr, spuse Trevillion. Au mai spus ceva răpitorii despre cel pe care îl așteptau?

Ea scutură din cap.

– Mă tem că nu.

El înjură printre dinți.

– Atunci ar putea fi oricine.

– Oricine ar fi dornic să forțeze o doamnă să se căsătorească fără voie, fu ea de acord. Habar n-aveam că am atâția petitori.

– Ce vreți să spuneți?

– Domnul MacLeish mi-a cerut mâna nu mai departe de ieri, spuse ea cu nonșalanță.

Brațul din jurul taliei ei se strânse, aproape lăsând-o fără aer, apoi se relaxă deodată.

– Felicitări, spuse căpitanul Trevillion, cu voce plată, lipsită de emoție.

Într-adevăr, uneori ar fi mult mai ușor dacă ar fi permis să-i lovești pe domni peste cap.

– Am refuzat, spuse ea destul de aspru.

– De ce? întrebă el, cu glas mai blând.

Se răsuci pentru a-și apropia fața de a lui, deși nu-l putea vedea.

– Cum adică de ce?

El își drese glasul.

– Malcolm MacLeish e tânăr și chipeș...

– Și la ce mă ajută, dacă nu îl pot vedea?

– ... Un gentilom cu un temperament plăcut, spiritual și care pare îndrăgostit până peste cap de dumneavoastră.

Se lăsă tăcere.

– Îndrăgostit, spuse Phoebe în cele din urmă. Îndrăgostit. Cuvântul sună ca o boală de piele dacă te gândești prea mult la el.

– Zâmbește de fiecare dată când vă vede, murmură el încet.

Era gelos?

– Și eu zâmbesc de câte ori simt miros de plăcintă cu cireșe.

– Sună ridicol, spuse Trevillion dezaprobator. Nu văd de ce l-ați respins imediat.

– Parcă ai fi o mătușă cicălitoare, care mustră copiii că aleargă prin casă.

– Sunt mai în vârstă decât dumneavoastră, răspunse el țeapăn, după cum am subliniat în numeroase ocazii.

O lovi un gând teribil.

– Mă împingi în brațele domnului MacLeish pentru că te-am sărutat?

– Eu...

– A fost primul meu sărut, să știi asta, spuse ea foarte rapid, pentru că uneori era pur și simplu mai bine să spui lucrul stânjenitor și să scapi de el. Sunt sigură că mă voi perfecționa dacă exersez. Da, sunt sigură de asta. Aproape orice poate fi perfecționat prin exercițiu, nu crezi? Și dacă m-ai ajuta *puțin* data viitoare...

– Nu vă sărut, spuse el cu implacabilitatea îngrozitoare a unui judecător care pronunță o sentință la moarte.

– De ce nu?

– Știți prea bine de ce nu.

– Nuuu, spuse ea lung, gândindu-se. Nu, nu pot spune că știu, crede-mă. Adică știu de ce crezi că nu ar trebui să ne sărutăm din nou: ești de-o vârstă cu Tamisa, ești sub mine ca rang, sunt prea tânără și ușuratică, iar tu prea serios et cetera, et cetera și et cetera, dar, sincer, nu am nici un motiv să nu te sărut. Se opri să-și tragă sufletul și își modifică declarația. Decât dacă nu cumva ești fie (a) un ucigaș care fuge de lege, fie (b) ascunzi o soție secretă. Așa e?

– Așa... *ce*?

– Fugi de lege, repetă ea răbdătoare, pentru că ai ucis pe cineva? Sau ascunzi o soție secretă?

– Știți că nu, spuse el grăbit.

Era bine că era aşa încăpăţânată, căci tonul acela le-ar fi făcut pe multe tinere să dea înapoi.

– Phoebe...

– Prin urmare, nu ai absolut nici un motiv să nu mă săruţi.

Îşi împreună mâinile în poală şi zâmbi. El opri calul brusc.

– Am ajuns.

– Uuf, mormăi ea. Nu e reşedinţa Wakefield.

– Nu, nu e, răspunse el. Nu te duc acolo până când fratele dumneavoastră nu-l va găsi pe răpitor.

Ea întoarse capul din nou, atingându-i părul cu buzele.

– Maximus ştie că faci asta?

– Va şti când va primi mesajul pe care i-am spus lui Alf să i-l transmită.

Avea vocea încordată, aproape nefirească de cât de oţelită era.

– Nu ai lămurit asta cu el dinainte? întrebă ea cu interes, căci fratele ei era, la urma urmelor, duce şi *Maximus căruia i te supuneai*. Nu era obişnuit ca oamenii să preia controlul. Deloc.

– Nu, spuse el liniştit.

Ea se înfioră deodată. În felul lui, Trevillion era la fel de încăpăţânat ca fratele ei.

Poate mai rău.

Nu avusese destui bărbaţi tiranici în viaţa ei? Chiar voia să se apropie mai tare de Trevillion? Dacă nu era mai bun decât fratele ei?

Dacă era *mai rău?*

Dar Trevillion continua să vorbească:

– Servitoarea dumneavoastră, Powers, a fost cea care a vândut informaţia că vă place să vizitaţi grajdurile dis-de-dimineaţă.

Asta îi distrase atenţia.

– Ce? Nu se poate.

– Mă tem că da, milady, răspunse el politicos.

– Dar...

Dintre toate evenimentele zilei, acesta fu cel care o tulbură cel mai tare. Powers nu era în slujba lui Phoebe de multă vreme, dar părea *foarte* de treabă. Cu doar o zi în urmă purtaseră o discuţie încântătoare despre lungimea potrivită a tocurilor.

– Îmi pare rău, spuse Trevillion descălecând. Dar dacă Powers a putut fi cumpărată, este posibil să existe şi alţii în casă care ar putea face la fel. Până când răpitorul nu este prins, nu sunteţi, după părerea mea, în siguranţă acasă la fratele dumneavoastră. Şi dat fiind că nu putem stabili în cine putem avea încredere şi în cine nu, am decis să nu am încredere în nimeni altcineva în afară de mine.

– Ce vrei să spui? şopti ea.

Îi cuprinse talia cu mâinile. Puternice. Sigure. Protectoare.

Vocea lui era scăzută şi un pic mohorâtă când răspunse:

– Vă duc departe de Londra, şi nici măcar fratele dumneavoastră nu va şti unde.

Talia ei caldă era prinsă între palmele lui, în timp ce el aştepta ca ea să facă ceea ce era de aşteptat, protestând la auzul declaraţiei lui îndrăzneţe.

În schimb, radia toată spre el, ca şi când i-ar fi arătat un truc extrem de sofisticat.

– Chiar? spuse ea, părând ridicol de entuziasmată. Şi unde intenţionezi să mă duci?

– Vă voi spune de îndată ce pornim, replică el. Veniţi, haideţi să mergem înăuntru mai întâi.

Ajunseseră la un han de la periferia Londrei – întâmplarea făcea să fie deţinut de un fost soldat care se aflase sub comanda sa. Trebuia să se întâlnească acolo cu Reed, dar Trevillion nu văzu nici urmă de el. Nu era foarte îngrijorat totuşi, având în vedere sarcinile pe care îl rugase să le îndeplinească.

Trevillion o coborî pe Lady Phoebe cu grijă de pe cal, refuzând să-i dea drumul după ce o aşeză pe pământ.

– Unde suntem? întrebă ea, arcuindu-şi buzele ca frăguţa într-un zâmbet.

– La un han din afara Londrei, numit The Piper.

Îi dădu frâiele calului unui băiat şi o conduse înăuntru. Interiorul hanului era întunecat după lumina din curte, tavanul era susţinut de căpriori şi foarte jos. Mesele rotunde erau pline în zona comună din jurul focului mare care ardea, iar vreo zece călători stăteau la masă. Trevillion nu pierdu vremea şi închirie o cameră

din dos. Cu cât o ducea mai iute pe Lady Phoebe departe de lume, cu atât scădea riscul de a fi recunoscută.

– E un scaun aici pe care puteți sta, spuse el când fata care îi conduse la cameră plecă, căutându-l pe hangiu.

Camera era mică, cu o masă dreptunghiulară, șase scaune și un șemineu.

– Am comandat ceva de mâncare.

– Bere? întrebă Lady Phoebe voioasă. N-am băut niciodată bere.

– Nu. Își lăsă capul într-o parte. Femeile simple beau bere, doamnele nu. Niște ceai, șuncă și ouă.

– O, ei bine, spuse ea, explorând cu delicatețe masa de lemn din fața ei cu vârfurile degetelor, presupun că voi avea ocazia să gust berea mai târziu în drumeția noastră. Asta e, o drumeție, nu-i așa?

– Mda.

Ea se încruntă subit.

– Dar i-ai trimis vorbă lui Maximus că sunt în siguranță?

– L-am trimis pe Alf – e suficient de agil să se ferească, în caz că ducele se înfurie rău, răspunse el sec. Are și adresa destinației noastre, astfel încât fratele dumneavoastră să ne poată trimite veşti când are ceva sigur.

Ea părea în continuare neliniștită.

– Dar dacă Maximus îl forțează pe Alf să-i spună încotro mergem?

– Alf e foarte greu de găsit când nu vrea să fie găsit. L-am instruit să fie scump la vedere până ce nu va fi descoperit și prins răpitorul. De asemenea, va face propriile investigații – pentru mine.

Trevillion îi suplimentase sarcinile lui Alf, spunându-i să-l găsească pe răpitor când o instruise să îl informeze pe Wakefield. Acum, Alf trebuia să afle tot ce putea atât despre răpire, cât și despre relația ducelui de Montgomery cu Malcolm MacLeish. Cel din urmă nu părea să aibă legătură cu primul, dar apăruse și cererea în căsătorie a lui MacLeish. Asta, dacă nu altceva, impunea ca MacLeish să fie cercetat îndeaproape.

Ea făcu ochii mari.

– Te-ai gândit la toate, nu?

Înainte ca Trevillion să apuce să răspundă, ușa camerei se dădu de perete. El își duse mâna instinctiv la pistoalele din teacă, dar nou-venitul nu reprezenta o amenințare.

– Căpitane, domnule! Hangiul îi dădu lui Trevillion o îmbrățișare de urs, iar apoi, ca și când s-ar fi adunat, făcu un pas înapoi și, luând poziția de drepți, îl salută. Ce pot face pentru dumneavoastră, domnule?

Ben Wooster, fost sergent în Regimentul 4 Dragoni, era un bărbat cu un piept imens, păr roșcat aprins, un nas mare pe care îl avusese rupt cândva și un picior de lemn cu care se alesese de pe urma unui glonț în tibie. Rana pusese capăt carierei sale în armată. Din fericire, Wooster avea un frate mult mai vârstnic care deținea The Piper. Wooster venise să lucreze la fratele său după pensionare, și în cele din urmă cumpărase hanul când fratele lui se hotărâse să se retragă la țară.

– Mă bucur să te văd, Wooster, spuse Trevillion. Vreau să-ți cer un favor, dacă poți să mă ajuți.

– Orice, căpitane, răspunse hangiul. Mintea dumneavoastră iute m-a salvat să nu pierd mai mult de un picior în noaptea în care am fost împușcat.

– Ești un om bun, spuse Trevillion. O protejez pe această doamnă de cei care i-ar face mult rău. Nu îți voi spune numele ei, căci nu ar fi în interesul nimănui. Dacă vine cineva și întreabă de ea după plecarea noastră, ți-aș fi recunoscător dacă ai uita că am fost aici.

Expresia veselă a lui Wooster deveni serioasă.

– Desigur, căpitane.

– Mai mult, am nevoie de o trăsură, de un echipaj și de un schimb de haine pentru doamnă, continuă Trevillion. Voi plăti pentru ambele, firește.

– Nu va fi o problemă cu trăsura, deși cea la care mă gândesc e cam veche.

– Nu contează, spuse Trevillion ușurat.

Cea mai mare grijă a lui fusese că nu avea să găsească o trăsura așa în pripă.

– Dar n-am haine așa alese, pe potriva unei doamne nobile, spuse Wooster, scărpinându-se în cap. Doar câteva dintre lucrurile

nevestei. Dacă nu vă deranjează să aşteptaţi, pot trimite pe una din fete în oraş...

– Nu e nevoie, îl întrerupse Trevillion. Hainele soţiei tale sunt perfecte.

Wooster zâmbi, dând la iveală golul rămas în urma pierderii unui canin.

– În acest caz, domnule, o s-o trimit pe nevastă-mea cu hainele imediat.

– Mulţumesc, prietene.

Trevillion îi strânse mâna. Wooster ieşi chiar când intră servitoarea, cu o tavă de mâncare.

– O, miroase minunat, spuse Lady Phoebe, în timp ce mâncarea era aşezată pe masă. Vii şi tu, căpitane?

Părea prea intim să servească masa doar ei doi – în ciuda evenimentelor recente, era încă protejata lui –, dar nu apucase să-şi termine micul dejun de dimineaţă.

– Dacă-mi permiteţi, spuse el.

– Bineînţeles că îţi permit, răspunse Lady Phoebe. Spune-mi, căpitane, când ţi-am refuzat eu ceva?

El îi aruncă o privire suspicioasă, dar ea părea prinsă cu servirea unor ochiuri, pipăind cu grijă cu buricele degetelor, umplându-şi lingura şi transferând mâncarea în farfuria din faţa ei.

– Doriţi nişte ceai, milady? întrebă el brusc.

– O, te rog, răspunse ea. Mi s-a uscat gâtul după ce am fost ţinută atât.

– V-au pus căluş?

Se opri cu ibricul în aer şi se trezi holbându-se la propria mână. Tremura. De furie. Dacă ar fi putut, s-ar fi întors să le taie degetele pentru că îndrăzniseră să o atingă.

Ea se întoarse spre el, ca şi când i-ar fi simţit furia, încruntându-şi sprâncenele deasupra ochilor verzi-căprui.

– Unul dintre ei mi-a pus mâna pe gură, dar nu mi-au pus căluş. Presupun că s-au purtat destul de blând cu mine, ţinând cont de situaţie. Chiar nu ar trebui să mă plâng.

Îi turnă ceai fără să comenteze, fiindu-i prea teamă de ce ar putea spune.

Adăugă zahăr şi împinse ceaşca înspre ea pe masă.

– Ceaiul, milady. E în dreapta farfuriei.

Găsi ceaşca şi sorbi din ea.

– Minunat. Exact cum îmi place, cu zahăr. Dar ştiai asta, nu-i aşa?

Orice ar fi răspuns, s-ar fi acuzat singur, aşa că se mulţumi să-şi pună şi el nişte ouă. Se simţeau amândoi bine şi vreme de câteva clipe mâncară în linişte. Se auzi o bătaie la uşă înainte ca aceasta să se întredeschidă, dând la iveală o femeie zâmbitoare cu o bonetă şi şorţ şi cu un maldăr de haine în braţe.

– Sunt doamna Wooster şi am venit să o ajut pe doamna să se îmbrace, aşa cum a zis Wooster să fac.

– Mulţumesc, doamnă Wooster. Trevillion se ridică. Voi aştepta în cealaltă cameră în timp ce vă ocupaţi de asta.

– Mulţumesc, domnule, spuse doamna Wooster intrând. Wooster vă aşteaptă cu omul dumneavoastră, din câte înţeleg.

Trevillion încuviinţă din cap şi ieşi. După ce căută puţin, dădu de Reed şi de Wooster în curte, inspectând o trăsură care avusese şi zile mai bune. Wooster se întoarse când îl văzu.

– Ştiu că nu pare cine ştie ce, dar încă merge şi vă va duce unde aveţi nevoie, domnule.

– Nu mă îndoiesc, răspunse Trevillion. Privi spre Reed. Ai făcut cum ţi-am spus?

– Da, domnule, răspunse Reed. Ridică sacul uşor al lui Trevillion. V-am luat lucrurile de la pensiune.

– Foarte bine, spuse Trevillion. Luă sacul pe care i-l întinse Reed şi căută în el după portmoneu. Apoi numără câteva monede de aur. Sunt de-ajuns? îl întrebă pe Wooster.

– Sigur, domnule, mai mult decât de-ajuns, după aprecierea mea, spuse Wooster. Acum, haideţi să vă arăt căluţii pe care îi am, căci ştiu că vă place să vi-i alegeţi singur.

Trevillion încuviinţă din cap. Mai scoase ceva din portmoneu şi îl puse în buzunar, apoi băgă sacul în trăsură. După un sfert de ceas, alesese patru animale solide din grajdurile lui Wooster. Se întoarse către Reed.

– Crezi că poţi mâna trăsura asta? Pot s-o fac eu dacă nu te simţi pregătit, dar mă gândesc că ar fi mai bine să călătoresc în trăsură, cu doamna.

– Am mai condus un echipaj, domnule, spuse Reed.

Trevillion îl bătu pe spate.

– Atunci, hai să pregătim trăsura şi să pornim la drum. O aduc pe doamnă în timp ce te ocupi de înhămarea cailor. Privi spre Wooster. Îţi rămân dator, sergent.

– Nu mai spuneţi asta niciodată, căpitane, răspunse Wooster. Mă bucur să pot ajuta, domnule. Aţi fost cel mai bun ofiţer care-a fost vreodată la Dragoni, şi ăsta e adevărul.

Trevillion zâmbi în semn de mulţumire şi trecu pe lângă o diligenţă nouă şi cei câţiva pasageri, câini şi băieţi de la grajduri, îndreptându-se către han. Ajuns înăuntru, se duse spre cameră şi bătu.

Doamna Wooster deschise uşa.

– Ei bine, e gata, deşi e păcat să dai o rochie de mătase pe o fustă simplă.

– E mai bine aşa, doamnă Wooster, spuse Trevillion. Mulţumesc pentru amabilitate.

– Mi-a mulţumit dumneaei deja şi mi-a dat rochia. Doamna Wooster zâmbi larg. Ce surprins va fi bătrânul Wooster să-şi vadă nevasta în mătase duminică dimineaţa!

Spunând asta, soţia hangiului ieşi şi se duse la treaba ei. Trevillion se întoarse şi o văzu pe Phoebe în încăpere, aşteptându-l.

– Ei bine? întrebă ea, frământându-şi agitată degetele. Ce crezi?

Purta o rochie indigo, cu un corsaj albastru-deschis. În faţă avea prins un şorţ alb călcat, iar o bonetă şi o eşarfă mare completau ţinuta. Se îmbujorase uşor, iar albastrul îi scotea în evidenţă verdele ochilor.

– Sunteţi perfectă, spuse Trevillion, apoi descoperi că trebuia să-şi dreagă glasul. Mai am un singur lucru de adăugat la deghizarea dumneavoastră.

Ea îşi înclină capul.

– Ce?

El se apropie şi îi luă mâna stângă, strecurându-i o verighetă simplă de aur pe deget.

– O verighetă, doamnă Trevillion.

*

Multe ore mai târziu, Phoebe stătea în trăsură, pipăindu-şi din nou pe furiş verigheta. Era foarte netedă, fără margini ascuţite, ceea ce nu îi spunea nimic. Dacă ar putea-o vedea...

Oftă şi lăsă mâinile să-i cadă în poală. Era teribil de monoton să călătoreşti cu trăsura, mai ales când nu puteai privi pe fereastră. Îşi petrecuse după-amiaza dormind pe apucate, când nu era hurducată de trăsura care se opintea peste ceea ce păreau a fi brazdele unui câmp. În clipa aceea, era cât se poate de trează şi plictisită din cale-afară.

– Al cui e inelul? întrebă ea.

Trevillion petrecuse o bună parte din timp călătorind sus pe capră cu Reed, dar venise înăuntru la ultima lor oprire.

– Ce?

Părea abătut. Ştia că îşi făcea griji că ar putea fi urmăriţi şi că se gândea cum să o protejeze, dar chiar credea că se îndepărtaseră bine de Londra.

– Inelul. Ridică mâna în caz că privea spre ea. Trăsura dădu peste o groapă şi săltă pe banchetă. Uuf! Cui îi aparţine?

– Nimănui, milady, spuse el pe un ton care însemna că prefera să nu discute chestiunea. Cel puţin nu *mai* aparţine nimănui.

Ea aşteptă, dar se pare că el nu voia să continue. Ei bine, ea voia.

– Ştii, începu ea cât de blând posibil, nu poţi să pui un inel pe degetul unei femei şi să declari că ţi-e soţie fără să trebuiască să răspunzi la câteva întrebări.

– V-am spus, nu e decât un şiretlic până ajungem într-un loc sigur, spuse el. Un bărbat cu nevasta lui stârnesc mult mai puţine comentarii decât un bărbat care călătoreşte cu o femeie care nu-i e rudă.

– Da, cu siguranţă aşa e, spuse ea cu glas dulce. Presupun că ar trebui să fiu pur şi simplu fericită că s-a întâmplat să ai un inel la îndemână.

– A fost al mamei mele, spuse el brusc.

Trăsura era mică, ştia, iar el stătea în faţa ei. Simţea vag parfumul de santal şi de bergamotă. Fizic era foarte aproape, dar prin tonul vocii... Putea foarte bine să fie pe un alt continent.

– Îmi pare rău, spuse ea în cele din urmă, alegându-şi cuvintele cu grijă. A murit, nu-i aşa?

– Da, spuse el fără vreo inflexiune în voce. A murit de febră când aveam patru ani. Se pare că toţi ne-am molipsit, dar numai ea a murit.

Şi ea îşi pierduse părinţii, desigur, dar nu era decât un prunc pe atunci. Nu şi-i amintea deloc. Dar un băiat de patru ani o ţinea minte pe mama lui – o ţinea minte şi o jelea.

Dar, bineînţeles, Trevillion nu era genul de bărbat care să-i mărturisească aşa ceva.

– Trebuie să fi fost foarte greu pentru tine. Foarte greu pentru familia ta.

El nu răspunse. Ea încercă din nou:

– Cum era?

Se lăsă liniştea, şi Phoebe crezu că s-ar putea să nu-i răspundă la întrebare – fusese destul de intruzivă.

– Catifelată, spuse el. Îmi aduc aminte că era foarte catifelată. Braţele, mâinile, poala, obrajii. O consideram foarte frumoasă – cea mai frumoasă femeie din lume –, deşi am auzit de la alţii că era drăguţă la modul cel mai obişnuit. Îmi spunea poveşti.

Se întrerupse brusc.

– Ce fel de poveşti? întrebă ea încet, temându-se să nu rupă vraja.

– O, despre ucigaşi uriaşi şi cavaleri care se luptau cu balauri, răspunse el. Uneori îmi povestea despre sirenele din mare.

– Ce spunea despre ele?

– Să am grijă la cântecul lor, răspunse el sec. Ah, ne oprim.

– Deja? întrebă ea dezamăgită, acum că îl făcuse în sfârşit să vorbească puţin despre familia lui.

– E ora opt, milady, şi s-a lăsat întunericul. Aş continua, dar eu şi Reed am convenit mai devreme că nu e prudent să călătorim mult după asfinţit. Mai ales că nu mergem pe drumul principal.

– Şi unde suntem? întrebă ea.

– Cred – auzi un foşnet ca şi când Trevillion s-ar fi uitat pe fereastră – că suntem la un mic han. Foarte mic.

Uşa trăsurii se deschise.

– Au o cameră, domnule, spuse Reed. Eu voi dormi unde stă trăsura.

– Prea bine.

Phoebe simţi că Trevillion îi atinge braţul uşor.

– Sunteţi gata?

Ea inspiră şi zâmbi.

– Desigur.

Discutaseră asta mai devreme: avea să se dea drept soţia lui şi urma să-l lase pe el să vorbească în majoritatea timpului. Cu puţin noroc, cei mai mulţi oameni care aveau să le iasă în cale nici măcar nu aveau să-şi dea seama că era oarbă.

Trevillion îi luă mâna, ajutând-o să coboare din trăsură. Auzea lătratul unui câine în apropiere şi nechezatul uşor al cailor. Traversară o curte cu pământ moale, apoi Trevillion o conduse în han.

Era mai cald aici, iar din salonul de jos se auzea sunetul în surdină al accentelor de la ţară. Simţi miros de fum şi de carne gătită.

Trevillion vorbi cu cineva – probabil hangiul –, apoi o conduse printr-un pasaj, lăsând în urmă vocile din salon. Deschise o uşă şi o conduse.

– Am ajuns, spuse el. O cameră privată, cu tavanul înnegrit de fum. Suntem într-un stabiliment vechi. În stânga dumneavoastră e un scaun.

Phoebe pipăi braţul scaunului cu mâna şi se aşeză. Scaunul se afla în faţa unei mese, şi începu să pipăie lemnul, cu şănţuleţe adânci pe alocuri şi cu iniţialele H.G. gravate pe margine.

Uşa se deschise din nou, şi o femeie cu voce stridentă aduse nişte mâncare care mirosea delicios, apoi plecă.

Auzi hârşâitul scaunului când Trevillion se aşeză din nou, probabil în faţa ei. Lingura scoase un clinchet pe vasul de cositor.

– Ah, se pare că avem un fel de tocană. Oaie, poate? Cu varză şi o porţie generoasă de morcovi şi mazăre. Vă servesc?

– Te rog, dragul meu soţ.

Un moment, lingura rămase în aer, apoi auzi cum el punea tocana într-un bol.

Marginea bolului se lovi uşor de încheieturile ei.

– E o lingură la ora trei și o bucată de pâine la ora nouă, dragă soție.

Ea aproape chicoti.

– Și doar pentru tine, am comandat o bere slabă, în loc de vin, spuse el.

– Chiar?

– Împotriva voinței mele. Este o băutură ordinară, doam... hmm, *nevastă*, și nu pot să cred că îți va desfăta papilele. Deși, adăugă el printre dinți, având în vedere unde ne aflăm, berea e probabil mai bună aici decât vinul.

Ea se însenină la perspectiva unei noi experiențe.

– Atunci trebuie să o gust numaidecât.

– E chiar aici.

Îi luă mâna și i-o puse pe o halbă de cositor.

– În sănătatea ta, bărbate, spuse ea solemn și sorbi.

Sau mai curând încercă, fiindcă nasul păru a i se afunda în spumă. Inspiră surprinsă – ceea ce nu fu cel mai potrivit lucru –, tuși, apoi strănută.

– Îmi cer scuze, spuse căpitanul Trevillion, și lui Phoebe nu îi scăpă faptul că vocea lui suna bizar de voalată.

Phoebe strănută din nou – destul de puternic –, își tamponă ochii și nasul cu batista, își recăpătă suflul și întrebă cu autoritate:

– Râzi de mine?

– Niciodată... nevastă. *Niciodată*, o asigură el, cu vocea tremurând.

Râdea. Era absolut clar că râdea.

Ea se îndreptă, își trase umerii înapoi și duse din nou halba la gură. De data aceasta își ținu nasul deoparte și sorbi delicat prin spumă. Berea era... ei bine... acră. Și simțea pișcături ciudate pe limbă. O ținu în gură un moment, gândindu-se, apoi înghiți.

– Ei bine?

Ea ridică un deget și mai sorbi o dată. Acră. Drojdie. Ceva ca de pământ. Și acele pișcături caraghioase. Înghiți și mai sorbi o dată. Îi plăcea aroma? O mirosise toată viața – majoritatea oamenilor din Londra beau bere –, era apa oamenilor obișnuiți. Izul acela acru, atât de cald și de puternic.

Puse halba jos.

– Cred... cred că va trebui să mai experimentez.

– De ce? întrebă el. Dacă nu vă place, beți vin.

– Nu am spus că nu-mi *place*.

– Nici nu ați părut copleșită de plăcere, sublinie el sec.

– E... diferită – foarte diferită – de tot ce am gustat până acum, spuse ea, trasând cu degetul pe metalul rece al halbei. Mi-ar plăcea să încerc din nou.

– Dacă doriți, atunci vă voi aduce bere la masă pe parcursul călătoriei, dar nu înțeleg. De ce să vă forțați să beți ce nu vă place?

– Dar nu mă forțez, răspunse ea, pipăind marginea halbei și simțind bulele spărgându-i-se de buricele degetelor. Nu înțelegi? Vreau să explorez lucruri diferite – mâncăruri, locuri, oameni. Dacă după câteva degustări voi descoperi că nu-mi place berea, voi renunța. Deseori, un lucru pe care îl gustăm pentru întâia oară ni se pare străin – ciudat și neplăcut. Abia după încercări repetate ne dăm seama că acel lucru nou, care la început era ciudat, ne este foarte familiar acum. Familiar și îndrăgit.

Phoebe inspiră, cu răsuflarea precipitată din pricina avântului cu care își susținuse argumentul.

– Să încerci doar o singură dată și să declari că un lucru este neplăcut... Ei bine, e o lașitate.

Simți căldura mâinii lui Trevillion când îi atinse degetele pe marginea halbei.

– E limpede că laș nu veți fi niciodată, milady.

Phoebe zâmbi, căci căldura degetelor lui păru să se transmită mâinii ei, urcând pe braț și ajungându-i până la inimă.

Își drese glasul.

– Călătorim de o zi. Acum poți să-mi spui încotro ne îndreptăm?

Își desprinse mâna imediat de pe a ei.

– Ne îndreptăm spre cel mai sigur loc la care mă pot gândi.

Ea își lăsă capul într-o parte, analizându-i vocea. Părea... *resemnat*, ca și când nu i-ar fi plăcut locul acesta prea mult. Ar fi spus chiar că era o undă de groază în glasul lui, dacă un astfel de lucru nu ar fi fost absolut imposibil când era vorba despre Trevillion.

– Este... Phoebe își linse buzele. E un loc în care ai mai fost?

– Da, spuse el sec.

– Vrei să-l revezi?

– Nu. Respiră adânc. Dar asta nu contează. Ce contează e să fiți în siguranță, mai presus de orice.

Dar Phoebe nu se putu abține să nu se întrebe: „Chiar și mai presus de siguranța lui Trevillion?"

Capitolul 10

În noaptea aceea, Corineus și calul-de-mare dormiră în mlaștină, sub cerul liber, fără lună. Vântul adia printre stele și părea să aducă un cântec slab și melancolic, ca și când zeci de fecioare ar fi jelit pierderea surorii lor...

Din Kelpie

Abia după ce hangiul care sufla greu le arătă camera mai târziu în seara aceea înțelese Phoebe pe deplin ce însemna că ea și Trevillion călătoreau ca soț și soție.

Cuplurile căsătorite împărțeau camera. Și patul. Călătoriseră toată ziua în trăsură, și nu-i trecuse nici măcar o dată prin cap acest lucru. Poate că toate acele hurducături ale trăsurii cu arcuri proaste îi zdruncinaseră mintea.

Auzi zgomotul slab al unei cizme când Trevillion se întoarse în celălalt capăt al camerei... la vreo patru metri de ea. Își drese glasul.

– Patul e mic, dar destul de potrivit pentru doi adulți. Vom pune, desigur, o pernă sau ceva în mijloc.

Ea își lăsă capul într-o parte.

– Sunt mai mult de două perne?

– Nu.

– Atunci pe ce își va odihni capul unul din noi?

– Mă voi gândi la ceva, spuse el grăbit. Ei bine... Exact în dreapta dumneavoastră sunt un lavoar și un lighean. Traversă și auzi sunetul apei care curgea. E de-ajuns ca să vă spălați, dar mă tem că nu e caldă. Ăă... oala de noapte e exact sub pat, pe partea cea mai apropiată de dumneavoastră. Merg să văd cum s-a instalat Reed. Lipsesc cam o jumătate de oră.

Și ieși din cameră, în timp ce ea continua să roșească în urma instrucțiunilor legate de oala de noapte.

Phoebe răsuflă și făcu un pas la dreapta, cu mâna întinsă. Se lovi imediat de lavoar. Își trecu degetele pe deasupra, până dădu de un mic urcior de cositor și de lighean – din porțelan, ciobit pe margine.

Încuviințând din cap pentru sine, își desfăcu boneta. Lângă lavoar era un scaun, și își puse boneta acolo. Din fericire, hainele oferite de doamna Wooster erau veșminte de lucru – pe care, spre deosebire de ale ei, și le putea scoate și pune fără ajutorul unei servitoare. Simți un fior gândindu-se la Powers. Unde era fata acum? Maximus o fi concediat-o, fără vreo referință – în cel mai bun caz. Phoebe scutură din cap. Nu credea că Powers o urâse, deși era mereu greu de spus ce simțea cu adevărat un bun servitor față de stăpânul sau stăpâna sa. Dar, dacă riscase o slujbă bună, ca servitoare a surorii unui duce, Powers trebuie să fi fost destul de disperată. Phoebe își promise să întrebe de Powers după ce avea să se întoarcă la Londra și să afle dacă avea nevoie de ajutor.

Acestea fiind hotărâte, își scoase eșarfa, șorțul, fusta și corsajul, așezându-le frumos pe scaun. Apoi, rămânând doar în ciorapi, pantofi, corset și cămășuță, se spălă pe față și pe gât. Brrr! Trevillion avusese dreptate: apa era rece.

Gândul că s-ar putea întoarce găsind-o doar în lenjeria intimă o făcu să se grăbească să-și desfacă șireturile corsetului, apoi rămase ca săgetată: dacă Trevillion *se întorcea* într-adevăr în timp ce era dezbrăcată?

Un moment îngheță. I-ar plăcea să-i vadă trupul – sau ar crede-o doar ușuratică? Cum s-ar simți ea, știindu-se privită?

Ciudat. Nu se gândea des la trupul sau la fața ei. Nu le vedea, așa că nu se putea uita în oglindă, să-și cerceteze defectele și să găsească părțile de care era mândră.

Trupul ei nu avea decât un rol funcțional acum – nu era ceva care să ademenească un bărbat.

Dar dacă se apropia de Trevillion... Dacă într-o zi l-ar lăsa să facă dragoste cu ea... atunci trupul ei ar fi mai mult, nu-i așa?

Continuă să-și dezlege corsetul încet, simțind cum i se eliberează sânii, iar aerul nopții îi mângâie coastele și talia. Își prinse sânii în palme pe sub cămășuța care era a ei, făcută din pânză, ușoară ca un fulg, alunecând sub degete. Avea sâni rotunzi, care nu-i încăpeau în palme. Ei bine, totul era rotund la ea: abdomenul, șoldurile arcuite. Lui Trevillion îi plăceau femeile minione, cu forme? Sau era mai atras de ființele acelea precum niște lebede, înalte și zvelte, cu gât și picioare lungi?

Își trecu mâinile încet pe lateral, pipăindu-și propria carne, caldă și moale. I se făcu pielea de găină, dar nu de la răcoarea serii.

Ceva zdrăngăni în afara camerei, și ea tresări.

O! Nu trebuia să o surprindă vizând cu ochii deschiși – nu ar fi deloc incitant. Grăbindu-se, Phoebe își scoase pantofii și ciorapii, apoi începu să se ocupe de păr.

Începuse dimineața cu un coc simplu – refăcut cu ajutorul doamnei Wooster. Își scoase agrafele din păr și le așeză cu grijă pe lavoar, căci era posibil să nu aibă ocazia să le înlocuiască prea curând. Dar apoi se confruntă cu o dilemă: nu avea perie de păr sau pieptăn. La naiba. Ar fi trebuit s-o roage pe doamna Wooster să-i dea unul pe care să-l ia cu ea.

În clipa aceea, cineva bătu la ușă.

Phoebe țipă ușor și o apucă spre pat. Se lovi de margine – destul de rău – înainte de a sări în el, trăgându-și așternuturile până la bărbie.

Își drese vocea înainte de a striga:

– Intră.

Ușa se deschise.

– Mulțumită? întrebă Trevillion.

– Da. Ascultă cum ceva fu lăsat pe podea. Sacul lui? De fapt, ai cumva un pieptăn pe care l-aș putea împrumuta?

– Desigur.

Îl auzi căutând, apoi se apropie de pat.

Se simțea stânjenită, dar și un pic excitată. Nu purta decât cămășuță sub pătură. Avea părul lăsat pe umeri. Nu se mai aflase într-o situație atât de intimă cu un bărbat.

Cu *Trevillion*.

Trase aer în piept, întinse mâna și simți pieptănul în ea.

El se îndepărtă, iar ea începu să-și treacă pieptănul prin păr, pornind de la capete și urcând pentru a-și desface buclele. Pătura continua să-i acopere sânii, dar simți că alunecă în timp ce se pieptăna. Era imposibil să o țină și să se pieptene în același timp.

Își umezi buzele.

– Ce face Reed?

– Destul de bine. A mâncat niște tocană de miel și doarme cu caii la grajd.

Auzi o cizmă căzând ușor la podea și își dădu seama că se dezbrăca. Chiar atunci. *În fața ei.*

Poate că scosese un mic țipăt. El se opri.

– Poftim?

– O, nimic! Își strânse părul pe umărul stâng. Pătura alunecă până sub sâni. Ah!

El își drese vocea din nou.

– Te ia răceala? strigă ea.

– Nu.

Alte foșnete. Ce își scotea, mai exact? Câte haine avea pe el? Avea să se bage în pat gol?

– Ești sigur? Cred că a fost destul de rece astă-seară și poate că, după plimbarea pe care ai făcut-o, ar trebui să bei ceva fierbinte. Să nu cumva să te ia febra.

– Nu sunt răcit, spuse el, de foarte aproape. Se mișca foarte silențios fără cizme. Și nu eu stau într-o cameră rece doar într-o cămășuță.

O, observase! Phoebe simți o mare satisfacție. Miros de santal și bergamotă, apoi vocea lui torcându-i aproape de ureche.

– Ați terminat?

Probabil se referea la pieptăn.

Probabil.

– Ăă, da. I-l întinse. Mulțumesc.

I-l luă din mână. Patul se lăsă de partea cealaltă, şi Phoebe se prinse disperată de saltea ca să nu alunece spre mijloc.

– Sting lumânarea, o informă el. Şi mi-am pus haina între noi.

Ea se întinse cu grijă pe o parte şi pipăi cu o mână până când simţi materialul aspru al hainei. O răsucise într-un sul lung între ei.

– Ştii, chiar nu e necesar.

– Noapte bună, Phoebe.

Ea zâmbi, deşi probabil că el nu o vedea, fiind la fel de orb ca ea pe întuneric.

– Noapte bună, James.

Stătu aşa o vreme, cufundându-se în liniştea caldă, aproape adormind, când o trezi brusc un gând.

Phoebe se întoarse pe partea cealaltă, cu faţa la el.

– Dacă fratele meu nu ştie încotro ne îndreptăm, atunci cum te va plăti?

– Să mă plătească?

Vocea lui era înceată şi buimacă.

– Salariul.

– Nu-mi datorează nici un salariu, milady, răspunse el, cu glas alert de data aceasta. Nu mai sunt în slujba fratelui dumneavoastră.

Ea se încruntă, confuză.

– Nu te-a angajat din nou ca să mă salvezi?

– Nu.

– Dacă nu te-a trimis fratele meu... Se gândi somnoroasă la cuvintele lui. Atunci de ce eşti aici?

Dar el nu răspunse, iar ea adormi cu acea întrebare în minte.

Trevillion se trezi a doua zi dimineaţa cum se trezea deseori: dintr-odată, exact la şase, cu o erecţie.

Ce nu era ca de obicei era sânul catifelat lipit de gâtul lui, mâna mică întinsă peste pieptul lui şi faţa care îi apăsa umărul. Se pare că haina lui făcută sul pierduse bătălia în noaptea aceea, cedând în faţa lui Lady Phoebe şi a îndărătniciei ei inconştiente.

Stătu întins un moment, ascultând-o pur şi simplu cum respira. Îi simţea sânul catifelat lipit de el. Cumva o cuprinsese cu braţul, astfel că stătea în braţele lui. Pentru oricine ar fi intrat

în cameră, ar fi arătat ca nişte iubiţi, el şi Lady Phoebe. Închise ochii. Dacă ar fi cu adevărat căsătorit cu ea, aşa ar putea fi fiecare dimineaţă: dulce şi nezorită, plină de promisiuni.

Dar nu era căsătorit cu Phoebe şi, cu siguranţă, nu erau iubiţi – nici acum, nici în viitor. Gândul era cam amar, greu de îndurat şi mai greu de controlat: femeia aceasta nu era pentru el.

Cu grijă, începu să-şi retragă braţul de sub gâtul ei.

Dar Lady Phoebe nu se lăsa aşa uşor.

Murmură ceva neinteligibil şi se cuibări în el, ca un arici care se opune să fie deranjat. Îşi lungi gâtul, privind în jos, şi îi văzu nasul turtit adorabil. Părul ei şaten era risipit pe pernă, acoperindu-i obrazul, cu o şuviţă prinsă între buzele pline şi trandafirii.

Răsuflând uşor, îşi lăsă capul să cadă pe pernă, întemniţat de trupul fetei.

Dumnezeule, dar mădularul era tare – îşi simţea sângele pulsând, fierbinte şi insistent. Dacă ar fi singur în pat, şi-ar strecura mâna în jos, peste abdomenul plat şi tare, în părul aspru de dedesubt. Şi-ar prinde testiculele în mână, ridicate sub pielea întinsă, şi în cele din urmă şi-ar lua mădularul în palmă. Ar atinge vârful, sensibil şi umed, întinzând puţin din umezeala aceea de-a lungul glandului, strângând uşor de tot, în timp ce...

– Um? oftă Phoebe pe gâtul lui, ducându-şi mâna să se scarpine la nas. Ce...?

El înghiţi înainte să poată vorbi. Totuşi, vocea ieşi răguşită.

– Bună dimineaţa, milady.

Undeva, cumva, un zeu râdea de el.

Ştiu din momentul în care ea se trezi de-a dreptul, căci îngheţă instantaneu.

Trase aer în piept, expiră, inspiră din nou şi spuse:

– James?

– Da?

– Ce porţi?

Degetele ei agile explorau deja materialul larg de pe torsul lui, alunecând, croindu-şi drum.

Avea să-l scoată din minţi.

– Cămaşa, milady.

Degetele ei se opriră o clipă.

– Doar atât?

Avea vocea cam răguşită, dar poate fiindcă nu vorbise. El îşi drese vocea.

– Nu, am şi pantalonii pe mine.

„Slavă cerului."

– James?

– Cred că ar trebui să încetaţi să îmi mai spuneţi pe numele de botez, milady, spuse el, părându-i-se că sună ca un bătrân virginal de optzeci de ani – ceea ce era cam ironic, dat fiind că adevărata virgină din cameră îşi strecura în clipa aceea degetele în decolteul cămăşii lui.

Îşi ţinu răsuflarea în timp ce ea îi pipăi clavicula.

– De ce? întrebă ea. Îmi place numele tău. *James* e foarte la îndemână. Mereu cred că te poţi baza pe cineva numit James. Şi mă pot baza pe tine, nu-i aşa?

El îşi drese vocea, încercând să-şi reamintească argumentul.

– Da, dar...

– Ai păr pe piept! exclamă ea, ca şi când ar fi descoperit că avea aripi. Ce ciudat trebuie să fie. Se încurcă în cămăşi?

– O, spuse el, căci degetele ei care îl explorau se prinseseră în câteva fire.

– Nu. Doar dacă aş purta cămaşă de zale.

– E foarte des, continuă ea. Până unde ajunge...

El se rostogoli din pat. Destul de repede, ceea ce îl făcu să-şi lase câteva din firele de pe piept între degetele ei. Şi pentru prima dată fu bucuros că era oarbă, căci, dacă ar fi văzut, ar fi avut parte de o privelişte pe cinste. Mădularul lui fusese mai mult decât încântat de curiozitatea ei.

Ea se ridică în capul oaselor, ceea nu ajută deloc, căci, după cum observase cu o seară înainte, cămăşuţa ei era al naibii de fină. Îi vedea sfârcurile dacă se uita.

Doar un ticălos josnic s-ar uita.

Erau roz aprins şi drepte şi se iţeau de pe cei mai superbi sâni rotunzi pe care îi văzuse vreodată. Nu voia decât să...

Privi într-o parte şi începu să se îmbrace.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

– Ştiţi al naibii de bine ce, se surprinse el răspunzând repezit.

Nu aşa se vorbea cu o doamnă, cu sora celui care îţi oferise o slujbă, cu...

– Nu, nu ştiu, spuse ea. De ce nu vii înapoi să exersăm sărutul care...

– Sunteţi prea tânără! strigă el. Prea nobilă, prea nesăbuită cu propria dumneavoastră siguranţă, prea dulce şi al naibii de tânără. *Încetaţi!* Încetaţi să mă mai momiţi, ca şi când aş fi jucăria dumneavoastră. Oi fi eu servitorul fratelui dumneavoastră, dar sunt totodată bărbat.

– Nu m-am gândit niciodată că nu ai fi, spuse ea încet. Ştiu că eşti bărbat, James. Nici nu aş accepta altfel. Nu vreau o jucărie. Te vreau pe *tine*.

– Nu mă puteţi avea, milady, spuse el. Îmi pare rău.

Şi ieşi din cameră înainte să-şi poată retrage cuvintele.

– Dar, draga mea, sigur ai auzit?

Lady Herrick se aplecă uşor în faţă, cu zâmbetul jucându-i pe gura încântătoare, vestind că avea o bârfă senzaţională.

Eve sorbi din ceai şi scutură politicoasă din cap.

– După cum spuneam, nu sunt sigură la ce vă referiţi, milady.

Stăteau amândouă în camera din faţă a lui Lady Herrick, zugrăvită în albastru pal, roz şi auriu. Pe măsuţa de ceai erau rânduite linguriţe aurite şi mici biscuiţi tari. Erau decoraţi drăguţ cu glazură roz, dar aveau gust de cretă. Eve tocmai îi oferise lui Lady Herrick portretul miniatural al unui anumit gentilom pe care îl pictase pentru ea.

– Cum, la răpirea lui Lady Phoebe, spuse Lady Herrick, cu o delectare vizibilă, pentru a confirma părerea lui Phoebe că doamna în cauză era o mare nesuferită sub toate acele valuri de brocart auriu. A fost luată chiar din propria casă, dragă – din casa ducelui de Wakefield de aici din Londra. Unii spun că a fost deja readusă la fratele său, dar, dacă aşa e, nu a văzut-o nimeni. Lady Herrick se cutremură cu delicateţe. Cine ştie ce i-or fi făcut bietei fete – oarbă în ghearele unor bărbaţi fără scrupule.

Gazda ei sorbi din ceai, iar ochii îi zâmbeau maliţioşi deasupra buzei ceştii.

Eve decise că băuse suficient ceai.

– Sunteţi mulţumită de portret, milady?

Lady Herrick luă micul tablou. Era oval, pictat pe o placă subțire de fildeș, potrivită pentru decorarea unei tabachere sau pur și simplu pentru înrămare.

– O da. Seamănă întocmai, domnișoară Dinwoody. Ai un talent extraordinar.

– Mulțumesc, milady. Eve își așeză cu grijă ceașca. Sper că nu vă supărați dacă plec. Mă tem că am o întrevedere pe care nu o pot rata sub nici o formă.

– Într-adevăr? Eve vedea că mintea lui Lady Herrick rumega, încercând să își dea seama cu cine urma să se întâlnească. Ei bine, în acest caz nu te voi reține. Mulțumesc încă o dată pentru portret.

– Milady.

Eve se ridică și făcu o reverență, luând cu discreție mica pungă cu monede pe care i-o dăduse mai devreme Lady Herrick. Un lacheu o conduse din salon și pe scări. Jean-Marie o aștepta pe holul din față. Se întoarse, căci cerceta o statuetă ordinară a unui băiat maur cu turban, pânză în jurul șoldurilor și cercei. Statueta era dintr-o marmură neagră, iar cerceii, ochii și buzele erau aurite.

– Doamnă. Jean-Marie înclină din cap în timp ce ea traversă holul. Îi deschise ușa. Credeți că ar trebui să port cercei de aur?

– Cred, spuse Eve în timp ce se îndreptau spre trăsură, că Tess nu ar mai vorbi niciodată cu mine dacă aș spune da.

– Hmm, murmură Jean-Marie, deschizând ușa trăsurii și așezând scărița.

Tess era soția lui Jean-Marie și bucătăreasa foarte talentată a lui Eve. De dragul stomacului ei, dorea ca Tess să fie fericită.

Eve urcă în trăsură și aștepta ca Jean-Marie să urce și el.

– Acasă? întrebă acesta, ridicând mâna să bată în plafon pentru a-l anunța pe birjar.

– Nu, răspunse Eve. Aș vrea să-l vizitez pe Val.

Jean-Marie o privi lung, apoi strigă la birjar, înainte să se așeze:

– Spre casa ducelui de Montgomery!

– Aveți vreun motiv anume pentru care doriți să-l vizitați pe Excelența Sa? întrebă Jean-Marie. Uneori, când era obosit ori agitat sau simțea o emoție puternică, accentul francez-creol revenea în vorbirea lui.

– Am auzit ceva destul de – Eve făcu o pauză, alegându-și cu grijă cuvintele – *neliniștitor* acasă la Lady Herrick.

– Ce anume?

– Cineva a răpit-o pe Lady Phoebe Batten.

Simți că i se strâmbă subit fața pentru o clipă – o secundă în care își pierdu controlul din pricina panicii. Își înfipse degetele în palme, cu pumnii tremurând, alungând vechile amintiri.

Vechile frici.

Strânse din pleoape, alungând teama. Era puternică. Era Eve Dinwoody, o femeie adultă, cu propria casă și propriii servitori.

Și, cel mai important, îl avea pe Jean-Marie, răbdător, puternic și absolut mortal dacă dorea ea.

Era în siguranță.

Eve inspiră cu grijă. Dar Phoebe nu fusese în siguranță. Chiar din casa fratelui ei, în centrul Londrei, fusese furată, o fată oarbă.

Trebuie să fi fost absolut îngrozită.

– Eve, *mon amie,* spuse Jean-Marie, iar vocea lui gravă era plină de neliniște.

Deschise ochii imediat și zâmbi spre el.

– *Sunt* bine. Sunt bine.

Ochii lui de culoarea boabelor de cafea erau plini de îngrijorare, dar, înainte să apuce să o contrazică, trăsura opri.

Jean-Marie sări imediat să așeze scărița. Eve privi spre el.

– Așteaptă aici.

Lui Jean-Marie nu-i plăcu ordinul, își dădea seama, dar încuviință posomorât. Se întoarse și se uită spre uriașa casă în care locuia Val.

Avea cel puțin șase etaje și era recent construită, cu coloane masive și fronton, și se vedea de la o poștă că îl costase o avere, ceea ce era pe potriva proprietarului. Pe fronton se vedea un basorelief, cu un Hermes zâmbitor cu o mantie de călător,

ținându-și caduceul. Zeul uneltirilor și al hoților semăna izbitor cu Val însuși.

Eve pufni.

Urcă treptele masive și lăsă ciocanul aurit să cadă.

Ușa se deschise aproape imediat, dar în locul majordomului apăru o tânără. Era înăltuță, stătea foarte dreaptă și era îmbrăcată toată în negru, în afară de șorț, eșarfă și boneta enormă, legată frumos sub bărbie.

– Da?

Eve clipi, surprinsă pentru o clipă.

– Cine ești?

Femeia nu păru să se piardă la întrebarea directă a lui Eve.

– Sunt doamna Crumb, menajera ducelui de Montgomery. Cu ce vă pot ajuta?

– Doresc să-l văd pe Val, spuse Eve, apoi se încruntă. Ce s-a întâmplat cu majordomul?

Doamna Crumb ignoră întrebarea.

– Pe cine să anunț?

Eve o măsură pe femeie din cap până în picioare. Deși era servitoare, doamna Crumb era nemaipomenită... Și nu părea a se lăsa intimidată prea ușor.

– Sunt Eve Dinwoody. Val mă va primi.

Preț de secundă, doamna Crumb își mijì ochii. Apoi păru să ia o decizie. Înclină din cap o singură dată, hotărâtă, apoi se dădu înapoi, permițându-i lui Eve să intre în casă.

– Excelența Sa este în bibliotecă în momentul acesta.

– Mulțumesc. Știu să ajung.

Ușa se deschise, dând într-un hol imens. Sub picioare avea o marmură cenușie, cu vinișoare roz. Pereții erau acoperiți de viță aurită, decorațiuni și flori, formând arcade și medalioane. Tavanul arcuit de deasupra era zugrăvit în albastru, ca oul de măcăleandru, divizat în mai multe medalioane, și exact în centru atârna cu candelabru uriaș de cristal.

Eve traversă holul, iar țăcănitul tocurilor ei reverbera din marmura roz. În capătul îndepărtat se afla o scară spiralată care ducea la primul etaj, și începu să urce. Traversă încă un hol, până la prima ușă de pe dreapta. Biblioteca lui Val era o încăpere lungă,

zugrăvită în verde marin pal. Pereții erau străjuiți de piloni auriți, între care erau așezate rafturi de cărți din lemn lustruit. Fără îndoială erau făcute dintr-un lemn fabulos de costisitor. Uneori Eve se simțea ca și când ar fi pătruns într-un basm oriental când intra în fieful lui Val.

Acesta se afla în capătul îndepărtat, în fața focului, cu picioarele încrucișate pe o pernă uriașă umflată.

Purta un halat purpuriu, cu un dragon verde-auriu brodat pe spate, și își ridică privirea de pe o cărticică incrustată cu briliante când ea intră.

– Eve!

– Ce ai făcut, Val? întrebă ea, îndreptându-se spre el. Spune-mi, *ce ai făcut?*

Capitolul 11

Cel de-al doilea gigant, Mag, își făcuse casă pe dealurile reci și stâncoase ale mlaștinii. Era de trei ori cât un stat de om, cu mâinile cât roțile unei căruțe, și răsuflarea îi mirosea a carne putredă. Când Corineus și calul-de-mare îl atacară, Mag scoase răgete de furie, dar, cu toate acestea, uriașul căzu la picioarele lor...

Din *Kelpie*

Ploua. Valuri de ploaie cădeau ca o perdea, iar ziua se scurgea fără răgaz.

Trevillion se adăpostise sus pe capră cu Reed, care fără îndoială credea că își pierduse mințile de stătea afară, când ar fi putut să stea în trăsură, uscat și la căldură. Dar Trevillion nu mai putea îndura ispita. Petrecuse săptămâni, poate chiar luni, tânjind neostoit și fără speranță, iar acum Phoebe i se oferea ca un măr delicios și copt, întins unui om care murea de foame...

Numai că Phoebe nici măcar nu știa *ce* oferea. Ducea o viață ocrotită, dirijată de fratele ei și de orbire. Ce știa ea despre bărbați și dorințele lor primitive? Ar trebui să fie cu cineva mai tânăr. Cineva fără cicatrici, nevătămat și capabil să privească lumea fără cinism.

MacLeish era un astfel de om – iar Phoebe îl respinsese. Trevillion nu era sigur ce să creadă despre asta. Știa ce *voia* să creadă – că s-ar putea să prefere un bărbat ca el –, dar asta însemna să o ia pe calea nebuniei. Nu era potrivit pentru ea.

Trebuia să-și vâre bine în minte asta.

– Văd o lumină în depărtare, strigă Reed.

Trevillion scrută întunericul, cu apa șiroindu-i pe colțurile tricornului.

– Dacă o fi un han, oprim acolo peste noapte.

– Da, domnule.

Caii se opintiră, iar pielea lor lucea în lumina felinarului trăsurii. Drumul era un șuvoi de noroi, iar trăsura se hurduca dintr-o parte în alta în timp ce se apropiau de lumini.

Era un han – dacă un edificiu străvechi de piatră cu o curte amărâtă și un grajd încropit putea fi numit astfel. Trăsura se opri în curte, și Reed sări să dea fuga înăuntru. Se întoarse o clipă mai târziu cu doi oameni și cu vestea că aveau, într-adevăr, camere pentru noaptea aceea.

Trevillion coborî de pe capră, aproape căzând în genunchi când atinse pământul noroios cu picioarele. Piciorul i se înțepeni, cu mușchii încordându-se spasmodic în frig. Înjură printre dinți și își croi drum către ușa trăsurii.

– Ne oprim aici peste noapte, anunță el deschizând portiera.

Lady Phoebe își ridică fruntea de pe pernele de pe banchetă. Cumva reușise să doarmă. Părea îmbujorată și caldă. Curată. Bună.

Trevillion își dori să o poată duce în brațe până la ușa hanului, dar piciorul nu avea să-l țină. Nu era sigur că avea să poată suporta greutatea propriului trup.

– Veniți. Îi luă brațul, trăgând-o ușor înainte. Nu e departe, slavă Domnului.

– O! exclamă ea, simțind prima rafală de vânt și ploaie. O, ce frig e!

– Și umed.

O ajută să ajungă la ușa hanului, încercând să o protejeze de șuvoaiele de apă, dar, chiar și așa, se udară amândoi până la piele până să ajungă la ușă.

– Soția mea are nevoie de un foc bun, îi spuse hangiului, un omuleț solid, cu o chică de păr grizonant.

– Imediat, domnule, răspunse hangiul. Pe aici, vă rog.

Îi conduse pe o scară îngustă, într-un dormitor care, deși mic, părea perfect curat. Pe patul cu baldachin era un morman de pături.

– Stai aici.

Trevillion o ghidă pe Phoebe, care deja tremura, spre singurul scaun de lângă șemineu. Trebuia să o încălzească.

– Îl fac eu, domnule, spuse hangiul, arătând spre vatră.

– Nu, îl pot face eu, răspunse Trevillion. Mai bine adu-i soției mele un lighean cu apă fierbinte și ce merinde găsești.

– Și bere, spuse Phoebe, printre dinții care îi clănțăneau.

– Cea mai bună pe care o am! spuse mărunțelul. O fac chiar eu. Amară cum nu ați mai gustat niciodată.

– Prea bine.

Trevillion se ghemui cu dificultate în fața vetrei reci, în timp ce hangiul ieși grăbit.

– Te doare piciorul, spuse Phoebe, cuprinzându-se cu brațele.

– Da, așa e, răspunse Trevillion pe un ton obișnuit, așezând cărbuni în vatră și niște scoarță de copac pe post de iască.

Puse flacăra lumânării lăsate de hangiu și fu încântat să vadă că se aprinde o flacără.

– O, e mai bine.

Ea își întinse mâinile spre foc, dar el văzu că încă tremura. Era atât de fragilă. Dacă făcea febră?

Se întoarse și începu să îi desfacă pantofii.

– Ce faci? întrebă ea.

– Mă asigur că nu înghețați.

Tocmai îi scosese amândoi pantofii, când intră hangiul cu un lighean de apă fierbinte și câteva cârpe pe brat.

– Pune-l aici, spuse Trevillion, arătându-i podeaua, lângă picioarele lui Phoebe.

– Poftiți, domnule, spuse hangiul, punând ligheanul pe podea și așezând cârpele pe pat. Mâncarea și băutura vin într-o clipă.

Trevillion încuviință din cap, și omul plecă.

– Ar fi bine să vă scot ciorapii până se întoarce, spuse Trevillion, cu voce răgușită.

Întinse iar mâna după un picior, mic și delicat și și-l puse pe genunchi. Își trecu mâinile pe gamba ei, ascunsă de fuste, simțind alunecarea mătăsii, pielea caldă de dedesubt, ajungând până la genunchi, apoi la funda legată în jurul coapsei. Simțea pielea dezgolită de deasupra, moale, ademenitoare.

Caldă.

Ridică privirea exact când desfăcu funda.

Phoebe își lăsase capul pe spate. Pe buze îi juca un zâmbet și obrajii i se îmbujoraseră ușor. Trevillion își ținu răsuflarea.

Ce făcea? Era o nebunie. Trebuia să-și retragă mâinile de sub fustele ei. Ar trebui să o lase să-și scoată singură ciorapii.

În schimb, simți cum îi tremură mâinile când începu să-i ruleze ciorapul peste genunchi, peste gambă și peste glezna subțire. Îl puse pe scaun, lângă șoldul ei.

Inspiră și se întinse după al doilea ciorap, dându-și brusc seama ce se ascundea exact deasupra acelei funde, în spațiul dintre coapsele ei.

Simți cum îi curge sudoarea pe spinare.

Mătase elegantă, carne caldă. Găsi funda, flecuștețul acela în mâna lui mare și aspră.

Phoebe inspiră în timp ce o privea și scoase limba să-și lingă buzele.

El înghiți și trase de fundă, lăsând-o să cadă și luând marginea ciorapului între degete și rulându-l încet în josul piciorului ei.

Se auzi un clinchet în afara ușii, trezindu-l din reveria lui interzisă. Ar fi trebuit să se simtă recunoscător.

Cu toate acestea, Trevillion blestemă printre dinți, ridicându-se în grabă. Împinse ligheanul cu apă fierbinte în fața lui Phoebe.

– Puneți-vă picioarele în apă – vă va încălzi.

Ușa se deschise, anunțând întoarcerea hangiului. Ducea o tavă cu mâncare și băutură. În spatele lui era o femeie – probabil soția lui – cu un alt lighean de apă fierbinte, iar după ea veneau doi băieți, unul cu o masă mică, celălalt cu un scaun.

Trevillion se dădu înapoi, în timp ce hangiul dădea instrucțiuni. Când termină, cina lor era aranjată frumos pe masă în fața șemineului.

Privi radios spre Trevillion.

– Mai aveți nevoie de ceva, dumneavoastră sau soția, domnule?

– Nu, mulțumesc. Cred că avem tot ce ne trebuie pentru astă-seară.

Trevillion puse niște monede în mâna hangiului, iar acesta se înclină apucând-o spre ușă.

Trevillion șchiopătă până la ușă și se așeză.

– Pare a fi o tocăniță de pui cu găluște, spuse el, încercând să revină oarecum la normal.

I se păru că propria voce suna prea tare.

– Minunat! Phoebe își scotea boneta udă leoarcă. Crezi că îmi vei spune vreodată?

Nu avea habar ce se întâmplase adineauri? Ce simțea un bărbat când își vâra mâinile sub fustele unei femei?

– Ce să vă spun?

– Cum ai ajuns să șchiopătezi.

El își ridică privirea spre ea brusc. Stătea cu buricele degetelor pe marginea mesei, pipăind ce avea dinainte, și își dădu subit seama cât de curajoasă era. Trăia în întuneric, zi după zi, îl urmase încrezătoare și făcuse față tuturor dificultăților călătoriei lor cu însuflețire și curiozitate.

Simți că i se arcuiește gura ușor.

– E o halbă de bere amară exact în dreapta mâinii dumneavoastră drepte.

– Da?

Părea entuziasmată, și trase halba către ea. Sorbi cu mai multă atenție decât cu o seară înainte, dar și de data aceasta strâmbă din nas.

Trevillion se trezi râzând, în ciuda frigului și a faptului că îl durea piciorul.

– E prea tare?

– Este tare, fu ea de acord. Dar cred că s-ar putea să-mi placă.

– Nu păreți tocmai sigură, spuse el, servindu-i cina.

– Ți-am spus că îmi place să încerc un lucru de mai multe ori înainte de a renunța.

– Tenace, murmură el, cu mult prea mult drag în voce. Împinse farfuria către ea. Lingura la trei, pâinea la nouă.

– Mulțumesc, spuse ea. Miroase tare bine.

Luă o îmbucătură, privind-o cum se descurca singură cu farfuria și cu mâncarea, folosind cu delicatețe pâinea pentru a pune pui exact cât trebuie în lingură, înainte de a mânca.

Luă o decizie și înghiți.

– A fost din cauza calului meu.

Ea ridică privirea – sau mai curând chipul către el –, dar nu spuse nimic la cuvintele lui vagi.

– O chema Cowslip – un nume caraghios pentru iapa unui Dragon, dar nu eu i l-am dat. Era un animal încântător. Iute, puternică și inimoasă... atât de inimoasă.

Se încruntă gândindu-se la iapă. Fusese un animal bun.

– Ce s-a întâmplat?

Phoebe pipăia marginea halbei, ascultând cu atenție.

– Patrulam cu doi dintre oamenii mei, spuse Trevillion, amintindu-și de noaptea aceea întunecoasă de la care trecuse aproape un an. În St Giles. Urmăream un tâlhar de drumul mare foarte cunoscut. L-am încolțit, și a împușcat-o pe Cowslip.

– O. Își împreună sprâncenele pe deasupra ochilor verzi-căprui. Ce îngrozitor!

– A fost. Țipătul de durere al unui cal era ceva ce nu se uita niciodată – totuși, nu era nevoie ca ea să știe asta. A căzut peste mine.

Greutatea acelui animal mare, minunat. Țipetele ei. Pocnetul visceral al osului. Chipul alb al lui Wakefield, privindu-l țintă.

Își ridică privirea la gândul acela.

– Fratele dumneavoastră era acolo. M-a scos de sub ea. Iar apoi...

– Ce?

Chipul ei era atât de tânăr și de inocent în lumina focului, iar flăcările îi sculptau profilul, punându-i o aureolă în păr.

– Wakefield – fratele dumneavoastră – a trebuit să-i curme agonia lui Cowslip.

Ridică și el halba de bere și luă o înghițitură zdravănă, dar amărăciunea acelei nopți îi rămase în continuare pe limbă.

Ea se cutremură.

– Trebuie să fi fost îngrozitor atât pentru tine, cât și pentru Maximus.

El o privi țintă. Cum era posibil ca o persoană atât de tânără să dea dovadă de atâta empatie, de atâta compasiune, pe care o oferea fără zăbavă?

O femeie ca ea nu ar trebui să ajungă să fie istovită de viață sau cinică, cu privire la durere sau la dragoste.

Nu era bun pentru ea.

– Fratele dumneavoastră mi-a salvat viața, în noaptea aceea, știți? îi spuse el. I se spusese vreodată? Părea că i se ascund multe lucruri, și avea dreptate: nu mai era o copilă, să fie cocoloșită. Era o femeie adultă. Care merita să știe lucruri. M-a dus acasă la voi și a trimis după doctor. Mai avusesem piciorul rupt, și cel de-al doilea accident a fost complicat de primul. Dacă nu ar fi acționat când a făcut-o, probabil l-aș fi pierdut.

– Nu am știut niciodată că rana a fost atât de gravă, spuse ea încet. Trebuie să fi durut îngrozitor.

– Doctorul m-a ținut sedat.

Nu că diversele medicamente pe care i le lăsase doctorul lângă pat l-ar fi ajutat prea tare la durerea pe care o simțea. Avea dreptate, fusese îngrozitor.

– Știam că ești în casă și că ești rănit, dar, în afară de asta, nu mare lucru. Se încruntă. De ce se afla Maximus în St Giles în noaptea aceea? Pare un loc straniu pentru el.

– Părinții voștri au fost uciși în St Giles, știai? întrebă el încet.

– Da? spuse ea, înclinând capul.

– Asta l-a afectat pe fratele tău enorm. Uneori mă ajuta să prind infractori în St Giles.

– Adevărat? Cât de bizar! Își țuguie buzele și încuviință din cap. Dar tipic pentru el. Era foarte furios înainte să apară Artemis. O mai face încă? Mai merge în St Giles?

– Nu. Oftă şi începu să-şi întindă untul pe pâine. Partea aceea din viaţa lui s-a încheiat, cred. La fel şi pentru mine. Nu mai urmăresc hoţi şi producători ilegali de rachiu în St Giles.

– Mă bucur, spuse ea. Nu de felul în care ţi-ai încheiat cariera, desigur. Dar pare foarte periculos să urmăreşti oameni înarmaţi. Mă bucur că nu o mai faci.

Şi, pentru prima dată de când fusese rănit, se bucura şi el.

Să te trezeşti orb fiind e un fel de joc de-a ghicitul, cugetă Phoebe a doua zi dimineaţa. La urma urmelor, lumina nu e aşa de puternică încât să-ţi dai seama dacă e dimineaţă sau încă noapte.

Nu e niciodată lumină, strălucitoare sau altfel, de fapt. Doar întuneric veşnic.

Stătea întinsă, cu obrazul pe pieptul cald al lui James, într-o poziţie aproape identică cu cea din dimineaţa precedentă, ascultând. El respira egal şi profund, ceea ce însemna că încă dormea. Oare din pricină că nu era încă dimineaţă? Sau doar pentru că fusese epuizat cu o seară în urmă, iar umezeala îl făcuse să-l doară piciorul?

Odată, cu un an şi ceva în urmă, se trezise, se îmbrăcase şi se dusese la grajduri să viziteze caii – şi descoperise că dormeau.

Era unu noaptea.

Auzea ceea ce păreau a fi paşi jos, în han. Poate voci. Ceea ce te ducea cu gândul la dimineaţă. Credea că ar fi trebuit să-şi ia un cocoş, cu adevărat. Dacă nu cumva cocoşul era una dintre păsările acelea ciudate care decideau să cânte în orice moment al zilei. Asta ar bulversa-o.

Inspiră fericită, mirosindu-l pe James. Mirosul lui era destul de puternic în acea dimineaţă, după efortul din ploaie şi în ciuda celui de-al doilea lighean de apă pe care îl adusese nevasta hangiului. Mirosea a parfumul pe care i-l oferise ea şi, presupunea ea, a transpiraţie de bărbat. Nu se cuvenea deloc ca unei doamne să-i placă mirosul de transpiraţie bărbătească, dar iată, era o femeie bizară, judecând după standardele obişnuite.

Desigur, se îndoia că i-ar fi plăcut transpiraţia vreunui *alt* bărbat.

Fusese o mare surpriză să afle că Maximus nu îl reangajase pe James. Că James o proteja din propriile motive. O făcea să se întrebe *de ce* făcea asta. Era pur şi simplu atât de dedicat fostei sale îndatoriri?

Sau devenise ceva mai mult decât o îndatorire pentru el?

Avea mâna pe pieptul lui, unde cămaşa lui era desfăcută. Era o cămaşă obişnuită, nu aspră, dar cu siguranţă nu atât de fin ţesută ca acelea ale fratelui ei. Cu grijă, îi atinse cu degetele pielea şi simţi din nou perii aceia care o gâdilau. Chiar nu ar fi trebuit să facă asta, ştia, dar părea cam nedrept că el o putea vedea, iar ea nu ştia despre înfăţişarea lui decât ceea ce îi spuseseră ceilalţi. Avea pielea caldă sub smocurile de păr. Păreau a vrea să se cârlionţeze în jurul degetelor ei. Îşi mişcă mâna şi descoperi o bucăţică de piele cu o textură foarte diferită. O exploră alene un moment înainte de a-şi da seama ce trebuia să fie – sfârcul lui.

Firește, bărbaţii aveau sfârcuri. Nu la fel de mari ca ale ei, desigur. Sfârcul se ridică sub degetele ei, şi ea se întrebă copilăreşte dacă atingerea ei avea acelaşi efect asupra lui ca asupra ei, căci ştia că ai ei erau foarte sensibili.

Începu să-şi mişte degetele, dar mâna lui i-o prinse pe a ei, ţinându-i palma la piept.

– Phoebe, spuse el, cu voce gravă. Phoebe.

Iar apoi o prinse de ceafă cu cealaltă mână, şi gura lui îi acoperi deodată buzele.

Era... era minunat.

Avea gura fierbinte, îşi mişca buzele deasupra buzelor ei, depărtându-le cu nerăbdare, împingând-o să facă şi ea la fel. Întredeschise gura, şi limba lui îi pătrunse printre buze, hotărâtă. Directă. Inima îi bătea repede în timp ce el o lingea, explorându-i gura ca un viking cuceritor.

James se rostogoli şi îşi aruncă piciorul peste picioarele ei, ţintuind-o în pat. Era mare şi greu deasupra ei şi îşi lăsase capul într-o parte pentru a adânci sărutul. Ca să o ia şi să-i arate ce însemna dorinţa unui bărbat. Nu era salutul politicos al unui gentilom adresat unei doamne, era îmbrăţişarea unui amant, instinctivă şi animalică. Îşi vârâse degetele în părul ei, ţinând-o în timp ce-i asalta gura.

Îl simțea, coapsele tari și membrul acela bărbătesc al lui, apăsând-o, împingându-se în moliciunea coapsei ei. Dintr-un motiv sau altul, o făcu să vrea să-și desfacă picioarele, să se înfigă în el, să îl lase să facă orice ar fi voit cu ea.

Scoase un sunet pe care nu-l mai scosese niciodată în viața ei – un fel de geamăt înfundat.

El își înălță capul.

– Phoebe.

Vocea lui era recunoscătoare, dar el începu să se desprindă.

– Nu, spuse ea imediat, scoțându-și mâna de sub a lui și cuprinzându-i fața cu palmele. Nu, nu te opri. Te rog.

Se ridică și ea, sărutându-l frenetic pe toată gura, până când el gemu și preluă controlul sărutului.

– Desfă-ți picioarele, îi șopti el în gură, și sună insuportabil de erotic.

Ea icni, dar făcu întocmai cum i se spusese, incapabilă să-și recapete suflul. El se așeză deasupra ei... penisul lui tare pe rotunjimea ei, cât se poate de limpede, chiar și prin pantalonii lui și prin cămășuța ei. Încercă să se arcuiască sub el, dar greutatea lui o împiedică, și scânci, lăsându-se moale pe pat.

– Șșșt, șopti el. Nu te agita. O să fie mai bine.

Îi atinse bărbia, ridicându-i fața. O sărută din nou, încet, cu gura larg deschisă peste a ei – și avea dreptate. Era mai bine.

Mult mai bine.

O sărută flămând, învățând-o să-i ia limba. Să sugă și să strângă ușor – și în tot acest timp șoldurile lui săltau peste ale ei, din ce în mai tare, mișcându-se în cercuri mici, calculate, și se întreba dacă avea vreo idee ce îi făcea.

Simțea că i se desfac buzele de jos, iar cămașa, umezită de propriile ei secreții, se lipea în locul acela, apăsată de carnea lui. Era... era... O cuprinsese cu totul, mare și reconfortant și în același timp scoțând-o din minți cu controlul lui, cu șoldurile și gura, atât de pricepute. Câte femei sărutase în viața lui de devenise atât de iscusit? Simți o urmă de gelozie, până când el se mută puțin într-o parte, prinzându-i sânul în palma fierbinte.

O! Ce ciudat că, atunci când își punea ea mâna pe sân, nu avea nici o reacție, în vreme ce mâna *lui* o făcea să se arcuiască și să geamă.

Îi linse buza de jos, trecându-și degetul mare peste sânul ei.

Ceva îi zvâcni jos în vintre. Era o nerușinare. Era ceva interzis, ceva ce dorea atât de mult cu el.

Cu James. Își strecură mâinile în părul lui des, simțindu-i scalpul sub degete și ceafa atât de puternică. Deschise gura, iar el se împinse în ea, călărind-o, înfigându-se în ea cu forță, stăpân pe el.

Îi ciupi sfârcul, și picioarele ei înțepeniră, de parcă ar fi fost paralizată, tremurând, și se simți invadată de o fierbințeală minunată, ce-i inunda membrele cu căldură.

El își vârî limba în gura ei, iar ea o supse moleșită. Trevillion se împinse cu tărie în ea încă o dată și apoi încremeni nefiresc pentru un moment îndelung.

Încet, se rostogoli de pe ea, iar ea murmură nemulțumită. Apoi mâinile lui erau pe ea, răsucind-o. Ultimul lucru pe care îl auzi alunecând în somn fu numele ei pe buzele lui în timp ce o cuprinse în brațe.

Trevillion o privi pe Lady Phoebe în lumina slabă a trăsurii târziu în seara aceea. Avea un mic zâmbet pe gura senzuală în vreme ce se lăsa legănată de trăsură. Călătoriseră toată ziua din nou – o zi lungă și obositoare. Îi citise o parte din zi, cât fusese lumină afară, din singura carte pe care o avea cu el – povestea unui englez capturat și vândut ca sclav de otomani, pe când era copil. Phoebe păruse să îndrăgească povestea, deși nu era o carte pentru o doamnă. Avusese multe ocazii să vorbească cu ea despre evenimentele din dimineața aceea.

Și totuși, nu o făcuse.

Pipăi semnul de carte strecurat între paginile cărții, trecându-și degetele peste cusăturile strâmbe. Ce putea spune, la urma urmelor? Că se lăsase sedus de atingerea ei inocentă? Că se trezise cu garda jos și deja atât? Că își îngăduise

să se abandoneze într-un act necuviincios, fără să se gândească la bunăstarea ei?

Dumnezeule, era un nemernic!

Chiar şi acum, plin de ură pentru propriile acţiuni, voia să o atingă din nou, să-i audă icnetele suave, geamătul surprinzător de sonor pe care îl scosese când o acoperise. Voia să-şi umple mâinile cu sânii ei şi să-i simtă iar moliciunea şoldurilor cuprinzându-l. Voia să se îmbete cu toată bucuria aceea dulce. Era precum apa de izvor pentru sufletul lui pârjolit.

Un bărbat mai bun ar lăsa-o în pace. Până în dimineaţa aceasta, se crezuse un astfel de bărbat.

Trevillion îşi desprinse privirea când trăsura o luă brusc la dreapta.

Phoebe înălţă capul.

– Unde suntem?

– La marginea lumii, răspunse el foarte încordat, privind spre fereastră.

Nu crezuse niciodată că avea să revină în locul acesta. Nu era pe deplin sigur dacă se bucura că făcea această călătorie înapoi... Sau dacă era îngrozit de amintirea propriului eşec.

– Ce? întrebă Phoebe, părând intrigată, în loc să fie îngrijorată.

El lăsă perdeaua trăsurii să cadă.

– Suntem în Cornwall – de la începutul după-amiezii. Dacă nu mă înşel, ne apropiem de finalul călătoriei.

– Şi unde mai precis? întrebă ea, chiar când trăsura de hurducă rău şi se opri într-o rână, clătinându-se.

– La naiba, mormăi Trevillion.

Recunoştea piaza rea când îi ieşea în cale. Uşa se deschise, şi Reed îşi vârî faţa înăuntru, cu părul desprins din coada lui de obicei îngrijită..

– Nu putem merge mai departe, căpitane. Trăsura s-a înţepenit până la osie în noroi, iar drumul e plin de rahat şi de mizerie, să-mi fie cu iertare, milady.

– E în regulă, având în vedere împrejurările, răspunse Phoebe.

– Va trebui să mergem pe jos de aici, spuse Trevillion, luând-o de mână.

Reed îşi încruntă fruntea de îngrijorare.

– Cum veţi şti pe unde s-o apucăm? E întuneric beznă şi nu văd nici o lumină.

– Mă tem că ştiu drumul bine, spuse Trevillion. Dă-mi unul din felinare, ţine-l tu pe celălalt, şi voi trimite pe cineva să te ajute cu caii.

O ajută pe Phoebe să coboare din trăsură, în timp ce Reed se duse să aducă unul din felinarele de pe capră.

– Dacă mergem pe marginea drumului, nu ar trebui să fie prea mult noroi, spuse Trevillion când Reed se întoarse cu felinarul. Mulţumesc, Reed.

Trevillion luă felinarul în mâna stângă. Phoebe avea degetele pe partea de sus a braţului lui, departe de felinar.

– Aveţi grijă, domnule. Reed se cutremură, privind agitat în jur. E cam pustiu pe aici.

– Voi avea, îl asigură Trevillion, deşi nu avea astfel de temeri cu privire la locul acela. Nu zona se dovedise a fi atât de primejdioasă.

Phoebe îşi înclinase capul, adulmecând vântul.

– Aerul miroase altfel aici.

– Nu e aerul rarefiat din oraş, milady, spuse Trevillion, uitându-se la drum.

Dacă el ar cădea, ar pica şi ea odată cu el.

– Am mai fost la ţară, spuse ea. E ceva mai mult de atât.

– Suntem lângă ocean, spuse el, când ajunseră la o cotitură.

În faţa lor se întrezărea o casă mare. Din cărămidă, solemnă şi cu un aspect solid, fără nici o lumină aprinsă.

– Probabil simţi miros de sare.

Din întuneric săltă o umbră joasă, începând să latre pe măsură ce se apropia.

Trevillion se opri, privind animalul.

– O, un câine! spuse Phoebe.

– Da, mormăi Trevillion. Nu era aici până acum.

Câinele se opri în faţa lor, mârâind printre lătrături. În ciuda faptului că nu îi ajungea decât până la genunchi, lui Trevillion nu-i prea venea să stârnească animalul.

Uşa casei se deschise, iar în curte se revărsă o rază de lumină, şi apăru o siluetă înaltă cu o puşcă lungă pe umăr.

– Cine e acolo? Spune-ţi numele sau te trimit imediat pe lumea cealaltă!

– Bună, tată, spuse Trevillion sec.

Capitolul 12

Corineus găsi o baltă şi spălă sângele uriaşului de pe corp şi de pe trupul calului-de-mare, dar, deşi îi apăsa grumazul, nu-i scoase lanţul de fier. Când se lăsă întunericul, vântul aduse şoapta fecioarelor de pe mare, iar calul fermecat îşi întoarse frumoşii ochi verzi către valurile îndepărtate...

Din *Kelpie*

Phoebe fu trezită a doua zi dimineaţa de păcănitul unor gheare de câine pe podeaua de lemn, urmată de vocea unei fete, care şopti:

– Şşşt, Toby!

Rămase întinsă în tăcere, ascultând apropierea vizitatorului ei matinal, şi se gândi la sosirea lor bizară de cu o seară în urmă. Se pare că James nu se obosise să-i trimită vorbă tatălui său că venea în vizită – şi că avea să fie însoţit de un oaspete şi de un lacheu cu trăsură. Acest fapt făcuse ca întâlnirea să fie cel puţin stânjenitoare – deşi, judecând după cuvintele puţine schimbate de tată şi fiu, era posibil ca anunţarea prealabilă a vizitei să nu fi schimbat lucrurile prea mult.

În orice caz, politeţurile nu duraseră mult, şi o servitoare o condusese pe Phoebe într-o cameră. Nu apucase decât să-şi scoată rochia şi să se spele pe faţă şi pe gât înainte de a se prăbuşi în pat, adormind.

– Sunteţi trează? întrebă copila în şoaptă, iar câinele gâfâia lângă ea. Doamnă?

– Bună dimineaţa, spuse Phoebe, făcând câinele să latre. Se ridică în capul oaselor şi aşteptă, dar fata nu mai spuse nimic. Era posibil chiar şi să-şi ţină răsuflarea. Cine eşti?

Fata nu ieşise la uşă cu o seară în urmă – decât dacă nu cumva fusese foarte tăcută şi nu se ostenise nimeni să i-o prezinte.

– Sunt Agnes, răspunse fata, ca şi când această prezentare ar fi fost suficientă. Bunu' spune că micul dejun e gata.

– O, ce drăguţ! zise Phoebe. Ştii cumva dacă pot găsi apă proaspătă să mă spăl?

– Am adus eu sus. E aici, răspunse Agnes.

Phoebe îşi înclină capul, întrebându-se cam câţi ani să fi avut Agnes. Suficient de mare încât să ducă un urcior greu de apă, cu siguranţă. Întinse mâna spre fată.

– Mă poţi duce la apă? Sunt oarbă.

– O! Nu vezi deloc?

– Nu.

Phoebe zâmbi ca să înmoaie cuvântul acela simplu.

– Atunci te voi ajuta.

I se strecură în palmă o mână mică, cu degete subţiri, dar puternice.

Phoebe trase aşternuturile şi îşi coborî picioarele din pat.

– Înapoi, Toby, spuse Agnes severă, apoi pe un ton mai scăzut, confidenţial: Nu-l băgaţi în seamă – îşi vâră nasul peste *tot*, aşa face. Şi latră aşa de tare că mă dor urechile. Îi tot spun să n-o mai facă, dar nu ascultă niciodată. Bunu' spune că nu poţi învăţa un câine, căci aşa l-a lăsat Dumnezeu, şi cred că are dreptate.

– Cred că l-am cunoscut pe Toby aseară, spuse Phoebe, lăsându-şi mâna în jos cu grijă.

Nasul îi adulmecă temeinic degetele, apoi fu răsplătită cu o limbă alunecoasă. Mângâie capul câinelui. Avea un nas lung – o mai linse o dată când îl mângâie –, urechi mari şi drepte şi o blană deasă şi scurtă, în care îşi afundă degetele. Deşi avea un corp de mărime mijlocie, picioarele erau destul de scurte.

– Da, v-a lătrat atunci, spuse Agnes, cu mâna încă în palma lui Phoebe. Ne-a trezit pe toţi, dar bunu' a zis să nu coborâm. Însă am spionat printre barele de la scară şi v-am văzut intrând cu *el*.

Acest *el* apăsat trebuia să fie Trevillion. Ce relație avea el cu fetița? Îl mai întâlnise Agnes până atunci?

– Îmi pare rău că v-am trezit atât de târziu în noapte.

Phoebe se ridică și o lăsă pe Agnes să o conducă.

– Mare grijă la scaunul de aici, spuse Agnes ocolindu-l. Aici e lavoarul. Puse mâna lui Phoebe pe un lighean mare de porțelan. Să torn apa?

– Da, te rog, spuse Phoebe. Agnes, ai spus „pe toți". Cine mai locuiește aici?

– Păi... Se auzi un pleoscăit, și Phoebe simți apa curgându-i peste degete. Bunu', eu și mama. Și o mai avem pe Betty, care doarme lângă bucătărie – ea ține casa bunicului. Și la grajduri sunt bătrânul Owen și Tom cel tânăr – ei ne ajută cu caii.

– *Caii?* Aveți mai mult de unul?

Phoebe găsi o cârpă și își frecă gâtul și fața. Tare și-ar fi dorit o baie ca lumea, dar trebuia să aștepte. Cu atât de puțini servitori, să umpli o cadă cu apă fierbinte ar fi împovărător. Poate că avea s-o roage pe Agnes să o ajute să-și spele părul mai târziu.

– Avem o mulțime de cai, spuse Agnes, cu glasul plin de mândrie. Caii Trevillion sunt cei mai buni din Cornwall. Bunu' spune că londonezii și-ar smulge inimile din piept de invidie dacă i-ar duce să-i vândă în Londra.

Phoebe se opri, speriată.

– Chiar? Înseamnă că bunicul tău crește cai?

De ce nu îi pomenise Trevillion despre asta?

– *Toată lumea* cunoaște caii bunicului, spuse Agnes, cu o vagă undă de condescendență.

– Atunci va trebui să-i vizitez, spuse Phoebe. După micul dejun, desigur. Te-ar deranja? Trebuie să folosesc oala de noapte și poate după aceea mă poți ajuta cu părul?

Agnes și Toby ieșiră cuviincioși din cameră pentru a-i oferi intimitate, apoi intrară să o ajute să-și facă restul toaletei.

– Ești foarte pricepută la aranjarea părului, remarcă Phoebe.

– I-l fac pe al mamei, răspunse Agnes, și Phoebe își aminti că Agnes pomenise de bunicul și de mama ei, dar nu de tată. Poate că mama ei rămăsese văduvă sau tatăl era plecat cu afaceri?

– Gata. Am terminat.

Phoebe se ridică și se întoarse.

– Sunt prezentabilă?

– O, da, spuse Agnes încet. Arătați ca o prințesă, milady.

Phoebe zâmbi și întinse mâna.

– Poți să-mi spui Phoebe. Ai vrea să-mi arăți unde se servește micul dejun?

– Da.

Degetele subțiri și puternice i se strecurară din nou în palmă.

Phoebe inspiră discret și descoperi că Agnes mirosea la fel ca vântul din seara precedentă – a sare și a mare –, plus un vag miros de cai și câine. Poate că petrecea mult timp în aer liber?

Când ieșiră din dormitor cu Toby lipăind pe urmele lor, Phoebe auzi voci bărbătești ridicate și furioase.

– Strigă exact ca bunu', spuse Agnes.

– Te referi la Trevillion?

Înaintau pe un hol pe care Phoebe și-l amintea din seara precedentă.

– Da, zise Agnes. Mi-a spus să îi zic unchiul James azi-dimineață când l-am văzut, dar e altfel decât am crezut că va fi.

– Cum adică? întrebă Phoebe.

– Nu mă așteptam să fie așa gălăgios și să se încrunte atâta. Scria niște scrisori așa de *drăguțe*.

– Scrisori... Phoebe se încruntă. Nu v-ați mai văzut până azi-dimineață?

– A plecat înainte să mă nasc eu, așa zice bunu', răspunse Agnes și, înainte ca Phoebe să poată pune mulțimea de întrebări pe care i le stârni afirmația aceea, spuse: Aici e încăperea unde luăm micul dejun.

– Naiba să te ia, Jamie, nu ți-am mai spus că încă ești căutat – strigătul bătrânului Trevillion fu întrerupt probabil de intrarea lor.

„Căutat pentru ce?" se întrebă Phoebe uluită.

Se auzi cum un scaun era tras.

– Bună dimineața, milady, spuse James, cu cea mai lipsită de expresie voce posibilă.

„O, doamne." Phoebe își reprimă o tresărire. Părea păcat să începi ziua furios. Afișă un zâmbet plin de voioșie.

– Agnes spune că micul dejun e gata.

– Avem terci, se auzi o voce aspră. Nu îi fusese prezentată oficial domnului Trevillion cu o seară în urmă. Iar locul câinelui e afară, Agnes. Știi asta, fetițo.

– Da, domnule, mormăi Agnes.

Phoebe auzi un pocnet de degete și pașii fetei și ai câinelui care se retrăgeau.

– Toby.

Vocea îi aparținea unei femei, dar era cumva indistinctă, ca și când cea care vorbea nu ar fi putut articula cuvântul cum trebuie.

– Vino. Trevillion era alături de ea, și simțea parfumul reconfortant de santal și bergamotă în nări. Așază-te aici și dă-mi voie să te prezint. Pe tatăl meu, Arthur Trevillion, l-ai întâlnit aseară. Stă în capul mesei, în stânga ta. Eu stau imediat în dreapta ta. Vizavi de tine stă sora mea, Dorothy, deși noi o alintăm Dolly.

Phoebe se cufundă în scaun și pipăi masa dinaintea ei cu degetele. Pe ea se afla cu bol mare cu terci de ovăz.

– Încântată de cunoștință, domnule Trevillion, Dolly.

– Dolly, spuse domnul Trevillion morocănos, răspunde-i lui Lady Phoebe.

– Încântată, rosti Dolly încet, cu voce indistinctă.

Phoebe se încruntă, deschizând gura, când se auziră pași la ușă.

– Ah, spuse Trevillion, care stătea alături de ea. Se întoarce Agnes, după ce l-a alungat pe Toby. E cu Betty, care gătește, face curățenie și ține casa.

Phoebe înclină din cap.

– Betty.

– Îmi pare bine să vă cunosc, m'lady. Vocea joasă a lui Betty avea un accent minunat. Acu', șezi aci, Agnes, fetițo. Ți se răcește terciul.

– Unde e Reed? întrebă Phoebe.

– A dormit la grajduri aseară, spuse Trevillion. Nu mă îndoiesc că va găsi treabă de făcut la cai astăzi.

Se auzi un sunet gutural dinspre capătul mesei unde stătea domnul Trevillion.

– Să torn niște ceai? întrebă Trevillion, cu voce scăzută și intimă.

– Te rog.

Phoebe simți că îi urcă un val de căldură pe ceafă. Îi lipsise să doarmă alături de el cu o seară în urmă. Ciudat, dat fiind că nu dormiseră alături decât două nopți. Îi lipsiseră și celelalte lucruri pe care le făcuseră. Un moment își aminti greutatea lui pe ea, mișcarea stranie și minunată a șoldurilor lui, senzația pe care i-o dăduse. Se gândea și el la asta? Ar face-o din nou dacă l-ar ruga?

Phoebe se înfioră la acest gând, sperând că nu roșea sub ochii tuturor.

Totuși, ciudat era că voia mai mult de la Trevillion decât momentele acelea petrecute în pat, oricât de minunate fuseseră. Voia să stea de vorbă cu el, voia să-l întrebe atâtea: de ce nu se întorsese acasă dinainte de nașterea lui Agnes, dacă mereu i se spusese Jamie aici, de ce se certa cu tatăl său și, mai presus de toate, de ce fusese atât de secretos cu privire la familia lui. Voia să știe totul despre el – sub toate aspectele. Dar trebuia să aștepte până când aveau să rămână singur.

Deși aproape că se sufoca ținând în ea toate acele întrebări.

Phoebe se întoarse în direcția domnului Trevillion și zâmbi.

– Agnes spune că vă ocupați cu creșterea cailor...

– Da.

Phoebe așteptă, dar se pare că acesta era tot răspunsul pe care avea să-l primească. Era limpede că Trevillion deprinsese abilitățile conversaționale de la tatăl său.

Se auzi un zgomot de la capătul mesei, apoi Dolly suspină și spuse cu vocea ei indistinctă:

– O! Am vărsat terciul. Îmi pare rău. Îmi pare rău. Îmi pare foarte rău.

Și deodată Phoebe își dădu seama ce era diferit la vocea lui Dolly.

Mama lui Agnes era săracă cu duhul.

*

Trecuseră aproape doisprezece ani de când intrase ultima oară în vechile grajduri Trevillion, dar, în mod straniu, încă arătau la fel – și aveau același miros, de acasă.

– Mmm, mă topesc după mirosul cailor, murmură Phoebe, aplecându-și capul, încântată peste măsură. De ce nu mi-ai spus că familia ta crește cai?

– Nu știam că vei fi interesată, mormăi el.

Creșterea cailor era, la urma urmelor, un negoț, și nu se presupunea că aristocrația disprețuiește negoțul și nu dorește să-și murdărească mâinile cu așa ceva?

Se întoarse spre el, părând sceptică.

– Știi că iubesc caii.

El nu putu să nu se înmoaie auzind-o.

– Înseamnă că îți vor plăcea grajdurile noastre.

Grajdurile era adăpostite într-o clădire străveche, din piatră cenușie. Pietrele de pe coridorul principal erau lustruite de la atâția pași. Alături de ei lipăia cățelușul acela ciudat, care părea să-i aparțină tatălui său, dar îi era în mod vădit mai loial nepoatei.

Era totodată limpede că animalul se lipise de Phoebe. Toby privea în sus spre ea în timp ce mergeau, cu limba atârnându-i din colțul gurii și dând din urechile ridicol de mari pentru a îndepărta o muscă.

– Aud caii bătând din copite, murmură Phoebe. Nu va afla Maximus că suntem aici?

El scutură din cap.

– Nu i-am spus niciodată Excelenței Sale de unde sunt – și nimeni din Londra nu știe.

Ea se gândi o clipă la asta, apoi spuse:

– De ce nu mi-ai povestit despre familia ta? Că ne îndreptam spre casa în care ai copilărit?

El ridică din umeri stânjenit.

– De ce ai fi interesată de familia paznicului tău?

Ea rămase tăcută, în vreme ce el o conducea în interiorul clădirii răcoroase. Cei mai mulți cai erau afară, la pășune, dar unul dintre staulele îndepărtate era ocupat.

– Recunosc că la un moment dat poate că nu aș fi ascultat dacă mi-ai fi povestit despre familia ta, spuse ea încet. Când ai devenit garda mea, nu am fost prea încântată...

El pufni printre dinți.

– Dar, continuă ea ceva mai tare, am ajuns să te cunosc de atunci încoace și am convenit că suntem prieteni, nu?

Ea era mult mai mult decât o simplă prietenă pentru el.

Dar expresia ei dădea de înțeles că aștepta un răspuns, așa că zise cu blândețe:

– Da, suntem prieteni, milady.

Ea îi zâmbi, iar fața toată i se lumină precum soarele.

– Jamie! strigă bătrânul Owen din fundul grajdurilor. Tu ești, băiete? Nu-mi veni să-mi crez urechilor când îmi zise Hisself că vii.

– Da, eu sunt, Owen. Trevillion își trecu bastonul în mâna stângă pentru a strânge mâna bătrânului. Pe unde este omul meu, Reed?

Pe chipul bătrânului Owen înflori un zâmbet răutăcios.

– L-am trimis la pășunea ceea să văd dacă o poate prinde pe Kate Sălbatica. Să-i pun la încercare vlaga. Nu degeaba îi zicem sălbatica.

Trevillion nu se putu abține să nu râdă.

Bătrânul Owen lucra la tatăl său încă de pe vremea când Trevillion era copil. Omul era încovoiat de lumbago și de rănile cu care se alesese de pe urma muncii sale. Puțini îngrijitori de cai ajungeau la bătrânețe fără vreun os sau două rupte de lovitura vreunui cal. Dar ochii lui albaștri sub părul cărunt și rar erau la fel de pătrunzători ca întotdeauna.

– Și cine să fie tânăra aceasta frumoasă? întrebă Owen.

– Milady, îți-l prezint pe Owen Pawley, cel mai bun îngrijitor de cai din Cornwall și omul care m-a urcat prima dată în șa. Owen, aceasta este Lady Phoebe Batten, femeia pe care am fost angajat să o păzesc.

– Sunt foarte încântată să te cunosc, domnule Pawley, spuse Phoebe.

– Spuneți-mi Owen, rogu-vă, m'lady, zise Owen. Toată lumea de pe aici îmi spune așa. Îmi aud numele de familie așa de rar, că de-abia îl mai recunosc.

– Owen să fie atunci, răspunse Phoebe zâmbind.

– Iar acesta este tânărul Tom Pawley, spuse Owen, arătându-l pe celălalt bărbat. Nepotul meu e și va fi un bun îngrijitor de cai... Peste vreo zece ani sau așa ceva.

Owen pufni în râs, dar nu cu răutate.

Tânărul roși. Era la fel de subțirel ca unchiul său, dar mult mai drept. Își îndepărtă o buclă de pe frunte și spuse tare:

– M'lady.

– Ei, tinere Tom, doamna-i oarbă, nu surdă, flăcău, îl mustră Owen.

Tom se foi de pe un picior pe altul și mormăi o scuză.

– Ați venit să o vedeți pe noua noastră regină? Owen făcu semn din cap spre boxa ocupată din spatele său. În ea se afla o iapă albă, cu burta mare, care-i privea curioasă peste poarta boxei. Asta-i Guinevere. Jupânu' a cumpărat-o toamna trecută și e o bucățică pe cinste, da. Ar trebui să fete din clipă în clipă, sau așa zic io.

Guinevere necheză ușor, ca și când ar fi știut că se vorbea despre ea.

– Pare grozavă, spuse Phoebe, cu o expresie melancolică.

Trevillion se uită iute la bătrânul Owen, întâlnindu-i privirea. Ochii bătrânului licăriră triști.

– Ați dori să o mângâiați, m'lady? E blândă ca un miel, vă asigur.

– Te rog.

– E aici, spuse Trevillion, luându-i mâna de pe mâneca lui.

Îi duse degetele mici spre capul calului, apoi îi dădu drumul.

Phoebe își plimbă degetele peste capul delicat, până la nasul moale. Guinevere îi adulmecă palma cercetătoare. Phoebe râse, întorcându-se în direcția lui.

– E o frumusețe, îmi dau seama.

– O, așa e, m'lady, spuse bătrânul Owen, rânjind mândru.

– O bucățică de morcov, zise Tom sfios, dându-i lui Phoebe morcovul. Îi place tare mult.

Trevillion se dădu înapoi, privind cum Phoebe mângâia iapa și vorbea cu ea.

– E o raritate, șopti Owen pe un ton conspirativ. Dulce și încântătoare.

Trevillion înțepeni.

– E soră de duce. Nu sunt din tagma ei.

– Ah. Owen se legănă pe călcâie. S-ar putea să vrei să o întrebi pe doamnă ce părere are în privința asta, mă gândesc io.

Phoebe întoarse capul spre ei, iar Trevillion blestemă în tăcere vocea sonoră a lui Owen. Dar ea nu făcu nici o remarcă.

– Vrei să-mi arăți ceilalți cai, căpitane Trevillion?

– Desigur.

Șchiopătă înspre ea, oferindu-i brațul. Ea își așeză degetele catifelate pe mâneca lui, apoi se întoarse către cei doi grăjdari.

– Mulțumesc că mi-ai arătat-o pe regina ta, Owen. Și mulțumesc pentru morcov, Tom.

– Oricând, m'lady, spuse Owen vesel.

Tom se făcu roșu ca racul. Trevillion o conduse în partea opusă a grajdurilor, de unde se ieșea într-un padoc. Dincolo de acesta se întindea unul dintre câmpurile tatălui său. Padocul era gol, dar în capătul îndepărtat se adunaseră patru cai la gardul pășunii. Toby o apucase înainte și lătra de zor la caii impasibili.

– Avem noroc, îi spuse Trevillion lui Phoebe. Ne așteaptă patru cai la gardul pășunii. Arată ca niște neveste de la țară adunate la o bârfă.

Ea râse.

– Familia ta a crescut dintotdeauna cai? întrebă ea, în timp ce înaintau spre gard.

– De când ține minte lumea prin părțile acestea, răspunse el nonșalant. Și e ceva vreme.

Se întoarse spre el, cu obrajii îmbujorați de vântul care adia, iar lui îi veni să o sărute, să guste din nou acea bucurie a vieții.

– Și totuși, te-ai hotărât să devii ofițer în armată. De ce?

El privi într-o parte.

– Pe vremea aceea nu am prea avut de ales.

– Nu înțeleg...

– Iat-o pe Bess, spuse el, întinzând mâna spre iapa mai bătrână. Trebuie să aibă vreo cincisprezece ani acum. Şi cred că îşi aduce aminte de mine.

Într-adevăr, iapa îi prinse cu afecţiune mâneca între buze. Îi aducea mere şi morcovi pe când era tânără – pe când era şi el tânăr. Un moment, aproape că îl copleşiră amintirile. Pierduse atât de mult când făcuse greşeala aceea devastatoare.

Când îi dezamăgise pe toţi atât de amarnic.

– Care este? întrebă Phoebe, smulgându-l din gândurile lui negre.

Îi luă mâna şi o trase în faţă uşor, lăsând-o pe iapă să vadă că se apropiau.

– Aceasta este Bess. E albă aproape toată, cu picioarele negre. Aşteptă în timp ce Phoebe atinse botul cenuşiu moale. Lângă ea e o mânză drăgălaşă, ceva mai scundă, albă toată. Nu ştiu cum o cheamă, dar, dacă nu mă înşel, e gestantă. Îi duse mâna încet de tot spre cel de-al doilea cal, dar iapa forăi, dându-se înapoi. Şi, mă tem, un pic sperioasă.

– Ei bine, e de aşteptat, spuse Phoebe încet. Nu ne cunoaşte, la urma urmelor.

– Adevărat.

Îi duse mâna la cea de-a treia iapă, care întinse imediat gâtul să adulmece.

Phoebe chicoti.

– Aceasta nu e tocmai sfioasă.

– Nu, într-adevăr. Trevillion privi zâmbind pieziş cum Phoebe îşi trecea palma peste nasul calului. Aceasta e Prissy. Avea doi ani când am văzut-o ultima dată, iar acum e pe cale să devină mamă. Are un spate drept şi frumos şi picioare puternice.

– Şi ultima? întrebă Phoebe.

– Nu ştiu cum o cheamă, dar are un gât arcuit şi un cap mic şi frumos ca de prinţesă. Râse uşor. Şi probabil e prietenă cu Prissy, căci Prissy şi-a pus gâtul peste al ei.

– Ca două surori care şuşotesc, spuse Phoebe.

– Mmm, murmură el. E un pic sfioasă – stă mai departe de gard. Poate dacă am...

Se aşeză în spatele ei şi îi luă mâna stângă în a lui. Îi întinse mâna, împletindu-şi degetele cu ale ei, şi o întoarse încet, în aşa fel încât palma ei să fie deasupra, cuibărită în a lui, ca o ofrandă adusă frumoasei iepe.

Rămaseră tăcuţi. La fiecare răsuflare, pieptul şi abdomenul lui se atingeau de spatele ei. Creştetul ei îi ajungea doar până la bărbie. Îşi sprijini mâna dreaptă de gard, aproape de şoldul ei, şi, în timp ce aşteptau, îşi puse şi ea mâna dreaptă peste a lui. Era caldă şi moale, reamintindu-i că nu se îndeletnicea cu munca fizică. Era o aristocrată – dintr-o cu totul altă lume faţă de originile lui modeste. Dar aici, în padocul acesta tăcut, în care singurul sunet care se auzea era bufnetul discret al copitelor cailor pe iarbă, nu erau decât un bărbat şi o femeie. Atât de simplu.

Şi atât de complex.

În cele din urmă, iapa se mişcă, întinzându-şi gâtul curioasă, atingând palma lui Phoebe, apoi lăsându-se mângâiată.

– Mulţumesc, şopti Phoebe, iar Trevillion crezu întâi că vorbea cu iapa cea albă.

Dar apoi întoarse capul către el.

– Pentru ce? întrebă el, cu voce profundă.

– Pentru că m-ai adus aici. Pentru că mi-ai arătat caii.

– Sunt caii tatălui meu, spuse el grăbit. Nu ai mei.

Ea nu făcu decât să scuture din cap şi să zâmbească.

– E un loc încântător. Putem să mergem spre mlaştină? Nu am mai ajuns atât de departe în vest şi nu am mai fost niciodată lângă o mlaştină.

El oftă şi îi luă braţul, întorcându-se să o conducă înapoi spre casă.

– E frumos la mlaştină, dar şi dificil de ajuns – pământul e destul de abrupt.

– Caii pasc acolo.

Gura ei plină se încreţi îndărătnică.

– Şi au patru picioare şi sunt obişnuiţi să meargă acolo, replică el. Nu e un loc sigur, milady.

Simţi că-i strânge braţul cu degetele.

– Poate că m-am săturat să fiu în siguranţă.

– E slujba mea să...

Ea se opri, făcându-l să stea în loc. El privi în jos spre ea, uitându-se la sprâncenele ei care se unire deasupra ochilor lipsiți de vedere și la gura care i se lăsă în jos, încruntându-se.

– Nu mai vreau să fiu *slujba* ta. Din clipa aceasta, te scutesc de obligația de a mă proteja. Și, înainte să-mi spui că ești în slujba fratelui meu, dă-mi voie să-ți reamintesc că *nu mai lucrezi* pentru el. Nu mai ești paznicul meu și nu ai mai fost încă dinainte de a fi răpită. O faci din motive care nu au de-a face cu o nenorocită de slujbă și m-am săturat să...

Îi opri tirada acoperindu-i pur și simplu gura cu buzele.

Bastonul îi căzu la pământ când o lipi de el, forțând-o să-și lase capul pe spate sub apăsarea buzelor lui. Gura ei frumoasă se deschise sub a lui, și ceva animalic îi inundă pieptul când își strecură limba în gura ei. Se strecură lingând-o și gustând-o, îi frământă trupul cu al lui, dorindu-și să o întindă pe pământ și să se afunde în ea. Dorea mult *mai mult* decât îi putea ea oferi aici.

Când ea suspină în gura lui, supusă, șopti deasupra buzelor ei:

– *Eu m-am* săturat să mă ispitești.

– Nu te mai ispitesc, murmură ea, atingându-i buzele cu ale ei.

O mușcă ușor de buza de jos, drept pedeapsă.

– Nu?

– Nu, șopti ea

– Te-ai dat bătută.

Gemu și se mai aplecă o dată asupra ei, pierzându-se în moliciunea ei, în speranța ei. De-abia când auzi pe cineva dregându-și glasul își înălță capul. Și îl văzu pe tatăl său privindu-l cu o căutătură cruntă.

Phoebe era de-a dreptul încântată când coborî la cină cu Agnes în seara aceea. Reușise să-și petreacă după-amiaza făcând o baie pe cinste cu ajutorul lui Agnes și al lui Betty. Baia o ajutase să se simtă curată și îi oferise prilejul să se ascundă de domnul Trevillion. Fusese extrem de stânjenitor să fie văzută sărutându-se cu nerușinare cu fiul său în mijlocul curții grajdurilor.

Și, în timp ce se ascundea în încântătoarea baie aburindă, transformându-se într-o veritabilă stafidă și frecându-și genunchii, Betty îi curățase și îi periase unica rochie. Împreună cu cămășuța curată împrumutată de la Dolly, reușea să se simtă destul de prezentabilă.

Astfel că aștepta cu nerăbdare să-l revadă pe Trevillion, în clipa în care ea, Agnes și Toby se apropiară de sufragerie și auziră voci ridicate. *Din nou.*

– Bunicul tău se ceartă la *fiecare* masă? o întrebă pe Agnes, care se dovedea o bogată sursă de informații.

– Nu făcea asta *înainte*, suspină copila. Unchiul James se ceartă?

– Nu am observat până acum. Phoebe își înclină capul. Păreau a striga ceva legat de... un vecin? Ce ciudat! Amândoi sună cam la fel, nu-i așa?

– *Da*, spuse Agnes empatică. Sper să se oprească. Mamei nu-i place.

Phoebe nici măcar nu se gândise la Dolly și la felul în care aceasta era afectată de ceea ce se întâmpla – fapt ce o făcu să se simtă foarte vinovată. Iar gândul acesta aduse un altul: cine era tatăl lui Agnes? Nimeni nu pomenise nimic despre el.

O trosnitură o readuse cu gândul la problema curentă.

– Chiar ar trebui să-i oprim, spuse Phoebe.

Intră în sufragerie, cu Agnes alături. Bărbații încetară să mai țipe, deși, judecând după felul în care gâfâiau, erau departe de a se fi calmat.

– Unde este mama ta, Agnes? întrebă Phoebe.

– Este deja la masă, spuse Agnes, și un mormăit plin de neliniște dintr-unul din capetele încăperii îi confirmă spusele.

Phoebe își înălță capul. Ar trebui să le fie rușine că o supărase-ră pe Dolly, chiar ar trebui!

– Ei bine, haide să ne așezăm lângă ea, ce zici?

Se lăsă trasă de mână și descoperi că James o aștepta deja cu un scaun.

– Stai între Dolly și mine, spuse el.

– Ce drăguț, murmură Phoebe caustic și se așeză. Simți că o atinge ceva pe picioare și își dădu seama că Toby se strecurase

sub masă şi se sprijinea de picioarele ei. Ce mâncăm? întrebă ea, forţându-se să pară binedispusă.

Începu să exploreze ca de obicei masa, dând peste mâna lui Dolly în dreapta. Era mare, moale şi tremura uşor. Phoebe o bătu pe Dolly pe degete, pentru a o linişti.

– Friptură de vită, tună domnul Trevillion din capătul mesei, legume fierte şi pâine făcută de Dolly.

– Fac pâine, spuse Dolly încet de lângă Phoebe.

Phoebe îşi dădu atunci seama că femeia mirosea vag a drojdie.

– Da? Ce grozav! Eu nu am făcut niciodată pâine.

– Mama ne face toată pâinea, se auzi vocea cristalină a lui Agnes. E foarte pricepută.

– Uneori fac prăjiturele, spuse Dolly încet. Dar mai mult fac pâine.

– Va trebui să mă înveţi şi pe mine, se decise Phoebe.

– Avem şi bere, îi spuse James la ureche. O bere amară.

– De ce îi dai bere fetei, băiete? întrebă tatăl său iritat. Vinul e băutură pentru doamne.

– Îmi place berea, spuse Phoebe.

– Da? întrebă James, în aşa fel încât să-l audă doar ea.

– Sunt cât se poate de sigură că da, murmură ea.

– Încăpăţânato! Ceva mai tare, James spuse: Dacă nu-i place berea, poate să bea vin mai târziu, tată.

Domnul Trevillion mormăi ceva care păru a suna a „prostii".

– James mi-a arătat caii dumneavoastră astăzi, spuse Phoebe, pipăind farfuria dinaintea ei. Mi-au plăcut foarte mult. Sunt foarte frumoşi.

– De unde ştii asta, dacă aş putea întreba? ripostă domnul Trevillion.

Phoebe auzi un zăngănit dinspre farfuria lui James şi ştiu că, dacă nu spunea iute ceva, nici unul din ei nu urma a mai avea ocazia să mănânce.

– Pentru că am simţit-o. Lipsa vederii nu mi-a luat nici mintea, nici simţurile. Întinse mâna şi dădu de palma lui James în stânga, pe masă. Era strânsă în pumn. O acoperi cu blândeţe. Mă întrebam cine a dat numele cailor, domnule Trevillion. Guinevere pare un nume deosebit.

– Eu, spuse Agnes cu o voce abia audibilă.

– Da? Phoebe se strădui să menţină o expresie plăcută pe chip, în ciuda indispoziţiei domnului Trevillion. Nu i-ar fi fost de nici un folos să se pună contra bătrânului. Câtor cai le-ai dat nume?

– Aproape la toţi, spuse Agnes, iar vocea i se relaxă, căci era în mod vădit unul dintre subiectele ei preferate. Le dau nume mânjilor când se nasc şi uneori câte unei iepe după ce e cumpărată. Dar nu armăsarului. Îl cheamă Octavian, ceea ce cred că e destul de potrivit.

Zâmbetul lui Phoebe deveni mai relaxat.

– Şi ce numai ai mai ales?

– Ei bine, spuse Agnes, pe Guinevere o ştii deja. O chema Chalk când a cumpărat-o bunu', dar era un nume urât. Apoi mai sunt Seagull, Mermaid, Pearl, Sky şi Merlin – a fost vândut luna trecută fiului mai mic al contelui de Markham.

– Şi a dat bani frumoşi pe el, spuse domnul Trevillion, părând încântat pentru prima oară de când intrase Phoebe în încăpere. Merlin e un flăcău frumos.

– Şi am numit-o pe iapa unchiului James, spuse Agnes, părând sfioasă din nou. Cea pe care a avut-o în Londra.

„Cowslip", îşi aminti Phoebe. Îi spusese Trevillion nepoatei sale ce se întâmplase cu biata Cowslip?

Îşi drese glasul.

– Îi vei numi şi pe noii mânji când se vor naşte?

– Da, dacă mă lasă bunu'.

– O, da, tu le dai nume, fetiţo.

Vocea domnului Trevillion era aspră, dar Phoebe rămase cu impresia că ţinea la nepoata lui.

– Şi aşa şi trebuie, căci toate astea vor fi ale tale după ce m-oi duce eu.

Phoebe simţi pumnul încleştându-se sub degetele ei.

– Dar sigur James...

– Jamie ne-a părăsit de bunăvoie când aveam mai mare nevoie de el, spuse tatăl lui, cu vocea încordată.

– Știi al naibii de bine de ce a trebuit să plec, bătrâne, replică Trevillion, cu voce scăzută și amenințătoare. Se pusese un preț pe capul meu. Ai spus chiar tu...

– Nu ți-am spus niciodată să stai departe mai bine de un deceniu!

– Mi-ai tot scris că era prea periculos. Că Faire mă căuta în continuare. În vreme ce tatăl său ridica vocea, glasul lui James scădea, devenind mai controlat. Ți-am trimis banii pe care i-am câștigat. Am...

– Te-ai întors olog! În ciuda asprimii vocii bătrânului, se simțea o undă de suferință. La ce-mi folosește un olog, băiete?

– *Oh!* nu se putu abține Phoebe să nu exclame.

Știa cât de mult ura Trevillion vulnerabilitatea piciorului său. Iar tatăl său...

Scaunul lui James zgârie podeaua când îl împinse.

– Nu-mi mai spune așa. Nu mai sunt *băiat* de peste un deceniu.

Pumnul se desprinse de ea când se ridică. Îi auzi pașii părăsind încăperea.

Lângă ea, Dolly scâncea, iar sub masă, trupul mic și cald al lui Toby, lipit de genunchii ei, tremura.

Phoebe vru să-l urmeze. El mersese după ea când se certase cu Maximus și ieșise vijelios din cameră. Dar asta se întâmplase în casa ei, pe care o cunoștea.

Aici era încă străină, învățând încă pe unde să pășească și distanța dintre obiecte. Nu se putea duce după James. Nu putea întreba *de ce*, pentru Dumnezeu, se pusese un preț pe capul lui. Nu îl putea liniști, nu se putea certa și nu putea face dragoste cu el, căci era oarbă.

Acum și pentru totdeauna.

Capitolul 13

Agog, ultimul dintre uriași, locuia pe stâncile care duceau spre plaja de lângă mare. Era de trei ori mai urât decât frații săi și de zece ori mai rău. Avea două capete pe umerii lați, fiecare

cu câte un ochi și cu câte un colț lung. Părul îi atingea norii și dintr-un pas parcurgea zece leghe. Avea o bâtă făcută dintr-un stejar și putea omorî o sută de oameni dintr-o singură lovitură...

Din *Kelpie*

Era exact înainte de revărsatul zorilor când Trevillion deschise ușa dormitorului lui Phoebe. Ridică lumânarea sus, îndreptându-se către pat, și o clipă nu făcu decât să o privească.

Părul ei șaten era întins pe pernă, precum jurubițele de mătase nedescâlcită. Buzele ei cărnoase erau desfăcute ușor, și își strecurase o mână sub bărbie.

Nu părea să aibă mai mult de doisprezece ani.

Era un ticălos nenorocit, dar nu mai putea nega atracția pe care o exercita asupra lui, chiar și când nu făcea altceva decât să respire. Era condamnat fără scăpare. Mai rău era că, inevitabil, timpul petrecut în Cornwall avea să se sfârșească. Răpitorul avea să fie găsit, iar Wakefield avea să vrea ca sora lui să se întoarcă, astfel că aveau să fie nevoiți să revină la Londra.

Avea să poată oare să se îndepărteze de ea?

Scutură din cap, reamintindu-și de misiunea lui.

– Phoebe, spuse el cu voce tare, mângâindu-i ușor obrazul îmbujorat. Trezește-te.

Ea se mișcă, murmurând somnoroasă. Ochii ei verzi-căprui, lipsiți de vedere, se deschiseseră, privind țintă la lumânare.

– James?

– Haide, spuse el. Guinevere fată. Mă gândeam că poate dorești să asiști la eveniment.

– O! Se ridică în capul oaselor, îngăduindu-i să-i vadă sânii rotunzi și minunați. Am timp să mă-mbrac?

El își drese glasul, desprinzându-și privirea de la corsajul ei.

– Da. Voi aștepta pe hol.

Trevillion ieși și se sprijini de peretele de lângă ușă, ascultând sunetele slabe pe care le făcea în timp ce se îmbrăca: foșnete, câte un murmur sau o exclamație slabă din când în când. Era casa în care se născuse și crescuse. Mereu crezuse că nu avea să plece

niciodată – până când, cu aproape doisprezece ani în urmă, se destrămase totul. Ciudat. Cum ar fi fost viața lui dacă nu ar fi făcut greșeala aceea unică îngrozitoare? Probabil nu ar fi plecat niciodată din Cornwall, nu ar fi intrat nicicând la dragoni și nu ar fi învățat să conducă bărbați.

Nu ar fi întâlnit-o niciodată pe Phoebe... *Asta* nu ar putea regreta niciodată.

Un moment mai târziu, ușa se deschise și Phoebe apăru în cadrul ei.

– James?

– Sunt aici. Se îndreptă de spate, atingându-i brațul, ca să știe unde se afla. Pune-ți mâna pe brațul meu. Țin lumânarea în mâna stângă.

Încet, o conduse pe holul cu lambriuri întunecate și apoi pe scări. Nu erau decorate, dar lemnul era lustruit bine de Betty. Odată ajunși la parter, ieșiră pe ușa bucătăriei, care ducea în curtea grajdului.

– Aud o pasăre, murmură Phoebe, în timp ce traversau curtea.

– De-abia s-a crăpat de ziua, răspunse el, privind către răsărit. Se vede un licăr rozaliu la orizont.

Ea își lăsă capul pe spate, adulmecând aerul.

– Simt mirosul mării și al ierburilor din mlaștină. Va fi o zi frumoasă, ce crezi?

El privi spre ea.

– O, da.

Ea zâmbi spre el, iar apoi ajunseră la grajduri. Guinevere se afla în cea mai mare boxă, din capăt, urmărită de cinci oameni de dincolo de ușă. O conduse pe Phoebe în tăcere către boxă.

Când se apropiară, Agnes se întoarse și se grăbi spre ei. Îl privi sfioasă ca de obicei, iar apoi îi șopti lui Phoebe:

– Bunu' spune că trebuie să facem liniște, că așa e cel mai bine pentru Guinevere. A trebuit să-l încui pe bietul Toby în camera mea ca să nu latre.

Phoebe întinse mâna către fată.

– O să-i dăm ceva bun lui Toby mai târziu, bine?

Agnes încuviință din cap și o trase pe Phoebe de mână.

– Vino să vezi... Ah!

Phoebe zâmbi.

– E în regulă, vezi tu pentru mine.

Trevillion privi cum nepoata sa o conducea pe Phoebe către boxă. Cumva îi câștigase încrederea lui Agnes, deși fata se temea încă de el, chiar dacă îi trimisese scrisori încă de când învățase să citească. Oftă și le urmă.

Tatăl său și Owen stăteau lângă balustradă, iar ceva mai în spate se aflau Reed și tânărul Tom. Owen și tatăl său erau de aceeași vârstă, dar tatăl lui era mult mai înalt decât Owen. De obicei, tatăl lui purta o perucă albă, dar acum, că era atât de devreme, nu și-o pusese, iar Trevillion observă ca părul scurt îi albise.

Când plecase la Londra, nu era decât cărunt.

Owen ridică privirea și îi făcu loc lângă balustradă. Iapa stătea întinsă pe paie proaspete, în travaliu, iar șalele îi luceau de sudoare.

– Cum merge? întrebă Trevillion.

– Nu mai durează mult de acum, spuse Owen înțelept. Moșise zeci de iepe la vremea lui. E primul ei mânz, dar e puternică. Se va descurca bine, zic eu.

Agnes îi șopti ceva lui Phoebe, care își lipise fața de balustradă ca să poată asculta. Trevillion observă că tatăl lui le privea pe cele două cu colțul ochiului.

Trevillion se uită spre Owen întrebător. Bătrânul privi de la el la Phoebe și încuviință.

Trevillion se îndreptă către femei.

– Ai vrea să o atingi? o întrebă el pe Phoebe.

Ea își întoarse chipul către el.

– Pot?

El zâmbi.

– Nu cred că o va deranja. E destul de aproape de ușa boxei.

O luă de mână și, deschizând încet ușa, se ghemui în prag. Guinevere întoarse ochii spre ei, dar era complet absorbită de sarcina propriului trup.

– Aici.

Îi puse palma pe burta umflată a iepei. Phoebe făcu ochii mari.

– Simt mânzul... Şi travaliul. O, e atât de puternică. Atât de frumoasă.

Guinevere se opinti deodată, şi Trevillion o trase pe Phoebe înapoi. O cuprinse cu braţele şi îi şopti la ureche:

– Împinge acum cu toată forţa. Este o...

Ieşi un jet şi se auzi o alunecare, iar mânzul apăru cu totul dintr-odată, umed şi tremurând.

– O! şopti Phoebe, strângându-l de mână. A ieşit? E viu?

– Da şi da, spuse el, zâmbind la nerăbdarea ei.

Owen se duse să se ocupe de el.

– E fetiţă, strigă Owen. Frumoasă şi sănătoasă! Cum îi zicem, domnişoară Agnes?

– Cred... Fetiţa se încruntă, gândindu-se. Lark! E un nume potrivit, bunule?

– Un nume drăguţ pentru un mânz frumos, declară bătrânul.

– Cum arată? întrebă Phoebe.

– E foarte fragilă, îi răspunse el, uitându-se la mânz. Genunchii par prea mari pentru picioarele ei şi în clipa aceasta este cenuşiu-închis, dar se va face albă ca maică-sa după ce va creşte.

Phoebe oftă mulţumită.

– Ce minunat!

– Este, murmură el aproape de ea. Mânzul se ridică nesigur pe picioare şi merse clătinându-se către mama lui. Şi deja a găsit ţâţa mamei. Ceea ce îmi aduce aminte că ar trebui să mergem în casă să luăm şi noi micul dejun.

– Mor de foame, spuse Agnes. Şi probabil că Toby este foarte trist.

– Atunci ar fi mai bine să te duci în casă, fetiţo, spuse bătrânul Trevillion cu voce sonoră.

Agnes o luă pe Phoebe de braţ, povestind cu ea în timp ce mergeau spre casă.

Trevillion se trezi la câţiva paşi în urmă, alături de tatăl său. Bătrânul îşi potrivi pasul după mersul şchiopătat al fiului.

– E o femeie frumoasă, spuse tatăl său.

Trevillion ridică privirea spre el, surprins. Până acum nu văzuse decât indiferenţă sau un uşor dispreţ din partea bătrânului

faţă de Phoebe. Tatăl său ridică bărbia ca şi când i-ar fi simţit surpriza.

– Ce-i? Ar trebui să fiu netot să nu văd asta. În ciuda faptului că este oarbă. E o femeie bună. E bună cu Agnes şi cu Dolly. Bună cu caii.

– Da, este, răspunse Trevillion.

– De aceea poarta inelul *mamei* tale?

Trevillion se blestemă că uitase să îi ceară inelul înapoi lui Phoebe.

– A fost mai uşor să călătorim ca soţ şi soţie. Avea nevoie de o verighetă.

– Şi a trebuit să foloseşti inelul mamei tale pentru asta?

– Era singurul pe care-l aveam, mormăi Trevillion, ştiind în timp ce o rostea cât de patetică părea explicaţia. Adevărul era că îi plăcuse să pună inelul mamei sale pe degetul lui Phoebe şi îi plăcea inelul tot mai mult, ori de câte ori o vedea purtându-l.

– Şi mama ta a fost o femeie bună, spuse tatăl său.

Trevillion înţepeni auzind cuvintele.

– Mama ta era veselă şi tânără – *prea* tânără –, dar era o femeie bună. Numai că nu pentru mine. Bătrânul se opri, privindu-l. Avea ochii de aceeaşi culoare ca ai lui – un albastru-intens – pe un chip încreţit de vânt şi de ani. Lady Phoebe este şi ea o femeie bună, dar nu e pentru tine.

Trevillion îşi privi tatăl un minut îndelungat şi ştiu că bătrânul credea asta din toată inima.

La fel ca el.

– Ştiu.

Phoebe stătea ascultând-o pe Dolly frământând aluatul pentru pâine, mai târziu în dimineaţa aceea. Se aflau în bucătărie şi mirosea minunat a făină, a drojdie şi a ceai – Betty făcuse un ibric pentru ea –, şi din când în când Dolly lua aluatul şi îi dădea din nou drumul pe masă cu un pocnet sonor.

– De ce arunci aluatul, Dolly? întrebă Phoebe.

La reşedinţa Wakefield erau trei bucătari – unul nu făcea nimic altceva în afară de copt –, dar Phoebe nu fusese niciodată la bucătărie. Chiar nu avea habar cum se făcea pâinea.

– Ca să o pot frământa, spuse Dolly.

Betty, care tăia de zor legumele, spuse:

– Face pâinea să crească mai bine, da, când bați aluatul nițel.

– Ce interesant, spuse Phoebe. Dolly, James este fratele tău mai mare sau mai mic?

– Eu sunt mai mare decât Jamie, spuse Dolly cu mândrie. E fratele meu. Îmi citea cărți. Dar acum nu o mai face.

– Poate că o va face din nou, acum că s-a întors din Londra, spuse Phoebe.

– Și scrisori, adăugă Dolly. I-am păstrat scrisorile.

– Scrisori?

– Scria regulat, interveni Betty. Din Londra. Și le trimitea mici cadouri domnișoarei Dolly și domnișoarei Agnes.

Ce ciudat că, în tot acest timp, Trevillion dusese o viață secretă, iar ea habar nu avusese. Nici măcar nu-i trecuse prin cap să îl întrebe. Dar majoritatea oamenilor aveau secrete în viață – mai ales atunci când era vorba despre cei care le erau cei mai apropiați.

– Phoebe! Agnes dădu buzna în bucătărie, tropotind, cu Toby gâfâind pe urmele ei. Unchiul James a zis să te aduc.

– Să mă aduci? repetă Phoebe amuzată. Parcă aș fi o mănușă uitată.

Agnes chicoti.

– Haide!

– Ei bine, dacă insiști. Înghiți ce mai rămăsese din ceai, își luă rămas-bun de la Dolly și de la Betty și o lăsă pe Agnes să o conducă afară din bucătărie. Unde mergem? o întrebă ea pe fată.

– Trebuie să fie o surpriză, spuse Agnes entuziasmată.

Toby scoase un lătrat, mergând pe lângă ele, părând a se fi molipsit de starea lor.

Afară, Phoebe simți soarele pe chip. Se îndreptau în direcția grajdurilor, și se întreabă dacă Trevillion voia să i-l arate din nou pe Lark.

Apoi auzi un nechezat. Agnes chicoti.

– Ce este asta? întrebă Phoebe.

– M-am gândit că am putea să mergem să călărim, spuse James din apropiere. Să călărim fără să fim urmăriți, adică. Va trebui să călărești pe același cal cu mine. E bine?

– Da, spuse ea încântată de idee – atât de faptul că avea să călărească, cât și că urma să fie din nou aproape de el.

El o luă de mana, cu palma lui caldă și mare.

– Aceasta este Regan. Owen ține de căpăstru până urcăm.

– Are un pas liniștit și egal, strigă Owen.

– Și este unul dintre cei mai mari cai pe care-i avem, spuse Trevillion. Ar trebui să ne ducă fără nici o problemă. Pune piciorul aici.

Ea pipăi cu mâna, apoi urcă, fixându-și piciorul în scăriță înainte de a se urca. Regan scutură din cap și făcu un pas înapoi. Phoebe o bătu ușor pe gât. Îl simți pe Trevillion așezându-se în spatele ei.

– Am prins-o, Owen. Mulțumirile mele.

– Bine, strigă Owen.

Apoi plecară. Trevillion începu la pas, cuprinzând-o cu brațele, și era minunat să fie în aer liber, să simtă calul sub ea și pe căpitan în spatele ei.

– Unde mergem? întrebă ea.

– Unde vrei, răspunse el. Deși știu un loc care cred că ți-ar plăcea.

– Atunci merg pe mâna ta, spuse ea, lăsându-și capul pe pieptul lui, inspirând mirosul de cal, de santal și de bergamotă, plus mirosul lui unic – atât de specific lui Trevillion.

O clipă, nu făcu decât să se bucure de plimbare, dar apoi își aminti de toate întrebările pe care voia să i le pună.

Oftă.

– James?

– Da?

Părea relaxat și fericit pentru prima dată și se întrebă dacă era cazul să îi vorbească despre toate lucrurile care o tulburau. Dar, dacă nu acum, atunci când?

– De ce ai spus că s-a pus un preț pe capul tău? întrebă ea încet. De ce este periculos pentru tine să te afli în Cornwall?

Simți imediat cum i se încordează brațele.

– Chiar vrei să...

– Da.

Se răsuci uşor în braţele lui pentru a se întoarce către el, ca să-i poată vorbi direct.

– Tot acest mister, toată această furie şi *suferinţa* dintre tine şi tatăl tău... Nu crezi că vreau să te cunosc, pe tine şi trecutul tău, şi ce ţi-a afectat viaţa?

– Dumnezeule, Phoebe, nu mă pune într-o lumină bună, deloc.

Ea trase aer în piept încet, făcându-şi curaj.

– Chiar şi aşa.

El oftă.

– Prea bine. Am bătut un bărbat cândva, aproape l-am omorât. Numele lui este Jeffrey Faire, şi tatăl său este judecător local. Drept urmare, Lord Faire a cerut să fiu arestat. Am fugit din oraş, din Cornwall, la îndemnul tatălui meu. Atunci am intrat la Dragoni.

Ea se încruntă, gândindu-se.

– De ce? Ce s-a întâmplat între tine şi acest bărbat?

– M-am înfuriat, spuse el tărăgănat.

Asta o scoase din sărite.

– Nu cred asta. Nu ai fi recurs la violenţă fără motiv, nici măcar în tinereţe.

– Poate că nu ar trebui să ai atâta încredere în mine, milady.

Începea să-i displacă atunci când îi spunea „milady", în loc să-i spună pur şi simplu Phoebe.

– Dar am.

El nu răspunse, dar o strânse mai tare în braţe. Deodată, îi trecu prin minte un gând.

– Lord Faire încă te mai urmăreşte?

– Fără îndoială.

– Dar ar trebui să plecăm imediat, spuse ea. James, nu ar fi trebuit să venim niciodată aici dacă eşti în pericol.

– Nu sunt în pericol, replică el, părând iritat. Lord Faire nu are habar că sunt aici.

– Şi dacă află?

– Nu va afla. Acesta a fost cel mai sigur loc la care m-am putut gândi pentru tine. Suntem aproape la capătul pământului – sau cel puţin la capătul Angliei.

Voia să îl zguduie, chiar voia asta. Ce credea că avea să se întâmple dacă era arestat? Cum aveau să se simtă Agnes şi bătrânul Trevillion? Nu putea îndura gândul că ar face un asemenea sacrificiu pentru ea.

Dar să-l facă pe Trevillion să se răzgândească odată ce luase o decizie era aproape imposibil. Poate că, dacă recurgea la ajutorul domnului Trevillion sau chiar la al lui Agnes, avea să reuşească să îl facă să înţeleagă.

Phoebe scutură din cap.

– Haide. Hai să nu ne certăm, spuse el în cele din urmă. Vrei să o luăm la galop?

Ea simţi cum îi tresaltă inima.

– Putem?

Drept răspuns, el o trase aproape la piept, se aplecă uşor în faţă şi îi dădu pinteni lui Regan.

Phoebe ţipă în timp ce galopau în vânt, cu trupul lui lipit de al ei şi cu muşchii calului încordându-se şi relaxându-se sub ei.

Asta era adevărata libertate, adevărata viaţă.

Când trase de frâul lui Regan, făcând-o să încetinească la trap şi apoi la pas din nou, Phoebe îşi dădu seama că auzea mugetul oceanului.

– Unde suntem? întrebă ea, cu inima bătându-i încă iute în urma galopului.

– E o plajă, îi spuse el la ureche. Mă gândeam că ţi-ar plăcea să te plimbi pe aici.

– Veneai des aici? întrebă ea când iapa începu să coboare. Trebuie să fie frumos.

– Este, spuse el simplu. Şi, da, veneam aici când eram copil. Se spune că poţi vedea sirene înotând în valuri seara.

– Ai văzut vreuna?

– Nu, dar poţi fi sigură că m-am tot uitat după ele. Singurul lucru pe care l-am văzut în valuri semăna mai curând cu contrabandiştii care aduceau coniac franţuzesc.

– *Contrabandişti?*

El râse înfundat.

– Sunt câțiva prin părțile acestea. Dacă regimentul meu ar fi fost încartiruit în Cornwall, mi-aș fi petrecut nopțile urmărindu-i pe mare.

Regan mergea acum pe pământ drept, și Phoebe auzea și simțea mirosul valurilor care se izbeau de țărm. Nu mai fusese în apropierea oceanului de când era copilă.

De când orbise. Își ținu răsuflarea.

– Putem să coborâm?

– Desigur.

Opri iapa și descălecă. Ea îi simți mâinile pe talie.

– Vino aici.

Se lăsă să alunece în brațele lui. El o ținu un moment la pieptul lui cald și puternic. Vântul bătea ușor dinspre ocean și simțea mirosul: apă sărată, pește și vâltoarea apei.

– E nisip aici, îi spuse el la ureche. Dorești să-ți scoți pantofii și să-l simți?

– Da, șopti ea, neștiind de ce vorbea atât de încet.

Tremura un pic.

O duse la un bolovan, și ea se așeză, scoțându-și pantofii și ciorapii.

Săltându-și fustele, atinse ezitant nisipul cu degetele picioarelor. Era rece, răcoros și uscat acolo – probabil stăteau la umbră.

Se ridică, ținându-și fustele.

– Pot să merg prin apă?

– Da, valurile sunt mici astăzi. Vocea lui era caldă și apropiată. Ezită. Vrei să mă iei de braț?

– Nu. Întoarse capul în direcția lui, sperând că înțelegea. Spune-mi doar în ce direcție să merg. Și poate mergi cu mine?

– Desigur. Voi fi alături de tine.

– Ți-ai scos și tu pantofii și ciorapii? întrebă ea, curioasă. De obicei era atât de țeapăn. Atât de formal.

Mai ales cu ea.

– Firește, răspunse el, înăbușindu-și râsul. Suna aproape ca un băiețandru. Pe plajă, se înțelege de la sine. Vino, să mergem în partea aceasta.

Și așa făcu, simțind nisipul sub picioare și vântul lipsindu-i rochia de pulpe. Când se apropiară de țărm, auzi valurile izbindu-se mai puternic, cu un muget detunător. Nisipul era umed acum, cald și alunecos, o senzație ciudată, și totuși plăcută. Și, deodată, un val îi clipoci la picioare, rece și neașteptat.

– O! exclamă ea.

Preț de o clipă, rămase locului, simțind apa răcoroasă trecându-i printre picioare și apoi retrăgându-se, trăgând și nisipul dintre degetele ei. Mai făcu un pas înainte. Apa îi acoperi gleznele, iar degetele i se afundară în nisipul devenit deodată mai moale, și apoi valurile se retraseră din nou, lăsându-i picioarele ude și reci.

Râse tare, cu răsuflarea tăiată, cu soarele bătând-o pe spinare, cu Trevillion alături de ea, și își înălță capul, împungând cu degetele în nisipul de sub picioare. Valurile o mângâiau cu o atingere frățească, calde, vii și familiare.

Eterne.

Probabil că arăta ca o nebună, dar nu-i păsa deloc. Absolut deloc.

Și, în tot acest timp, Trevillion nu spuse un cuvânt, ci rămase pur și simplu alături de ea, fiind acolo, în caz că ar fi avut nevoie de el.

Se simțea de parcă s-ar fi putut desprinde de la pământ. Nu mai fusese atât de liberă de ani de zile.

Trevillion o privi pe Phoebe în mare, cu valurile săltându-i în jurul gleznelor. Râdea, cu fustele ridicate la genunchi, cu chipul strălucind în soare, și își dori să poată picta scena. Să o păstreze în memorie pentru totdeauna. Undeva, într-un punct nedefinit, trecuse un pod, iar podul se prăbușise sub el. Nu se mai putea întoarce. Ținea la Lady Phoebe Batten mai mult decât la orice în viață. Mai mult decât la familia lui. Mai mult decât la onoarea lui.

Mai mult decât la libertatea lui, dacă s-ar ajunge la asta. Să-i aducă bucurie merita orice sumă de bani. Știa – fără îndoială, fără teamă – că ar ucide pentru ea.

Că ar muri pentru ea.

Conştientizarea acestui fapt veni aproape ca o uşurare. Putea să lupte cu mintea împotriva acestui lucru, utilizând toate acele argumente uzate: era prea bătrân, ea era prea tânără, făceau parte din clase sociale diferite, dar pur şi simplu nu conta. Inima lui dăduse o bătălie, iar mintea pierduse, şi nu mai era nimic de făcut.

O iubea pe Phoebe Batten acum şi pentru totdeauna.

Phoebe se întoarse, aproape ca şi când l-ar fi auzit vorbind cu voce tare.

– Sunt scoici pe plajă?

– Câteva. Se aplecă şi adună câteva scoici mici, apoi se îndreptă către ea. Întinde mâna.

Ea o întinse, privind ţintă, fără să vadă nimic, iar pe buzele ei continuă să înflorească o urmă de zâmbet. Vântul îi îmbujora obrajii, desfăcându-i câteva şuviţe de păr.

Se gândi că nu mai văzuse nimic atât de încântător în viaţa lui. Îi luă mâna şi îi puse scoicile în palmă, ca pe o ofrandă adusă unei zeiţe.

Ea lăsă fustele să-i cadă şi pipăi scoicile cu degetele celeilalte mâini.

– Cum arată?

El îi prinse palma în care ţinea scoicile şi îşi înlănţui degetele celeilalte mâini cu ale ei.

– Aceasta – atinse o mică scoică netedă cu arătătoarele lor îngemănate – e de un albastru-închis pe dinafară şi un albastru-cenuşiu mai pal pe dinăuntru. Aceasta – îi îndreptă degetele către o scoică cu margini zimţate – este de un roz delicat.

Exact ca nuanţa obrajilor ei, de fapt, deşi nu spuse asta.

Ea îşi ridică privirea, atât de aproape, iar vântul îi flutură o şuviţă pe gura cărnoasă, şi zâmbi, doar pentru el.

Dorea să păstreze zâmbetul acela, să-l păstreze în piept pentru totdeauna.

În schimb, îşi drese glasul.

– Avem un coş de picnic pregătit de Betty.

Faţa ei se lumină.

– O, ce minunat!

– Vino! Îi lua mâna în care nu avea scoici, conducând-o pe plajă spre locul unde iapa păştea din iarba rară. Desfăcu coşul şi o pătură veche de pe şaua iepei şi le aşeză pe o fâşie de nisip uscat. Putem sta aici.

Întinse pătura, şi ea se aşeză.

– O, mi-am udat fustele, murmură ea.

El o privi. Marginea umedă îi acoperea picioarele goale.

– Ridică-le. Nu e nimeni aici să vadă, în afară de Regan, şi mă îndoiesc că se va sinchisi.

– Dar dacă vine cineva?

El ridică din umeri.

– Lumea nu prea are motive să vină aici – decât dacă vor la picnic.

Ea zâmbi şi îşi ridică fustele, dezgolindu-şi picioarele încântătoare până la genunchi. El îşi desprinse privirea şi deschise coşul.

– Betty ne-a dat nişte pâine, brânză, mere şi o sticlă de vin. Privi spre ea. E o dezamăgire, ştiu, după atâtea zile de bere.

– Ce aiureală! Întinse scoicile. Poţi să le pui undeva la loc sigur?

Trevillion se trezi punând bine scoicile banale, de parcă ar fi fost perle.

Îi turnă nişte vin într-o cană de lut şi se întrebă dacă mai băuse vreodată în viaţa ei dintr-o veselă atât de simplă. Ea nu dădu semnă că i-ar păsa şi sorbi din vin, muşcând delicat din felia de brânză pe care i-o întinsese el.

Se întoarse deodată către el, cu o expresie nefiresc de serioasă pe chip.

– Spune-mi, Dolly a fost mereu aşa?

– Săracă cu duhul, vrei să spui?

Cuvintele lui erau aspre, dar nu şi tonul. Trăise cu Dolly cea mai mare parte a vieţii.

– Da, sau aşa mi s-a spus. A fost o naştere dificilă pentru mama, şi la început au crezut că bebeluşul va muri. Dar nu a murit. A fost bolnăvicioasă în copilărie, dar a supravieţuit. Rupse o bucată de pâine, dar apoi nu făcu decât să se uite la ea. E foarte afectuoasă, să ştii. Venea mereu după mine când eram copil, deşi eram cu patru ani mai mic. A fost în grija mea de când mă ştiu.

– Ce vrei să spui?

– Ei bine... Muşcă din pâine şi mâncă înainte să răspundă. Mama a murit când aveam patru ani, după cum ştii, aşa că nu a rămas decât tata. El trebuia să se ocupe de cai. Aveam servitori – Betty a venit când aveam zece ani sau cam aşa ceva –, dar tata a subliniat că era datoria mea să o supraveghez pe Dolly. Să mă asigur că nu se rănea cu focul sau că nu se rătăcea în mlaştină. Treburi de genul acesta.

Ea se încruntă.

– Pare o responsabilitate îngrozitoare pentru un băieţel.

El ridică din umeri, deşi ea nu îl putea vedea.

– Tata ştia ce făcea. Cineva trebuia să aibă grijă de Dolly, în timp ce el muncea, şi avea încredere în mine. Făcu o grimasa amară la acest gând. Şi apoi am crescut amândoi, şi a trebuit să o ţin departe şi de alte rele.

Ea se încruntă din nou.

– De alte rele?

Privi spre ea, dându-şi seama.

– Ah, nu ştii. Dolly este destul de drăguţă, în ciuda... tuturor lucrurilor. Are părul negru, acum încărunţeşte, desigur, şi ochii albaştri ca ai tatei. Când era mai tânără...

Inspiră brusc, amintindu-şi de ziua aceea. Îngrijorarea lui plină de teamă pentru Dolly. Cum o găsise în cele din urmă cu rochia şi părul în dezordine. Confuzia de pe chipul ei dulce şi copilăresc. Furia lui – şi ruşinea când fusese nevoit să-i spună tatălui lor.

– Ei bine, e suficient să spun că am dat greş în îndeplinirea datoriei mele. Am dat greş lamentabil.

– James, spuse ea, dintr-odată neliniştită, aşa... Aşa a fost concepută Agnes?

– Da. Îmi pare rău, spuse el abrupt. Nu ar fi trebuit să aduc vorba despre lucruri atât de îngrozitoare.

Ea îşi înclină capul.

– Cred că eu sunt cea care ar trebui să-şi ceară scuze pentru că te fac să retrăieşti aceste amintiri.

El nu putu spune nimic drept răspuns. Ea oftă.

– Îmi spui cum arată Agnes?

– Drăguţă. Brunetă ca mama ei, ca toţi cei din familia Trevillion, mai puţin ochii. Sunt verzi.

Aruncă o bucăţică de pâine destul de tare spre unul dintre pescăruşii care dădeau târcoale.

– Nu ai ochii verzi, nu-i aşa? Se apropie de el. Sunt albaştri.

El rămase nemişcat, privindu-o cum se trăgea mai aproape.

– Da. De unde ştii?

– Hero şi Artemis mi-au spus cum arăţi, zise ea, iar pe buze îi jucă un zâmbet fugar. Eram curioasă, aşa că am întrebat.

El clipi, întrebându-se cum îl descriseseră ducesa şi Lady Hero. Întrebându-se când devenise Phoebe curioasă în ceea ce-l privea.

Ea îngenunche în faţa lui, întinzând o mână. Îi atinse obrazul.

– Ochi albaştri, murmură ea. Degetele ei desfăcute îi alunecară pe obraz, ca atingerea aripilor unui fluture. Pometi înalţi. Arătătorul îi găsi nasul, trasându-i conturul. Nas drept.

Ajunse la buze şi îşi trecu degetele peste gura lui. Rămaseră amândoi fără suflare.

– O gură mare, şopti ea, aplecându-şi capul şi înclinându-se în faţă. Cu buze moi şi frumoase.

Nu era pentru el. Tatăl lui îi spusese asta şi recunoscuse el singur adevărul.

Însă în momentul acela nu ştia decât un singur lucru: nu-i mai păsa că nu putea să o aibă pentru totdeauna. O avea acum, şi când, în cele din urmă, inevitabil, avea să se desprindă de el, avea să păstreze cu sfinţenie această amintire. Pentru totdeauna. Se aplecă şi o sărută.

Capitolul 14

Corineus îşi scoase sabia, dădu pinteni calului-de-mare să o ia la galop şi îl atacă pe Agog. Uriaşul învârti bâta, dar calul fermecat ocoli lovitura, iar copitele lui despicate scânteiară. Apoi urmă o bătălie atât de înfricoşătoare, că nu am cuvinte să vă povestesc! Agog îşi răsuci bâta întruna, fiecare lovitură făcând nişte găuri mari în stânci, în vreme ce din copitele

despicate ale calului-de-mare săreau scântei, iar Corineus umplu văzduhul cu strigătul lui de luptă...

Din *Kelpie*

Phoebe se înfioră la atingerea gurii lui James. Era atât de fierbinte, atât de sigur. Nu ezită nici o clipă când o trase mai aproape în brațele sale, și îi trecu prin minte că ceva se schimbase.

Că de data asta aceasta nu avea să se oprească. Tremură incontrolabil la acest gând. Deasupra lor se auzea chemarea pescărușilor. Valurile se izbeau în continuare de țărm, și simți miros de sare pe buzele lui și pe ale ei. Își desfăcu degetele pe fața lui, atingându-l, vrând să-l absoarbă pe acest bărbat până în măduva oaselor. Îi simțea părul dat pe spate, curba urechilor, limba catifelată în gura ei, și îl strânse mai tare.

Până când se desprinse, gâfâind.

– Desfă-ți părul. Lasă-mă să-l simt.

El își mișcă brațele, mușchii se încordară, veșmintele foșniră când își scoase haina și apoi vesta, înainte de a-și desface părul. Îi urmă mâinile, pipăindu-i șuvițele desfăcute. Își ținea părul într-o coadă strânsă, și îl simți ondulat sub degete. Îl trase în față, mângâindu-l, iar el se aplecă și o sărută pe tâmplă, coborând cu buzele pe obrazul ei, strecurându-și nasul în bărbia ei și sărutându-i linia maxilarului.

Un nou fior îi zgudui trupul.

– Ți-e frig? întrebă el cu voce răgușită.

– Nu, spuse ea cu un icnet. Deloc.

Cum să-i spună că atingerea lui era aproape copleșitoare, când nici măcar nu ajunsese dincolo de gât? Dar părea că știa. Râse înfundat, trăgându-i eșarfa din locul în care era vârâtă în corsaj. Materialul alunecă încet peste sânii ei, ca o mângâiere șoptită. Se aplecă deodată și îi sărută clavicula, cu buze fierbinți și umede.

Ea icni și îl prinse de cap ca să-și țină echilibrul, pentru a mai domoli senzația că totul se învârtea în jurul ei.

El își înălță capul, cu buzele în colțul gurii ei.

– Spune-mi acum dacă vrei să mă opresc.

Ea își linse buzele, iar el îi prinse limba, făcând-o să răsufle întretăiat din nou.

– Nu..., spuse ea înghițind. Nu vreau să te oprești.

– Atunci n-o s-o fac, răspunse el, pe un ton scăzut și intim.

Degetele lui erau pe șireturile din față ale corsajului, desfăcându-le cu pricepere.

Desfăcând-o pe ea.

– Sus, murmură el, iar ea se supuse, ridicând brațele astfel încât să-i poată scoate corsajul. Urmă corsetul care îi acoperea sânii.

Iar apoi se opri.

Ea așteptă, răsuflând sacadat.

– Ce este?

El gemu, abia auzit.

– Știi ce-mi făceai în fiecare seară când nu purtai decât cămășuța aceasta?

Își trecu degetele pe marginea de sus. Era un veșmânt simplu, nici pe departe atât de rafinat ca acelea pe care le purta de obicei. La baza gâtului nu avea decât o cusătură decorativă. Fără dantelă, fără înfloriturі.

Cu toate acestea, se simțea ca și când ar fi purtat mătase cu fir aurit când el își trecu buricele degetelor pe cămașă. Pielea îi deveni sensibilă la atingere, iar sânii i se umflară.

– Îți văd sfârcurile, știi asta? întrebă el, iar vocea lui păru aproape furioasă.

Dar ea știa că ceea ce simțea nu era furie.

– Da, spuse ea, cu îndrăzneala unei femei de moravuri ușoare din Covent Garden. Știu.

El scoase un mormăit care putea să semene cu un râset.

– Sunt de un roz intens, atât de dulci, atât de rotunde, și, de fiecare dată când le vedeam, ieșeau mai în relief, ca și când ar fi fost dornice să le acord atenție. Îmi voiau gura. Și la fel se întâmplă și acum.

Ea își înghiți un geamăt. El îi cuprinse sânul încet, luându-l în palmă fără să-i atingă sfârcul.

– Asta vrei? Să-mi pun gura pe sfârcul tău, Phoebe, și să sug până te fac să țipi?

„O, Doamne."

– D-da, spuse ea şi, deşi cuvântul ieşi mai curând ca un mic ţipăt, pur şi simplu nu-i păsa, fiindcă el făcu exact ce spusese.

James îşi înclină capul spre sânul ei şi îi cuprinse sfârcul în gura arzătoare prin ţesătura subţire a cămăşuţei.

Ea îşi arcui spatele simţind senzaţia – ceva ce nu mai experimentase niciodată. O dorinţă dulce atât de intensă, încât era aproape dureroasă. Icni, iar el o echilibră, punându-i mâinile pe spate, ţinând-o dreaptă şi scoţând-o din minţi. Sugea tandru, folosindu-şi buzele şi limba, iar apoi se retrase, şi, înainte să apuce să vorbească, îl simţi aplecat asupra celuilalt sân, luându-l în gură şi pe acesta. Ţesătura cămăşuţei se udase sub gura lui, iar vântul trecea peste ea, întărindu-i sfârcul, făcând-o să înghită în sec şi să se împingă în el.

– Şşşt, murmură el, iar ea îşi dădu seama că gemuse fără ca măcar să ştie. Voi avea grijă de tine. Trase de funda care îi ţinea cămaşa strânsă şi o dezlegă. Desfăcu apoi cămaşa trăgând-o în jos peste sâni, expunând-o în întregime în aerul mării, până când rămasă goală până la talie. Atât de dulce, murmură el, sărutând-o între sâni, departe de locul unde voia ea cu adevărat să-i simtă buzele. Absolut încântător. Şi o linse până la baza gâtului.

Încerca să o scoată din minţi?

– Te rog, spuse ea, sunând mai puţin ca o doamnă şi mai degrabă poruncitoare. James!

– Da, milady? întrebă el inocent, aproape dezinteresat. Ce ai dori?

– Ştii tu.

El îşi coborî degetele, ataţând-o, conturându-i sânii, fără a-i atinge sfârcurile. Asta?

– Nu, nu, se bâlbâi ea. Sf...

– Da? îi şopti el în ureche, iar respiraţia lui fierbinte o făcu să se cutremure. Spune-mi, Phoebe. Spune-mi ce vrei să-ţi fac.

– O, te rog, gemu ea. O, te rog, atinge-mă.

– Cum?

Rosti cuvântul cu seriozitate. Ca un ordin.

– Cu gura, şopti ea. Suge-mi sfârcul.

El acţionă imediat, trăgându-i sfârcul în fierbinţeala gurii. Şi era mult mai bine fără cămăşuţă. Limba lui era pe carnea ei, ataţând-o, stârnind-o, făcând-o să se mişte întruna.

– Eşti atât de frumoasă, murmură el. Sânii sunt uzi şi s-au înroşit sub buzele mele. Aş putea face asta toată după-amiaza. Să te ţin aici şi să mă ospătez cu sfârcurile tale.

Îşi arcui spatele auzindu-l, oferindu-se, şi, deşi părea că el era cel care o ispitea, îl auzi înjurând printre dinţi. Nu deţinea controlul atât de mult pe cât dorea să creadă.

Ea zâmbi atunci, cu o feminitate secretă, lăsându-şi mâinile să-i alunece peste cap, prin păr, în timp ce el se întoarse încă o dată la sfârcurile ei insuportabil de sensibile. Purta în continuare cămaşa, iar ea o trase, cerând fără cuvinte. Se desprinse de Phoebe o secundă şi, când se întoarse, avea pieptul dezgolit. O, ce încântare era toată acea piele caldă! Îşi trecu palmele drepte, cu degetele desfăcute, pe deasupra lui, pentru a simţi cât de mult posibil. Peste gâtul lui puternic, peste părul care îi atingea dosul mâinilor în timp ce le cobora spre umerii cu muşchi tari. Peste braţele lui, cu umflăturile acelea musculoase care o intrigau, în partea de sus. Pe pieptul lui, cu părul acela pe care îl iubea atât de mult. Îşi strecură degetele printre firele de păr, atingându-i sfârcurile, trecându-şi degetul mare pe deasupra lor.

El îi atinse sfârcurile cu limba, mişcând-o în sus şi în jos, iar ea se întrebă dacă putea să facă şi ea acelaşi lucru.

I-ar plăcea la fel de mult pe cât îi plăcea ei? Pentru că nu se putu abţine, capul îi căzu pe spate, dându-i la iveală gâtul,vulnerabil în faţa lui. O învăluia, vrăjind-o, fermecând-o cu atingerile lui.

– James, gemu ea, cu mâinile pe talia lui, trăgându-l spre ea. Vreau... Vreau...

– Ce doreşti? Spune-mi şi o voi face.

– Scoate-i, spuse ea îndrăzneaţă, trăgând de pantaloni. Lasă-mă să te simt peste tot.

O, ar trebui să fie stânjenită că era atât de dezmăţată! Să cearăunui bărbat să se dezbrace în pielea goală pentru a se bucura de trupul lui. Dar nu găsea puterea de a se simţi ruşinată. Dacă

el avea să îi permită, voia să îi descopere tot trupul. Să afle cum era un bărbat cu adevărat, în esență.

El se îndepărtă ușor, și ea își dori – cât își dori! – să poată vedea ce făcea. Cum își desfăcea nasturii pantalonilor, lăsându-i să-i alunece pe coapse. Cum arăta doar în lenjeria intimă.

Cum arăta după ce își scosese lenjeria.

Ar fi renunțat la mâna ei dreaptă pentru a-l vedea pe James Trevillion gol în soare. Doar o dată. Doar o scurtă privire pe care să o păstreze pentru totdeauna în minte. Dar nu era un târg pe care îl putea face.

Astfel că, atunci când el se întoarse la ea, emanând căldură de peste tot, cu pielea netedă, mirosind precum oceanul, precum cerul și precum parfumul ei de santal și bergamotă, trebui să se abțină să nu îl cuprindă cu mâini înfometate.

– Pot să... Înghiți, căci avea gura uscată. Pot să te ating?

– Oriunde, murmură el în gura ei.

Îl cuprinse. Șolduri zvelte, fese musculoase, fâșia de păr de deasupra coapselor lui tari care se încordară și se flexară când îi desfăcu picioarele. Părul de pe picioarele lui.

Râse tare. Nu mai simțise niciodată un bărbat. Un bărbat cu șoldurile între șoldurile ei. Un bărbat hotărât să facă dragoste cu ea.

– Scoate-mi fustele, spuse ea împingând-se în pieptului lat. Lasă-mă să fiu goală cu tine.

Și, pentru o clipă, el dispăru. Pur și simplu dispăru. Căci asta era orbirea: un mare vid. Auzeai sunete, simțeai lucrurile în apropiere, dar, fără vedere, fără pipăit, nimic nu era adevărat acolo, nu-i așa?

Orbirea putea fi o mare singurătate.

Dar apoi mâinile lui mari o cuprinseră din nou, strângând-o, și știu că nu mai era singură. Nu se mai simțea *singură*. Nu cu James acolo lângă ea.

O ajută, în vreme ce ea se foi, icni și chiar blestemă, scoțându-și fustele. Apoi rămase la fel de goală ca el, întinsă pe o pătură aspră în soare, pe o plajă din Cornwall.

El o acoperi cu trupul tare, masculin și străin – și era *acolo* cu ea. Doar ei, și pescărușii, și Regan, care rumega iarbă pe undeva.

– Intră în mine, spuse ea nerăbdătoare. Voia ca el să facă totul să fie real. Acum. Intră în mine.

El scoase un râset înfundat, strecurându-și mâna între ei. Îl simțea – penisul lui. *Mădularul* lui. Asta era. Lucrul acela care îl făcea să fie bărbat. Un mădular. Gros și tare – și mult mai mare decât crezuse că va fi. Fu surprinsă că el trebui să îl ia în mână, să-și croiască drum, strecurându-l între pliurile ei umede. Cumva crezuse că avea să o poată face fără mâini, căci așa făceau caii, nu-i așa?

Dar apoi împingea, se împingea în ea, și nu era suficient de largă, își dădea seama. Simțea o arsură și îngheță, gândindu-se că al avea să se oprească. Că avea să renunțe, crezând că era imposibil.

În schimb, împinse puternic, pătrunzând-o în întregime, și arsura se intensifică.

Iar apoi... era în interiorul ei.

Icni, rămânând fără suflare. Ce ciudat! O țintuise aproape violent. Nu era un act blând – un act respectuos. Era animalic. Asta era împerecherea.

Se retrase ușor, mormăind, și simți miros de sudoare și de sex, exact înainte de a o pătrunde din nou, îngemănându-se cu ea, mișcându-se înlăuntrul ei. Îi cuprinse fesele care se împingeau în ea, pipăindu-l, în timp ce se mișca deasupra ei și își dorea ceva... Tânjea după ceva... Ceva inaccesibil, un lucru strălucitor, splendid.

El întoarse capul și îi cuprinse gura, strecurându-și limba înăuntru. Simți gustul vinului pe care îl băuseră, îi simți *dorința*. Se arcui, neștiind dacă ar trebui să încerce să se miște sau dacă ar trebui să se retragă. Își desfăcu picioarele trăgându-le în sus, făcându-i loc să se miște în ea. O pătrunse, încet și susținut, ritmul lui implacabil făcând-o să urce tot mai sus.

– Te rog, suspină ea. Te rog.

Fără să știe măcar ce îl ruga.

El mormăi, cu trupul alunecându-i de sudoare acum, și își lăsă capul să cadă alături de al ei, frecându-și obrazul de obrazul ei, și îl simți cutremurându-se, zguduit de spasme.

Începeni, cu mădularul încă în ea, iar ea trase aer încercând să respire, trecându-şi degetele de-a lungul şănţuleţului din mijlocul spatelui lui.

Deodată, se retrase din ea, rostogolindu-se într-o parte, iar ea se gândi: „S-a terminat?"

Dintre picioare îi izvora ceva ud. Dar apoi el făcu un lucru ciudat. Îşi puse palma pe burta ei, lăsând-o pur şi simplu acolo, caldă şi nemişcată, şi o sărută. Gura lui se mişca tandră deasupra buzelor ei, strângând uşor şi lingând.

Ea se foi, fără stare, mişcându-şi picioarele. Dorea lucrul acela pe care îl simţise în patul de la han. Explozia aceea minunată.

Ca şi când i-ar fi înţeles dorinţa, îşi lăsă mâna să alunece în jos în cârlionţii ei umezi. Mai jos. În locul acela pe care tocmai i-l asaltase.

Cumva părea mai obscen să-şi bage degetele acolo decât mădularul.

– Ce? întrebă ea cu voce dogită.

– Nu gândi, îi spuse el. Simte doar. Degetele lui groase înaintară şi găsiră părticica aceea din ea, atât de mică – şi care părea totuşi centrul trupului ei. Locul spre care se avânta sângele, pulsului inimii ei. O atinse acolo, pe bobocul acela mic, şi ea se cutremură, simţindu-se expusă. Simţindu-se înfierbântată de dorinţă.

O ţinea în mână.

Atunci el îi luă gura, asaltând-o cu limba, în timp ce se juca delicat cu ea acolo jos, trăgând, dezmierdând şi mişcându-şi degetele pe carnea ei până când crezu că avea să explodeze.

Până când explodă cu adevărat.

Năvăli în ea, izbind-o ca unul dintre valurile de pe plajă, măturând tot ce ţinuse ascuns înăuntru.

În momentul acela era a lui, complet şi deplin. Dar mai ştia ceva: Şi el era al ei.

Eve Dinwoody stătea şi privea la porumbiţa albă pe care i-o dăduse Val. Porumbiţa o privea şi ea. Dintre toate cadourile inutile şi de obicei excentrice pe care i le oferise, porumbiţa era poate cea mai inutilă. Nici măcar nu cânta.

– Ar trebui să-i dai un nume, spuse Jean-Marie din uşă.

– Dacă îi dau nume, n-o pot lăsa pe Tess s-o gătească la cină, răspunse Eve mohorâtă.

– Oricum nu o vei pune pe Tess să o gătească la cină, spuse Jean-Marie.

Probabil avea dreptate.

Eve se încruntă la porumbiţa care scoase un uguit adorabil, ciugulind boabele din colivie.

– Ar trebui, mormăi ea. Chiar ar trebui, doar ca să-i dau o lecţie.

– Nu i-ar păsa deloc dacă ai mânca porumbiţa, rosti Jean-Marie cu blândeţe, şi o ştii prea bine.

Exact aceasta era problema cu Val, pe scurt. Nu-i păsa de părerile altora şi nici de alţii. Eve nici măcar nu era sigură că îi păsa de ea. Cum altfel să-şi explice faptul că o implicase în ceea ce bănuia că era un plan infam – şi apoi o minţise în faţă când se dusese să se confrunte în această privinţă? Părea atât de nevinovat în lumina focului, oferindu-i rahat şi declarându-şi ignoranţa.

Eve pufni în sinea ei. La ce altceva se aştepta de la Val?

Cineva bătu la uşă. Jean-Marie ridică sprâncenele spre ea. Eve ridică din umeri. El se duse să răspundă la uşă, întorcându-se puţin mai târziu, cu o expresie de majordom impecabil.

– Vă caută domnul Malcolm MacLeish, doamnă.

Era ceva neaşteptat.

– Spune-i să intre.

Domnul MacLeish păru încordat când intră în salonul ei, deşi se străduia să afişeze un zâmbet voios. Purta un costum maro-deschis şi avea un tricorn negru.

– Domnişoară Dinwoody, mulţumesc că m-ai primit.

Ea încuviinţă.

– Pentru puţin, domnule MacLeish. E plăcut să ai companie după-amiaza. Doreşti să iei loc?

Arătă către unul din scaunele ei cu mătase trandafirie.

Bărbatul se aşeză pe marginea scaunului şi îi aruncă o privire îngrijorată lui Jean-Marie, care îşi preluase postul, lângă uşa salonului.

– Mă întrebam... ăă... ei bine, aş dori să vorbesc cu tine.

Ea zâmbi. Domnul MacLeish îşi drese vocea.

– În particular.

Eve analiză situația. De obicei nu-i plăcea să rămână singură cu bărbații – Val și Jean-Marie fiind singurele excepții –, dar curiozitatea îi fusese stârnită.

Îi făcu semn cu capul lui Jean-Marie, iar el părăsi încăperea fără o vorbă, închizând ușa în urma lui. Știa totuși că avea să rămână lângă ușă, ascultându-i chemarea.

Eve privi spre domnul MacLeish și întinse mâinile.

– Da?

– E vorba despre ducele de Montgomery, spuse el abrupt. Ai o relație specială cu el, cred.

Eve nu făcu decât să îl privească, fără a-i confirma sau a-i infirma afirmația.

Faptul că nu-i răspunse păru să-l facă să devină mai agitat.

– Adică, sper că ești confidenta lui, căci mă șantajează.

Auzind aceasta, Eve fu, într-adevăr, mișcată.

– Mă tem că Val șantajează o mulțime de oameni. E un fel de hobby de-al lui.

Domnul MacLeish râse încordat.

– O spui de parcă șantajul ar semăna cu creșterea câinilor de vânătoare sau colecționarea tabacherelor.

– Te asigur că nu intenționez să fiu nerespectuoasă, spuse ea cu blândețe. Nu pot spune că aprob acest hobby al lui. Le face rău oamenilor.

– Da, așa e, mormăi el. Poți vorbi cu el pentru mine? Să vezi dacă îmi dă drumul?

– Nu am influență asupra ducelui. Face cum poftește – mereu a făcut astfel.

Aruncă o privire spre porumbiță, adormită în colivia ei. Domnul MacLeish închise ochii.

– Atunci sunt pierdut.

Eve strânse din buze.

– Nu ai putea să-l ignori pur și simplu? Orice informații ar deține despre tine, cu siguranță e mai bine să fii liber decât să-l lași să te controleze, nu?

Tânărul scutură din cap, iar lumina din ferestre se reflectă în părul lui roșcat. Lumina îi scotea totodată în evidență ridurile din jurul ochilor.

– Nu pot. Sunt și alții implicați.

Așteptă, privindu-l cu compătimire. În cele din urmă el spuse:

– Am fost... indiscret cu o persoană căsătorită și există scrisori – scrisori care sunt în posesia ducelui.

– Ah. Ei bine, este neplăcut, dar dacă o avertizezi pe doamnă, poate...

El scutură o singură dată din cap.

– Nu e o femeie.

– Oh!

Eve se încruntă. O legătură amoroasă între doi bărbați nu era doar scandaloasă – putea fi chiar pedepsită cu moartea.

– În cazul acesta, îmi pare foarte rău.

– Da. Buzele lui tresăriră spasmodic. Iar Montgomery îmi cere – mă forțează – să fac ceva ce pur și simplu... nu e bine, înțelegi?

Nu înțelegea, de fapt, neștiind exact care erau intențiile lui Val cu domnul MacLeish, dar își dădea seama că era devastat.

Nu pentru prima dată, îl blestemă în sinea ei pe Valentine Napier, duce de Montgomery. Se aplecă grăbită.

– Atunci pleacă în străinătate, în colonii sau altundeva. E duce, dar influența lui nu e infinită. Dacă pleci, nu te mai poate atinge.

– Și... prietenul meu? Domnul MacLeish zâmbi cu amărăciune. El nu poate pleca, înțelegi. Are familie aici. O soție. Dacă Montgomery publică scrisorile acelea... Scutură din cap.

– Ești dispus să îți riști sufletul pentru prietenul tău?

– Da. Râse ușor. Credeam că este o chestiune de onoare să mă asigur că scrisorile nu vor fi niciodată publicate, dar lucrul pe care vrea Montgomery să-l fac e înfiorător de josnic. Poate că mi-aș pierde onoarea și mai rău dacă aș accepta să-l fac.

– Îmi pare rău, spuse Eve sincer. Și voi vorbi cu el, ai cuvântul meu. Doar că nu vreau să fii dezamăgit. E foarte probabil să nu mă bage în seamă.

Domnul MacLeish încuviință din cap, ridicându-se de pe scaun.

– Îți mulțumesc, domnișoară Dinwoody, pentru bunătatea de a mă asculta și pentru sinceritate. Ezită, răsucindu-și pălăria. Sunt neobrăzat, știu, dar te superi dacă te întreb cu ce te șantajează Montgomery?

– O, nu e nevoie să mă șantajeze, domnule MacLeish. Mă are la mână cu ceva mult mai rău. Eve zâmbi cu o undă de tristețe. Dragoste.

Trevillion închise ochii să se apere de soare, stând întins pe pătură, cu capul lui Phoebe așezat pe umărul lui gol. Curând va trebui să se ridice, să înfrunte ceea ce făcuse și să ia decizii, dar pentru o vreme nu voia decât să se odihnească și să se bucure.

Phoebe își plimba degetele prin părul de pe pieptul lui, care părea să o fascineze.

– De câte ori ai făcut asta? întrebă ea.

El deschise un ochi, un pic alarmat.

– Nu-i un lucru cu care să se laude un gentilom.

– Nu voiam ceva concret. Strâmbă din nas. Voiam doar să știu dacă... de multe ori?

– Îți imaginezi că sunt un seducător? întrebă el amuzat.

– Nu. Doar că... , spuse ea oftând. O faci foarte bine.

– Mulțumesc, spuse el prudent.

Își dorea să fi fost virgin? Un tinerel proaspăt, inocent și lipsit de cinism?

– Ai fi dorit să am mai multă experiență? întrebă ea, ca și când i-ar fi citit gândurile.

El se întoarse, astfel încât să stea față în față.

– Vreau să fac dragoste cu tine, Phoebe, nu cu un anume tip de doamnă care are mai multă sau mai puțină experiență. Ezită, privind-o cum se încruntă, ascultându-l. Când eram tânăr și am venit prima dată la Londra, poate a contat dacă o doamnă era mai plinuță, dacă avea părul roșcat sau vreo altă trăsătură. Pe vremea aceea, plăteam de cele mai multe ori pentru sex, și felul cum erau femeile acelea conta probabil mai mult decât cine erau. Dar acum m-am maturizat și nu am nici o bucurie să fac dragoste

cu cineva care are o anumită trăsătură. Te vreau pe tine, Phoebe, pe nimeni altcineva. Ceea ce facem aici este între mine și tine. Ce a fost înainte, ce ar putea veni după... nu contează. În clipa aceasta, nu contăm decât noi doi – și ce ne dorim.

În colțul gurii ei înflori un zâmbet.

– Știi, nu aș fi ghicit că ești așa înțelept pe vremea când îmi dădeai răspunsuri lapidare. „Da, milady. Cum doriți, milady." Erai atât de sobru.

El se aplecă și o sărută.

– Iar acum m-ai transformat într-un tip frivol.

– Ei bine, nu chiar, dar te-am auzit râzând, spuse ea zâmbind. Îmi place cum râzi.

– Mă faci să roșesc tot, spuse el, sărutând-o din nou. Sărutul ei era îmbătător. Dar soarele înainta pe cer. Vino, trebuie să ne spălăm și să ne îmbrăcăm, altfel vor trimite oameni după noi să ne caute.

Ea chicoti și se ridică.

El merse pe marginea apei și își udă batista, să-i șteargă coapsele. Era puțin sânge acolo – doar o pată roz pe albul pânzei –, și știa că ar trebui să-i fie rușine că o deflorase, pe ea, protejata lui.

Nu simțea altceva decât mândrie. Vorbise serios mai devreme. În clipa aceea, pe această plajă pustie, nu mai era sora celui mai puternic bărbat din Anglia. Și poate că el nu mai era un bărbat rănit de decizii greșite.

Erau pur și simplu Phoebe și James, iubiți. Ceea ce puteau fi mereu. Dar ziua înainta și, odată cu ea, se apropia lumea nepoftită. Așa că se îmbrăcară, strânseră coșul de picnic și o ajută să încalece pe Regan, folosind o piatră ca treaptă.

Drumul înapoi spre casa tatălui său fu lin și pașnic. Nu vorbiră mult, și Phoebe aproape că îi adormi pe umăr. Când zăriră casa, Trevillion îl văzu pe tatăl său afară, vorbind cu bătrânul Owen. Ridică mâna spre ei, dar tatăl său nu făcu decât să-i spună ceva lui Owen și se întoarse să-i aștepte, în vreme ce bătrânul îngrijitor dispăru în grajduri.

Tatăl său avea o expresie îndârjită. Ridurile se adânceau și mai tare pe obrajii lui ofiliți.

– Ce este? întrebă Trevillion, oprind-o pe Regan.

Tatăl său prinse căpăstrul şi îl privi ţintă, cu fălcile încleştate.

– Jeffrey Faire s-a întors. Iar Agnes a dispărut.

Capitolul 15

Agog luptă cu Corineus şi cu calul-de-mare douăzeci şi patru de ceasuri fără încetare, până când, în cele din urmă, calul dădu lovitura de graţie, izbindu-l pe uriaş cu copitele în amândoi ochii deodată. Agog căzu ca o avalanşă, strivind tot în cale.

– Am câştigat acest nou tărâm! strigă Corineus, bucuros de victorie. Dar, în vreme ce spunea asta, se auzi cântecul fecioarelor din mare, cumplit şi ademenitor...

Din *Kelpie*

– Agnes a luat una dintre iepe, spuse domnul Trevillion, arătând de parcă bătrâneţea îl ajunsese din urmă. I-o fi auzit pe tânărul Tom sau pe bătrânul Owen vorbind despre întoarcerea lui Faire. Dacă s-a dus să-l vadă pe ticălosul acela...

Phoebe simţi un fior de teamă pe şira spinării – atât din pricina pericolului în care s-ar fi putut afla Agnes, cât şi gândindu-se la ce ar putea face Trevillion.

Pe capul lui se pusese un preţ.

– Trebuie să stai amândoi aici, spuse Trevillion, cu o voce lipsită subit de orice inflexiune. Toată seninătatea, tot râsul şi partea aceea din el care făcuse dragoste cu ea, atât de dulce, dispăruseră. Vino!

Descălecă de pe Regan şi, înainte ca Phoebe să apuce să spună ceva, o apucă de talie, ridicând-o din şa.

– James..., începu ea, încercând să spună ceva care să-l liniştească.

Dar ce putea spune? Cineva trebuia să o aducă pe Agnes înapoi, dacă se dusese să se întâlnească cu bărbatul care îi era tată.

– Nu poţi să mergi, Jamie! spuse bătrânul Trevillion, cu voce răguşită. Te vor pune în lanţuri!

– Trebuie, răspunse Trevillion. Ai grijă de ea.

Iar apoi Phoebe auzi copitele lui Regan îndepărtându-se.

– A plecat? Phoebe întinse o mână, simţindu-se deodată speriată. M-a părăsit?

– Da, dar se va întoarce.

Trevillion nu părea să creadă ce spunea. Dumnezeule mare, dacă îl arestau pe James?

– Trebuie să mergem după el, îl imploră ea pe bătrân.

– Nu are rost, răspunse acesta. Nimeni nu-l poate prinde pe Jamie al meu când e călare.

– Dar...

Simţi o mână cuprinzându-i palma. O mână bărbătească, ridată, cu bătături. Nu prea voia să aibă cineva „grijă" de ea, cu atât mai puţin bătrânul şi posacul domn Trevillion.

– Vino, fetiţo, spuse el, şi părea atât de istovit, că Phoebe nu avu inimă să se împotrivească.

Phoebe îl luă de braţ, şi domnul Trevillion o conduse din curte în casă.

– Putem sta aici o vreme, spuse el şi o duse pe un hol din capătul casei.

Nu mai fusese în acea parte a casei.

– Unde suntem?

– În bibliotecă, spuse domnul Trevillion laconic.

Ea ridică din sprâncene.

– Aveţi o bibliotecă?

– Da.

Se lovi cu şoldul de ceva tare.

– E un scaun aici.

– Mulţumesc, spuse ea sec, aşezându-se. Ştiţi ce va face James dacă află că Agnes şi Jeffrey Faire sunt acolo?

În bibliotecă era un miros reconfortant de piele şi praf. Desigur, tovarăşul ei era mai puţin reconfortant.

– Nu e treaba ta, doamnă, spuse domnul Trevillion repezit.

După sunet, se dusese în celălalt capăt al încăperii, plimbându-se de colo-colo.

Phoebe se foi pe scaunul nu tocmai confortabil. După activitățile din după-amiaza aceea, simțea un ușor disconfort. Adăugând la asta faptul că tocmai fusese abandonată fără prea multe politeturi de proaspătul ei iubit – care era posibil să se îndrepte către temniță sau mai rău –, chiar nu avea răbdarea necesară pentru a face față obișnuitei atitudini morocănoase a domnului Trevillion.

– Ba este, spuse ea. Adică, e treaba mea. Locuiesc în casa dumitale și am o profundă afecțiune atât pentru Agnes, cât și pentru fiul dumitale. Ceea ce-l preocupă pe el mă preocupă și pe mine.

– Că tot veni vorba despre asta, domnișoară, mormăi domnul Trevillion, nu sunt de acord ca fiul meu...

– Domnule Trevillion, spuse Phoebe, cu vocea unei fiice de duce – rareori folosită, dar cu atât mai eficientă –, te rog nu deschide subiectul.

Urmă o liniște încordată.

Iar apoi domnul Trevillion râse. Era un sunet care o sperie – și nu tocmai vesel. Avea un râs răgușit, și era limpede că nu mai râsese de ceva vreme. Totuși, râsese.

– Ești năbădăioasă, trebuie să recunosc, spuse el, și vocea lui sună aproape admirativ.

– Mulțumesc, zise ea. Acum, spuneți-mi ce știți, vă rog, sau va trebui să merg să-l întreb pe bătrânul Owen, și cred că se va simți teribil de stânjenit.

– Da, așa e. Oftă și se apropie. Dorești o gură de coniac franțuzesc? Eu, unul, știu că am nevoie.

Phoebe se gândi la poveștile lui James despre contrabandiști și decise că nu era cazul să întrebe cum fusese achiziționat coniacul.

– Da, vă rog.

Auzi o sticlă desfăcându-se, gâlgâitul lichidului turnat, iar apoi i se puse un pahar în mână.

– Ai face bine să-l bei încet, spuse domnul Trevillion. Nu e ca berea sau ca vinul.

Prudentă, adulmecă paharul. Aroma era puternică. Luă o mică sorbitură și se simți ca și când ar fi înghițit flăcări.

– O! exclamă el și râse înfundat, dar nu cu răutate. Ei bine?

– Nu judec niciodată ceva după o singură degustare, spuse ea semeață.

– Înțelept, murmură el.

Mai sorbi o dată, așteptând. De data aceasta, lăsă lichidul să-i zăbovească în gură un moment, gustând. Într-adevăr, nu semăna cu nimic din ce gustase până atunci.

– Știi cum e Dolly, începu domnul Trevillion.

Ea se întoarse către el dintr-odată, îndreptându-se de spate.

– Da. James mi-a spus că este așa de la naștere. Mi-a spus... Ezită, întrebându-se cum să formuleze. James mi-a spus cum a fost concepută Agnes.

Urmă o scurtă pauză.

– Zău?

Se opri un moment, și îl auzi inspirând. Când începu din nou, avea vocea calmă.

– Mama lui Dolly s-a chinuit la naștere. Moașa a crezut că bebelușul nu va trece peste noaptea aceea. Dar a supraviețuit. Ai putea crede că a fost ceva rău.

Ea ridică ușor din sprâncene. Nu credea că faptul că Dolly supraviețuise era rău, dar nu opinia ei era importantă.

– Asta crezi dumneata?

– Nu, spuse el apăsat. Când a mai crescut, când a devenit limpede că nu va fi niciodată ca alte fetițe, vecinii și preotul spuneau că ar fi fost mai bine să fi murit. Îi alungam imediat. Ar fi trebuit să vezi figura preotului. Era atât de revoltat că îi arătasem ușa pentru că îmi spusese că ar fi fost mai bine ca fiica mea să fie moartă. Nesăbuitul!

Îl auzi înghițind și sorbi și ea din nou din paharul cu coniac. Începea să se obișnuiască cu arsura pe care o simțea când lichidul îi aluneca pe gât.

Cumva, faptul că știa că domnul Trevillion o iubea pe Dolly mai presus de orice o făcea să simtă mai multă compasiune pentru el, așa posac cum era.

– A fost lumina vieții soției mele, spuse el. Martha a fost bolnavă după nașterea lui Dolly, dar iubea pruncul. Se topea după ea. Iar apoi, patru ani mai târziu, l-am avut pe James. Am ținut-o

pe Dolly aproape de casă. Martha şi Betty au învăţat-o câteva lucruri, cum ar fi să coacă pâine. Era – este – fericită, cred.

Se opri, ca şi când ar fi fost nesigur.

– Şi mie îmi pare fericită, spuse Phoebe cu blândeţe. Am stat cu ea azi-dimineaţă, şi era foarte încrezătoare în vreme ce făcea pâine.

– Da, oftă el. Ei bine, s-a făcut frumuşică pe măsură ce a crescut, chiar dacă mintea nu-i mergea ca altora. Deja o pierdusem pe Martha. Făcu o pauză. Era mai tânără decât mine, ştii.

Ea îşi înclină capul.

– Nu, nu mi-am dat seama.

– Cu doisprezece ani, spuse el, ca şi când ar fi avertizat-o. Şi, după primii doi ani, nu a mai fost prea fericită. Eram prea bătrân pentru ea, prea rigid. Spunea că i-am furat viaţa. Că am îmbătrânit-o înainte de vreme.

– Îmi pare rău, spuse ea încet.

Habar nu avusese că mariajul părinţilor lui James fusese atât de nefericit.

– În orice caz, după ce s-a stins, am fost de două ori mai ocupat. Caii îmi umpleau tot timpul, şi uneori Dolly dorea să meargă în oraş să cumpere lucruri pentru copt. Să meargă la cumpărături, cum făceau alte fete. O trimiteam cu James, căci nu era în siguranţă singură. I-am spus... Înghiţi cu greu. I-am spus că viaţa surorii lui era în mâinile sale. Că nu putea să se desprindă de ea sau să nu fie atent vreo clipă.

Phoebe simţi un fior pe şira spinării. Nu-i plăcea direcţia în care se îndrepta povestea aceasta.

– Câţi ani avea?

– Când a început să meargă în oraş? Poate paisprezece. Reţine, e cu patru ani mai mare decât el, dar mult mai crudă în gândire.

– Şi când s-a întâmplat?

– Când s-a întâmplat avea în jur de douăzeci şi doi de ani. Era bărbat.

O, asta făcea ca lucrurile să fie şi mai rele în mintea lui James. Fusese suficient de matur, şi totuşi dăduse greş.

– Iar bărbatul care i-a făcut asta lui Dolly... acest domn Faire?

– Jeffrey Faire. Domnul Trevillion scuipă numele, ca şi când ar fi fost ceva scârbos. Cel de-al doilea fiu al baronului Faire. Lord Faire deţine toate minele din împrejurimi, pământurile şi oamenii. E bogat şi are titluri, iar fiul său nu a dus lipsă de nimic în viaţa lui. Ar fi putut avea orice tânără din zonă. Pe oricare, dar el a pus ochii pe Dolly a mea.

Phoebe înghiţi în sec şi şopti:

– Îmi pare atât de rău.

– I-a spus lui Dolly că va fi drăguţul ei dacă... ei bine. Cel puţin nu a bătut-o sau nu i-a făcut rău... fizic, şi îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta, spuse domnul Trevillion, cu voce tremurătoare. Acesta este singurul lucru pe care nu l-a făcut. James a găsit-o şi a adus-o acasă. Am luat-o la întrebări pe Dolly. A spus că a fost blând cu ea. I-a dat zahăr pe băţ.

Ceva se izbi de masă, şi Phoebe tresări auzind zgomotul.

– A cumpărat-o pe fiica mea, pe Dolly a mea, cu o bucată de zahăr pe băţ! În urletul lui se amestecau durerea, furia şi mândria rănită. Blestemat să fie! Am vrut să-l omor, am vrut, dar Dolly avea nevoie de mine. Lord Faire e un om puternic. Nu puteam face nimic, dar James...

– James mi-a spus că l-a bătut de era cât pe ce să-l omoare.

Trebuia să fi suferit mult, căci îşi lua responsabilităţile în serios, mai ales când dădea greş.

– Da, Jamie l-a găsit pe Jeffrey Faire şi l-a bătut de mai să-l lase fără suflare, spuse domnul Trevillion, şi, deşi vocea îi era mohorâtă, se citea totodată şi o undă de satisfacţie în ea. Jamie i-a spus lui Jeffrey să plece din Cornwall – şi aşa a făcut. A plecat a doua zi, deşi avea coastele rupte, sau aşa mi s-a spus.

Phoebe se încruntă.

– Dar Lord Faire...

– Lord Faire este judecătorul local. A cerut ca Jamie să fie arestat. Jamie a fugit la Londra... şi nu s-a mai întors.

Phoebe stătea locului, gândindu-se furioasă.

– Dar s-au întors amândoi acum, şi James, şi acest îngrozitor Jeffrey. Chiar credeţi că Jeffrey i-ar face rău lui Agnes?

– Greu de spus. Nu aş fi zis că e un violator până s-o atace pe Dolly a mea, spuse domnul Trevillion cu dificultate.

Phoebe înghiți în sec.

– Ce se va întâmpla între James și Jeffrey?

Domnul Trevillion oftă din rărunchi.

– Nu știu, fetițo, dar, ultima dată când Jamie l-a văzut pe Jeffrey, i-a spus că, dacă mai pune vreodată piciorul în Cornwall, îl omoară.

Conacul Faire era străvechi și urât, dominând peisajul din jur cu zidurile sale cenușii și reci și cu parapetele dărăpănate. Lorzii Faire trăiseră pe aceste pământuri din vremuri imemoriale și nimeni nu le pusese la îndoială drepturile.

În afară de el, se gândi Trevillion, înaintând călare pe aleea cu pietriș. Cu doisprezece ani în urmă, îl bătuse măr pe Jeffrey Faire – scandal despre care avea să se vorbească prin părțile acestea multă vreme după moartea sa. Îi spusese celui care o sedusese pe Dolly să nu-și mai arate fața vreodată pe acolo – sau îl va lăsa fără suflare.

Și totuși, se pare că domnul Faire nu credea că Trevillion era un om de cuvânt.

Rău făcea.

Trevillion privi în jur, dar nu văzu nici urmă de Agnes sau de vreunul dintre caii Trevillion. Descălecă în fața treptelor de la intrare, legă frâiele iepei de o vază ornamentală de piatră și le urcă șchiopătând. Era el olog acum, dar era cât se poate de capabil să împuște un om dacă respectivul nu înțelegea de vorbă bună. Trevillion nu voia să-l ucidă, de fapt, pe Jeffrey, dar nu avea de gând să-l lase să trăiască în apropierea lui Dolly sau a lui Agnes.

De după colț apăru un bărbat în timp ce el urca treptele. Lord Faire avea șaptezeci de ani, era înalt și zvelt și cu părul cărunt. Purta cizme și o pălărie cu boruri largi și părea că se întorsese dintr-o plimbare prin mlaștină. Toți cei din zonă știau că îi plăcea să facă zilnic plimbări. Doi câini de vânătoare mișunau la picioarele lui, și, când îl văzură pe Trevillion, începură imediat să latre.

Trevillion se întoarse.

– Unde este fiul tău?

Faire se îndreptă, liniștind câinii.

– James Trevillion. Cum îndrăznești să-ți arăți fața aici? Să nu crezi că, dacă au trecut doisprezece ani, nu te voi aresta pentru ce i-ai făcut fiului meu.

Trevillion zâmbi cu amărăciune.

– S-ar putea să vrei să aștepți până ai să vezi *ce* îi voi face.

– Ce vrei să spui?

Întrebarea lui Lord Faire veni chiar în clipa în care ușa conacului se deschise în spatele lui Trevillion.

– Tată!

Trevillion se întoarse. Jeffrey Faire nu îmbătrânise frumos în ultimii doisprezece ani.

Deși nu avea decât treizeci și ceva de ani, avea ditamai burdihanul și gușă. Se holbă la Trevillion un moment, speriat, înainte să-și mijească ochii verzi.

– Tu!

– Da, eu, răspunse Trevillion, scoțând amândouă pistoalele. Dacă mă ții minte, atunci sper că îți amintești de ce sunt aici.

– Dacă te atingi de fiul meu, te voi aresta! strigă Lord Faire în spatele lui.

Câțiva lachei se înghesuiau în ușă, în spatele lui Jeffrey, și Trevillion auzi bărbați venind din grajdurile din împrejurimi.

– Ridică un pistol, țintind drept între ochii larg deschiși ai lui Jeffrey.

– Ei bine, unde e?

Jeffrey făcu o figură autentică de om nedumerit.

– Cine?

Se auzi tropot de copite în spatele lui.

– Te voi spânzura pentru asta, Trevillion! urlă Lord Faire.

– Încetați!

Vocea îi aparținea lui Agnes.

Trevillion se întoarse ușurat. Slavă cerului! Agnes oprea calul în spatele lui, cu Toby alergând alături. Cu colțul ochiului, Trevillion îl văzu sărind spre el. În clipa aceea, o siluetă mică și blănoasă țâșni pe lângă el și se repezi pe scări drept la Jeffrey Faire. Jeffrey înjură și îl lovi pe Toby în burtă. Câinele chelălăi și se rostogoli pe treptele de piatră.

– O! țipă Agnes. O, Toby, nu!

Dădu fuga spre cățelușul care zăcea la capătul scărilor conacului Faire și îngenunche lângă el. Un moment, bărbații nu făcură decât să privească neclintiți. Apoi Lord Faire spuse, părând uluit:

–*Agnes?*

Trevillion îi aruncă o privire cruntă.

–*Agnes?* spuse Jeffrey. Știi cum o cheamă pe cățeaua asta mică? Cine este?

–*Fiica* ta, mârâi Trevillion.

Jeffrey se strâmbă dezgustat.

–Tată, ce stai așa? Pune să fie arestat Trevillion și alung-o pe târâtura asta de pe moșie.

–Tu! Agnes se ridică. Avea chipul ud de lacrimi și roșu de furie și își strânsese mâinile în pumni. Avea părul pe jumătate desfăcut și îl privea cu ură pe bărbatul care îi dăduse viață. *Ai dat cu piciorul* în Toby! Ești un om rău, gras și *prost*!

Jeffrey rămase cu gura căscată.

–Fir-ar a...

–Intră în casă! Ordinul laconic veni din partea lui Lord Faire. Jeffrey se întoarse spre el, cu chipul devastat de revoltă. Tatăl său scutură din cap, arătând către ușile conacului. M-ai auzit. Înăuntru! Sau le voi porunci lacheilor să te ia pe sus.

Jeffrey părea uluit. Se întoarse și intră fără să mai spună ceva.

Trevillion își puse pistoalele în teacă și se grăbi înspre locul în care Agnes îngenunchease din nou alături de Toby.

Își ridică chipul spre el, iar lacrimile îi șiroiau pe obrajii mici.

–Unchiule James, poți să-l ajuți? Nu-l lăsa pe Toby să moară!

Se ghemui lângă cățeluș chiar în clipa în care Lord Faire îngenunche de partea cealaltă.

Trevillion îi aruncă o privire cruntă înainte de a se uita la câine. Toby scheuna jalnic. Trevillion îl pipăi cu blândețe.

Câinele își rostogoli ochii să-l privească, când își trecu mâna peste oasele lui.

–Nu găsesc nimic rupt.

Lord Faire râse înfundat, surprinzându-l.

–Se pare că Toby își plânge de milă.

–Chiar crezi asta, bunicule?

Trevillion clipi.

–Îl *cunoști* pe Lord Faire, Agnes?

Auzind asta, fata păru sfâșiată între vinovăție și sfidare.

–Da. Nu e deloc atât de rău pe cât pare.

–Mulțumesc, draga mea, spuse Lord Faire sec. Îl privi pe Trevillion cu o expresie îngrijorată. Am întâlnit-o pe Agnes cu doi ani în urmă, într-una din plimbările mele prin mlaștină. Înțeleg că nu are voie să se plimbe singură, dar se pare că... ăăă, a învățat să se furișeze.

–Agnes! Trevillion o privi sever pe nepoata sa. Știi ce s-a întâmplat cu mama ta și de ce ți-a spus bunu' să nu ieși de pe pământurile noastre singură.

–Da, unchiule James.

Își lăsă capul în pământ.

Toby își reveni subit și miraculos și se ridică, lingându-i fața stăpânei.

–Uite, vezi, spuse Lord Faire, e teafăr și nevătămat Toby al nostru.

Trevillion își drese glasul.

–Agnes, du-te, te rog, cu Toby la calul tău și așteaptă-mă acolo.

Nepoata lui înălță capul.

–Doar dacă promiți să nu te certi cu bunicul.

Trevillion își miji ochii, dar încuviință.

Privi împreună cu Lord Faire cum fata se ducea cu Toby către iapă.

–Are temperamentul bunicii sale, spuse Lord Faire încet.

Trevillion privi spre el, cu sprâncenele ridicate.

–Regretata mea soție. Lord Faire tuși. Și ea avea ochii verzi. Sper să n-o pedepsești că s-a întâlnit cu mine la mlaștină. Mi-am dat seama imediat cine trebuia să fie de prima dată când am văzut-o – ochii aceia, cum ziceam. Nu m-am putut abține să n-o rog să ne mai vedem.

–Fiul tău a violat-o pe sora mea – mama lui Agnes, spuse Trevillion direct.

Nările bătrânului se umflară, şi pentru un moment Trevillion crezu că avea să fie nevoit să-şi încalce promisiunea făcută nepoatei.

Apoi Faire suspină.

– Jeffrey a fost mereu o... dezamăgire pentru mine. Nu are simţul onoarei pe care ar trebui să-l aibă cineva de rangul lui.

Trevillion strânse din buze, dar nu spuse nimic. Lord Faire suspină din nou.

– Nu am aprobat niciodată ce i-a făcut surorii tale, Trevillion. Am fost îngrozit, de fapt, când am aflat adevărul.

– Şi totuşi, ai poruncit să fiu arestat.

Lord Faire ridică ochii, privindu-l pătrunzător.

– L-ai bătut pe fiul meu, Trevillion. Indiferent ce a făcut, era fiul meu.

– Iar Dolly e sora mea, spuse Trevillion, cu voce calmă.

– Este, spuse Lord Faire. Ceea ce face ca Agnes să aibă sângele amândurora. Privi spre fetiţă, care stătea aplecată, mângâind câinele. Nu voi pune să fii arestat, chiar şi doar de dragul ei.

Trevillion îl privi circumspect. Petrecuse mai bine de un deceniu departe de casă. Ispăşirea nu venea niciodată atât de uşor.

Dar Faire scutură din cap.

– Uite, Trevillion. Aproape că l-am pierdut pe Jeffrey. Nu s-a întors acasă decât ca să ia nişte lucruri cu valoare sentimentală. S-a căsătorit de curând şi a cumpărat o plantaţie în Indiile de Vest cu zestrea soţiei. Intenţionează să plece într-acolo la sfârşitul săptămânii. Mă îndoiesc că va mai pune vreodată piciorul în Anglia. Indiile de Vest sunt la jumătate de lume distanţă. Dacă îşi va face o familie acolo, s-ar putea să nu o cunosc niciodată. Dar are totuşi o fiică aici.

Trevillion înţepeni.

– Fiul tău nu are nici un drept asupra lui Agnes. Nici măcar nu a recunoscut că e a lui.

Faire îşi plecă uşor capul.

– Nu are nici un drept, şi nici eu. Ştiu asta. Nu aveţi nici un motiv nici tu, nici tatăl tău să mă lăsaţi să o văd, dar vă rog, totuşi.

– De ce?

Faire ridică privirea.

– E sânge din sângele meu... şi o iubesc.

Phoebe ascultă zgomotele pe care le scot casele vechi noaptea, întinsă în pat. Vântul bătea afară, scuturând obloanele de la fereastra ei. Undeva, un ceas bătu de fix, iar pereţii şi podeaua scârţâiră ritmic, ca şi când cineva ar fi mers pe culoarul din faţa camerei.

Îşi încleştă mâinile pe cuvertură, apoi îşi relaxă conştient degetele şi netezi aşternuturile.

Trevillion nu se întorsese încă, deşi Agnes revenise, cu Toby şchiopătând după ea. Părea veselă şi le spuse că unchiul James vorbea prietenește cu Lord Faire.

Phoebe credea în sinea ei că domnul Trevillion fusese uşurat să o vadă teafără şi de aceea se abţinuse să o pedepsească pe fată că fugise. Aşa că luaseră cina în linişte şi se băgaseră în pat devreme, epuizaţi de evenimentele zilei.

Doar că nu putea dormi. Domnul Trevillion spusese că nu avea de ce să-şi facă griji. Că, fie şi lăsând la o parte ce le spusese Agnes, dacă James ar fi fost arestat sau... s-ar fi întâmplat altceva îngrozitor, vestea ar fi ajuns aproape imediat la ei.

Dar Phoebe nu se putea împiedica să nu se gândească la ce era mai rău. Poate că Lord Faire şi Trevillion începuseră să se certe din nou sau poate că Lord Faire aşteptase pur şi simplu să plece Agnes pentru a-l aresta pe unchiul ei. După ea, era posibil ca Trevillion să zacă într-o temniţă umedă chiar în clipa aceea sau să lupte pe viaţă şi pe moarte cu...

Uşa camerei se deschise, ceea ce însemna, presupuse ea, că zgomotele de pe hol *chiar* fuseseră paşi.

– Phoebe, şopti Trevillion, şi ea simţi brusc un val de uşurare.

– Unde ai fost? întrebă ea, ridicându-se în capul oaselor. Ce s-a întâmplat? A...?

– Şşşt, şopti el, apropiindu-se. O să trezeşti toată casa, şi nu cred că ai fi încântată să fiu găsit în camera ta.

Voia să-i răspundă că nu ar deranja-o prea mult în momentul acela, dar era lângă ea acum, şi îi simţi gura pe buze, caldă şi dornică.

Se întinse, înlănțuindu-i gâtul cu brațele. Avea fața rece de la aerul nopții.

– Ce s-a întâmplat? șopti ea. Am fost așa de îngrijorată.

– Nu era nevoie să fii, spuse el și auzi un foșnet, ca și cum și-ar fi scos haina. Jeffrey Faire pleacă în Indiile de Vest, și presupun că nu vom mai auzi de el niciodată.

– Mă bucur.

Auzi un pantof căzând pe podea și ridică din sprâncene.

– Iar bătrânul Lord Faire vrea să o recunoască pe Agnes drept nepoata sa.

– Ce?

– Se pare, spuse el mâhnit, că Agnes a uitat să menționeze că l-a întâlnit pe Lord Faire la mlaștină cu doi ani în urmă – și de atunci s-a văzut cu el o dată sau de două ori pe lună.

– O, Doamne! Tatăl tău știe?

– Nu cred. Simți că patul se lasă când el se așează pe margine. Se mișcă să-i facă loc. Dar o voi lăsa pe Agnes să-i explice singură tatei dimineață.

Ea tresări, gândindu-se la mândria domnului Trevillion.

– S-ar putea să nu primească prea bine veștile.

– S-ar putea să se înfurie rău pe ea la început, încuviință Trevillion, dar s-a pus singură în această situație, și cred că e suficient de mare să recunoască în fața tatei ce a făcut fără știrea lui. În plus, mă îndoiesc că va rămâne supărat multă vreme.

– Și crezi că tatăl tău va vrea să-l vadă pe Lord Faire?

– Nu știu. Nu prea l-a plăcut niciodată.

Phoebe se încruntă.

– Crezi că Lord Faire intenționează să-i facă vreun rău lui Agnes?

– Nu. Dimpotrivă. Pare să vrea să o cunoască pe progenitura fiului său.

– Pe nepoata lui, spuse Phoebe.

– Da, pe nepoata lui, oftă Trevillion și trase cuvertura, strecurându-se lângă ea. Patul se făcu deodată mai mic. Ciudat că vrea asta după tot acest timp.

Se întinse și îi simți brațul, întins pe pat, alături de ea. Nu-și scosese cămașa.

– Poate că nu a știut cum să-l abordeze pe tatăl tău până acum.

– Poate, dar cred că Faire și-a dat seama astăzi că ar putea-o pierde pe Agnes dacă aș împiedica-o să-l mai vadă – și nu vrea asta. Vocea îi deveni mai aspră. Nu s-ar fi întâmplat nimic din toate acestea dacă mi-aș fi făcut datoria față de Dolly în ziua aceea. Am fost atât de nesăbuit.

– Erai tânăr, spuse ea.

– Douăzeci și doi de ani. Suficient de vârstnic. Mai vârstnic decât tine, sublinie el, cu o vagă încordare în voce.

Îi găsi mâna și i-o strânse, sperând să-i ofere alinare.

– Eram plictisit, spuse el încet, devastat. Dolly se uita la un magazin de dulciuri. Am lăsat-o acolo o clipă să merg să mă uit la o nouă carte despre îngrijirea cailor pe care librarul o adusese special. Când m-am întors, nu mai era acolo. Mi-au trebuit aproape două ore să o găsesc – în dosul curții bisericii.

Ea îl mângâie pe mână, cald și intim, încercând să își dea seama cum să aline o rană atât de veche.

– Și așa ai fugit de lege, luând legea în mâini. Nu ți-ai făcut griji cu privire la riscul asumat?

Îl simți cum se mișcă, ridicând din umeri.

– Nu am avut de ales după ce îl bătusem pe Jeffrey și l-am văzut plecând cu o corabie din Cornwall. A trebuit să plec în noaptea aceea, și caii sunt unul dintre puținele lucruri la care mă pricep. Dragonii sunt un regiment de cavalerie. Părea locul potrivit.

– Totuși, trebuie să te fi simțit singur. Să-ți fi fost dor de casă.

Să fii exilat, departe de casă...

– Trimiteam scrisori lungi, deși tata răspundea rareori, spuse el încet.

Se întrebă dacă stinsese lumânarea, dacă privea țintă în întuneric.

– Dolly nu știe să citească sau să scrie, așa că nu primeam nimic de la ea. Abia după ce a învățat Agnes să scrie am început să primesc regulat scrisori de acasă.

Ea se ridică în capul oaselor, cu mâna încă pe brațul lui.

– Ce scria în ele?

– Tot felul de lucruri. Îmi scria aproape în fiecare săptămână. Vocea lui deveni mai caldă. Nu scria foarte corect la început, dar îmi spunea despre cai, despre maică-sa și despre tata. Amuzant e că era mult mai afectuos în scrisorile acelea decât țineam eu minte să fi fost vreodată.

– Un bunic are dreptul să fie afectuos cu nepoata sa, îi reaminti ea. Îi mângâie brațul, umărul lat, până când dădu cu degetele de marginea cămășii. Începu să o desfacă. Își scosese deja lavaliera. Știi, e sfioasă în preajma ta.

– Nu înțeleg, spuse el. Părea a-mi spune totul în scrisorile acelea. Mi-a trimis chiar și un petic din ce cususe. Îl folosesc ca semn de carte.

– Pun pariu că ești mult mai intimidant în persoană decât în scrisori, spuse ea sec. Ar trebui să petreci puțin timp cu ea.

Îi îndemnă să ridice brațele ca să-i scoată cămașa.

– Ce să-i spun?

Și-ar fi dat ochii peste cap dacă ar fi fost sigură că o putea vedea.

– Vorbește cu ea despre cai, despre Toby și despre bunicul ei. Spune-i cum era mama ei când era mică și ce îți amintești despre mama ta. Nu e foarte diferit fața de scrierea unei scrisori, de fapt, și, după spusele lui Agnes, te pricepi la asta.

– Firește.

Părea ofensat.

– Ei bine, atunci.

– Ei bine, atunci, într-adevăr. Cred că mă iei peste picior, milady.

– Doar puțin, răspunse ea și se aplecă să-i prindă sfârcul între buze.

Îi simți tresărirea când îl atinse, iar pieptul i se umflă în încercarea de a trage aer. Spera că era de bine.

Poate că doamnele nu-și gustau iubiții, dar dorise să facă asta încă din acea după-amiază.

Pielea lui se încrețise sub limba ei și avea un vag gust de sare și mai nimic altceva. Trasă cercuri în jurul micii protuberanțe, conturând-o cu limba, iar el trase din nou aer în plămâni. Se temuse atât de tare cât lipsise – pentru siguranța lui și, cu egoism, *pentru sine*. Nu voia să-l piardă. Devenise tovarășul, prietenul, iubitul ei. Cea mai importantă persoană din viața ei limitată, și nici măcar nu știa sigur ce simțea pentru ea. Afecțiune, știa asta, datorie – cuvântul acela oribil –, dar mai era și altceva?

Însemna ea pentru el ceva mai mult decât o simplă datorie?

Căci își dorea să fie. Voia, de fapt, acum că se gândea la asta, *totul* de la James Trevillion.

Voia să-și petreacă restul vieții cu el.

La gândul acela, se ridică în capul oaselor și își trecu degetele peste pieptul lui, simțindu-i părul aspru și mușchii rotunjiți de dedesubt. O invadă o dorință nestăpânită, nevoia de a-l cunoaște întru *totul*, acum cât mai putea. Mâinile îi alunecară în jos. Nu avusese ocazia de a-i explora partea aceea a trupului.

– Ce...? începu el cu voce răgușită.

Ea se opri.

– Vreau să te ating. Să te ating peste tot. Pot?

El o mângâie pe obraz cu mâna lui mare, dar infinit de blândă.

– Desigur, Phoebe.

Blândețea aceea îi mai temperă avântul. Zâmbi și se aplecă, reluându-și explorarea. Alunecând peste coaste – părul dispăruse, dar pe mijlocul bustului avea o linie subțire, care îi ajungea până la burtă. Ce fină era pielea lui acolo!

– Ce culoare e? întrebă ea. Pielea ta? Îi încercui buricul cu degetele. Acesta se strânse sub atingerea ei.

– Palidă?

Ea scutură din cap.

– Adică, ai o piele deschisă de fel? Sau e mai închisă chiar și pe sub haine?

– Presupun că e mai închisă, dacă e să aleg, spuse el, părând amuzat. Deși, dat fiind că nu scot la soare partea aceea din trupul meu, „închisă" e ceva relativ.

Ea murmură ceva neconvingător și ajunse la marginea pantalonilor. El își înlănțui mâinile cu ale ei, dar ea îl opri.

– Aș vrea. Pot, te rog?

– Dat fiind că mă rogi așa frumos...

Avea vocea aspră, dar își retrase mâinile. Degetele ei ezitară, căutând nasturii care știa că trebuiau să fie acolo. Îl simțea sub

material – coapsele tari, pliurile de pe fiecare parte, mădularul dintre ele. Îl atingea în treacăt când își mișca mâna. În cele din urmă, găsi nasturii și îi desfăcu iute.

– Scoate-i, îl îndemnă ea, trăgând de pantaloni.

El își arcui șoldurile deasupra patului și își scoase și pantalonii, și lenjeria intimă. Îi puse mâna pe coapsă. Avea păr ondulat acolo – mai rar decât cel de pe piept, dar destul de des. Înaintă, dând peste un mușchi care îi traversa șoldul. Îi urmă conturul, auzindu-i respirația tot mai accelerată, până când ajunse la părul pubian. Era aspru, și se simțea tentată să-l mângâie.

Dar era și mai tentată de ce se afla dedesubt.

Era neted și fierbinte și îi încăpea în palmă. Își trecu degetele pe deasupra lui, simțind carnea care se umfla, uimitoarea tărie de dedesubt, pielea elastică. La capăt se lărgea, și simți un manșon de piele. Îi trasă conturul agale. Partea aceasta care pătrunsese în ea era foarte fină, și totuși mult mai tare decât carnea ei. Vârful era umed. Își trecu degetul peste el, dând peste micul orificiu.

Parcurse drumul înapoi, descoperind că se făcuse mai mare între timp, stând drept și tare pe abdomenul lui. Inspiră și îi simți mirosul de mosc răspândindu-se iute în cameră.

Îl atinse iar, incapabilă să se oprească.

– Doare? întrebă ea. Să fii așa?

– Tare? Vocea lui era blândă și guturală. Nu, nu doare, dar tânjește după ceva, negreșit.

Ea se opri.

– După ce?

– După tine, spuse el simplu. După tine.

Și o trase deasupra, cuprinzându-i buzele cu ale lui. Stătea pe jumătate pe el, cu sânii turtiți de pieptul lui, și rămase cu mâna pe mădularul lui, mângâindu-l în timp ce o săruta, cu gura fierbinte, fără oprire. Dacă asta însemna să tânjească, o simțea și ea – în sfârcurile care o dureau, în sexul care i se umflase.

El se desprinse brusc de ea.

– Scoate-ți cămășuța, Phoebe.

O ajută să se dezbrace ca să rămână și ea goală.

– Vino aici, spuse el, prinzând-o de picior. Așa. O trase deasupra lui și îl încălecă, cu picioarele larg desfăcute. Mă poți călări în felul acesta, dacă vrei.

– Să te călăresc? Simți că pe buzele lui înflorește un zâmbet. Ca pe un cal?

– Propriul tău armăsar, spuse el amuzat.

Ce ciudat că la un moment dat crezuse că nu avea deloc simțul umorului.

Minunat că nu i-l arăta decât ei, în momentele lor cele mai intime.

– Cum? întrebă ea, cu voce încordată.

Emoția îi gâlgâia în piept, în spatele ochilor.

– Ridică-te puțin, spuse el, ajutând-o să îngenuncheze. Acum așază-te cu grijă pe mine. Pe...

Se lăsă în jos și îi simți mădularul la intrare. Exploră cu mâinile și descoperi că își ținea mădularul în mână, așteptând-o. Își înlănțui mâna cu a lui și se împinse în el.

Începu să o lărgească.

Părea obscen cumva, în genunchi, cu mădularul parțial în ea, împingându-se în el, în timp ce el stătea întins acolo, ca un pașă indolent.

Gândul o făcu să se umezească și mai tare.

Se mișcă, arcuindu-se, și se împinse în jos din nou. Alunecă înăuntru, mare și tare, un invadator bine-venit.

– O, șopti ea, cu lacrimile țâșnindu-i din ochi.

– Ești bine? întrebă el cu voce scăzută.

Îi pusese o mână pe șold și trasă cercuri alinătoare pe piele.

– Da, spuse ea. Ce...?

– Pune-ți mâinile aici, zise el, trăgându-i mâinile pe pieptul lui cald, arătându-i cum să se aplece puțin mai în față. Acum, folosește-mă.

– Să te folosesc?

Părea o idee scandaloasă.

– Folosește-mă, repetă el. Călărește-mă până ajungi la orgasm.

Ei bine, dacă se exprima aşa direct... Se sălta uşor, simţindu-l că iese puţin din ea, apoi se reaşeză. Se mişcă puţin, găsindu-şi echilibrul, simţindu-l cum se mişca în ea, apoi îşi strânse coapsele...

Şi începu să galopeze.

O, era o senzaţie minunată! Carnea lui tare în ea, pătrunzând-o înainte şi înapoi, în timp ce îl călărea. Respiraţia lui sacadată – deşi nu se mişca –, senzaţia că deţinea controlul, că putea să-l facă pe bărbatul acesta să-şi piardă capul acolo, dedesubtul ei.

Se simţea întreagă. Se simţea invincibilă.

– Vino aici, mica mea amazoană, mormăi el şi o trase în jos, suficient cât să-i prindă sfârcul în gură.

Asta... punctişorul acela unic de plăcere şi durere o aţâţă la culme, făcând-o să tremure, să se frece frenetic de el, pierzându-şi controlul cu totul. Fierbinţeala i se prelingea prin vene, şi strigă ca reacţie la senzaţiile experimentate, simţindu-se ca o stea în flăcări.

O trase în jos, cuprinzând-o în braţe, iar ea se ghemui în jurul lui, cu faţa apăsată pe pernă, gâfâind după ce trecuse pragul extazului. El îşi puse amândouă mâinile pe fesele ei, penetrând-o în forţă.

Mormăi şi îşi aminti vag de piciorul lui, dar, înainte ca ea să apuce să întrebe, încremeni sub ea, continuând să o pătrundă, şi ea se strânse în jurul lui ca să poată simţi odată cu el. Să-i simtă eliberarea.

Bucuria.

Tot ce era el.

Capitolul 16

Calul-de-mare se întoarse să privească spre Corineus, şi el văzu că era istovit şi vai de capul lui. Era acoperit de sudoare şi de spumă pe laturi, picioarele fragile îi erau însângerate şi sfâşiate, iar coama lui albă devenise cenuşie şi încâlcită.

– Foarte bine, spuse Corineus. M-ai slujit cu credinţă, şi te voi elibera, curajosul meu cal fermecat. Dar fă-mi, rogu-te, un hatâr: spune-mi cum te cheamă...

Din *Kelpie*

Târziu, a doua zi dimineaţa, Trevillion stătea în curtea însorită ţesălând una dintre iepele tatălui său. Reed se oferise să facă el treaba în locul lui, dar lui Trevillion îi plăcea să se ocupe de cai. Bătrânul Owen îi aruncă un zâmbet cunoscător şi îl lăsă să-şi facă treaba. Acum bătrânul vorbea cu Phoebe, stând pe unul dintre suporturile pentru încălecat din apropiere.

Se auzi un lătrat, şi Toby alergă spre Phoebe dinspre casă.

Trevillion privi cum câinele se străduia să se caţăre în poala ei, deşi era prea mare pentru a încăpea acolo. Ea râdea, în timp ce căţelul o lingea pe faţă, murdărindu-i fustele.

Ce ciudat era să fie îndrăgostit. Petrecuse aproape treizeci şi trei de ani fără să aibă habar de existenţa acestei femei minione, drăguţe, blânde, amuzante şi înfiorător de încăpăţânate; îşi petrecuse fiecare zi cu ea, certându-se, dezbătând, stând în tăcere uneori; pentru ca în cele din urmă să ajungă la ziua de azi, când înţelesese că însemna totul pentru el. Că, dacă ea ar dispărea de pe lumea aceasta, ar putea foarte bine să nu mai vadă soarele pe cer.

Se întreba dacă era conştientă de câtă putere avea asupra lui cu palma ei micuţă.

– Toby nu va învăţa niciodată dacă Phoebe îl lasă să se caţăre pe ea, spuse Agnes, mergând alături de el.

Părea înspăimântător de asemănător cu bunicul ei.

Trevillion privi spre nepoata lui. Nu-i ajungea decât până la umăr, dar, dacă creştea în continuare în ritmul acela, avea să o depăşească pe Phoebe în curând. Simţi o împunsătură subită de teamă. I-ar plăcea să fie aici să o vadă pe Agnes devenind femeie.

Dar Agnes îl privea ţintă acum.

– Unchiule James?

Probabil credea că e slab de minte.

– Da, ei bine, se pare că, dintr-un motiv sau altul, lui Lady Phoebe îi place să sară câinii pe ea.

Agnes îi aruncă o privire plină de îndoială.

– Eşti sigur că e fiică de duce?

– Cât se poate de sigur.

– Hmm, spuse Agnes reticentă. Bunu' zice că nu te poţi însura cu fiica unui duce.

El privi în altă parte, strângând din buze. Era un subiect la care evitase să se gândească.

– Presupun că are dreptate.

– Nu întotdeauna totuşi, îl linişti ea. Era sigură că Guinevere va făta un mânz, dar ea a făcut-o pe Lark. Ezită, apoi îşi îndreptă umerii. Şi te place, să ştii, Phoebe te place. Te place mult.

Nu îi spuse că „plăcerea" nu avea deseori nimic de-a face cu căsătoria în rândurile aristocraţilor.

Unele iluzii nu ar trebui să fie spulberate. Phoebe se ridică iute clătinându-se, iar Toby se rostogoli din poala ei. Trevillion se duse spre ea şi o prinse de braţ ca să nu cadă.

– E aici Agnes să ne mai arate ceva? întrebă ea.

Agnes le făcuse marele tur al moşiei – pe care Trevillion o cunoştea deja ca în palmă, dar Phoebe îl înghiontise zdravăn în coaste când dăduse să spună asta în acea dimineaţă.

Privi spre Agnes.

– Ce a mai rămas?

– E o piatră pe mlaştină, spuse Agnes cu entuziasm. Vezi la o distanţă de kilometri, şi vântul bate aşa de tare...

– Mă duc să văd de iapă, spuse bătrânul Owen vesel, revenind la treabă.

Trevillion îl privi plecând şi se încruntă. Nu voia să o dezamăgească pe Agnes, dar pământul mlaştinilor era accidentat, acoperit de grozamă şi de ierburi. Nu era tocmai un loc pe unde să te plimbi cu uşurinţă.

– Lady Phoebe ar putea să cadă, spuse el. Hai să găsim un alt loc în care să ne plimbăm.

Agnes îşi răsfrânse buza de jos.

– O, dar...

– James, spuse Phoebe, punându-şi mâna pe braţul lui. Era prima dată când îi spunea pe numele de botez în faţa altcuiva. Lasă-mă. Vreau să văd cum e la mlaştini.

– Nu vreau să te răneşti, spuse el aspru.

– Ştiu, replică ea şi zâmbi cuceritor. Dar, dacă voi cădea, nu e sfârşitul lumii. S-ar putea să cad, e adevărat – de fapt, probabil voi cădea –, dar, pe bune, nu poţi trăi fără să cazi din când în când.

– Phoebe..., spuse el neajutorat.

Gândul că s-ar putea răni era de neconceput. Prefera să se rănească el.

– Te rog.

Acel unic cuvânt şi expresia rugătoare de pe chipul ei îl săgetară drept în inimă.

– Prea bine.

– Ura! strigă Agnes, iar Toby începu să latre tare. Pe aici.

Trevillion îşi urmă nepoata, apăsându-se tare în baston cu o mână şi întinzând-o pe cealaltă către Phoebe. Nici el nu mergea prea bine pe pământul accidentat, se gândi el cu mâhnire. Putea foarte bine să cadă şi el.

Agnes îi conduse pe o poartă spre păşune, apoi pe o altă poartă, după care ieşiră la mlaştini. Grozama le ajungea până la genunchi, iar pe alocuri se vedeau mici flori galbene.

– O, e minunat, spuse Phoebe, aplecându-se să-şi treacă mâna printre frunze.

Vântul aducea miros de sare şi de ocean, iar Agnes avea dreptate – se vedea la kilometri depărtare. Cerul era o întindere albastră neţărmurită, un dom deasupra lumii. Trevillion trase adânc aer în piept şi zâmbi când Phoebe îşi dădu capul pe spate să simtă soarele. Continuară să urce, până ajunseră la un platou larg, presărat cu pietre cenuşii care se iţeau din pământ.

Phoebe îşi înălţă chipul spre el.

– Pot să merg singură? Un pic. Ştiu că nu îţi plac întotdeauna lucrurile pe care vreau să le fac şi locurile în care vreau să merg. Trase aer în piept. Nu vreau să mă pun *de bunăvoie* în pericol, dar vreau libertatea de a alege ce e prea primejdios pentru mine. Acum nu e, James. Vreau doar să trăiesc.

El se pregăti să protesteze – erau prea multe obstacole dacă se abăteau de la potecă –, dar își înghiți cuvintele. Dorea să fie liberă, știa asta – o știuse întotdeauna și, în calitate de om al fratelui său, fusese datoria lui să o îngrădească.

Dar Wakefield nu mai era aici. Mai important, el nu mai credea că singura modalitate de a o ști în siguranță era să-i limiteze mișcările.

Poate că Phoebe avea dreptate. Poate că pentru a trăi trebuia să te împiedici și să cazi din când în când.

Voia să o lase să trăiască. Trase adânc aer în piept.

– Da.

Ea se îndepărtă ușor de el. Toby și Agnes se opriseră înainte pe potecă, privind. Phoebe inspiră, ridicându-și chipul către soare, și își întinse brațele ca un pescăruș care plutea în vânt. Făcu un pas, și încă unul.

Apoi se împiedică și căzu.

El o privi cu groază. Era în genunchi și probabil se zgâriase, la mâini. Tremura.

– O, lasă-mă să te ajut, strigă Agnes.

Dar el întinse brațul, oprind-o. Zăbovi o clipă ca să se calmeze.

– Ai nevoie de ajutor?

– Nu, răspunse ea veselă, și, când își înălță capul, el o văzu râzând. Nu, mă descurc.

Și se descurcă. Se ridică și pipăi cu vârful piciorului până găsi încotro o apuca poteca, apoi porni din nou. El venea în spatele ei la mică distanță, desigur, abținându-se mereu să nu se ducă la ea, să nu-i ia brațul și să o călăuzească. Să o protejeze. Dar știa că, oricât de mult conta pentru el să o țină departe de pericole, pentru ea era mai important să fie liberă.

Să nu aibă nevoie de ajutor. Să fie lipsită de constrângeri.

Așa că o urmă privind-o ca un vultur și lăsând-o să cadă. O dată. De două ori. De trei ori. Și de fiecare dată trebui să-și înghită icnetele, trebui să se abțină să nu o prindă sau să nu o ridice. Dar de fiecare dată ea se ridica râzând. Puternică.

Când ajunseră la pâlcul de pietre, nu mai putu îndura.

O prinse ușor de braț, trăgând-o spre el, în timp ce ea râdea.

– Te iubesc, îi șopti el în păr. Te iubesc, Lady Phoebe Batten.

Iar când ea rămase fără suflare, ridicând din sprâncene surprinsă, se aplecă și o sărută pe buzele acelea trandafirii și dulci. Nu cedând pasiunii, ci ca o ofrandă și o promisiune.

Atunci îi găsi Tom Pawley, cu biletul din partea ducelui de Wakefield.

Phoebe stătea lângă boxa lui Guinevere și a lui Lark, ascultând caii. Rumegatul liniștit al iepei care își mânca amestecul de boabe, mânzul care sugea, luându-și și el cina. În grajd era cald, iar mirosul cailor era reconfortant.

Auzi un lătrat sonor, iar apoi Toby lipăi spre ea, urmat de zgomot de pași.

Lăsă mâna în jos și fu răsplătită cu o limbă umedă peste degete.

– Trebuie să pleci înapoi? întrebă Agnes încet.

Phoebe simți ca trupul mic al fetei se lipește de al ei. Toby se apropie, cuibărindu-i-se la glezne.

Un moment, singurul sunet care se auzi fu galopul timid al mânzului, care dădea ocol boxei.

– Locuiesc în Londra, spuse Phoebe în cele din urmă.

Încercă, chiar încercă, dar vocea îi ieși mohorâtă și tristă. Fusese atât de minunat la mlaștină. Se simțise atât de liberă. Iar apoi Trevillion o sărutase și îi spusese că o iubește, și crezuse că fericirea ei nu avea margini.

Fusese cel mai fericit moment din viața ei.

Se gândise să îl implore să rămână aici când primiseră scrisoarea. Deși era din partea fratelui ei, o trimisese prin Alf, misteriosul informator al lui Trevillion din St Giles. Alf ținuse secretul, se pare, iar Maximus nu știa unde se afla. Phoebe nu putea să nu se gândească la cât de frustrant trebuie să fi fost pentru Maximus să se vadă nevoit să se bazeze pe un orfan din St Giles pentru a comunica cu sora lui.

Dacă rămâneau aici, era posibil ca Maximus să nu o găsească niciodată.

Însă știa că asta ar fi fost o dovadă de lașitate. Își iubea fratele – chiar îl iubea – și i-ar fi dor de el și de restul familiei dacă nu i-ar

mai vedea niciodată. În plus, ura să știe că familia ei își făcea griji pentru ea.

Era pur și simplu... timpul să se întoarcă la Londra. Să revină la vechea ei viață. Te puteai întoarce de bunăvoie în colivie după ce portița fusese deschisă?

– Ai putea locui aici, spuse Agnes. Avem loc destul.

Phoebe lasă capul să i se odihnească pe brațe, pe care și le încrucișase deasupra portiței boxei.

– Chiar aș vrea să pot face asta.

– Atunci *rămâi*. Casa este *imensă* – nu folosim nici măcar *jumătate* dintre dormitoare! Bunu' spune că nu te poți mărita cu unchiul James, dar, dacă *ai face*-o, ai fi soția lui și ați putea locui amândoi aici. E mai bine cu tine aici. E mai bine și cu unchiul James.

Gura lui Phoebe se arcui auzindu-i tonul plin de speranță.

– S-ar auzi o mulțime de țipete dacă unchiul și bunicul tău ar locui împreună pentru totdeauna. Sunt sigură că nu ți-ar plăcea asta.

– Era groaznic de liniște înainte să veniți voi, spuse Agnes gânditoare. Putem să ne punem vată în urechi la cină.

Phoebe râse ușor auzind-o.

– Mi-ar plăcea să rămân, dar, vezi tu, nu e decizia mea. Fratele meu mi-a poruncit să mă întorc la Londra, și așa e regula, ca gentilomii să fie cei care iau decizii.

– Asta este o mare prostie, declară Agnes.

– Așa e, murmură Phoebe. Dar, chiar dacă nu ar avea puterea de-a mă obliga să mă întorc, presupun că ar trebui să o fac oricum. Am prieteni acolo, vezi tu, și familie.

– Da? Agnes părea uluită că Phoebe avea o viață altundeva decât în Cornwall.

– Da. Am doi nepoței, și nu mi-ar plăcea să nu-i mai văd niciodată.

– Ar putea... Ar putea să ne viziteze aici, ce crezi? întrebă Agnes plină de speranță. Îmi plac bebelușii, și le-aș putea arăta caii.

Phoebe zâmbi trist.

– Este o călătorie cam lungă pentru bebeluși, draga mea.

– O să mai vii în vizită? reuși Agnes să îngaime.

– Nu știu, spuse Phoebe cu o urmă de disperare în voce, chiar când auzi ceva amușinând în apropiere.

– O, șopti Agnes. Lark a venit la portiță.

Foarte încet, Phoebe întinse mâna, și într-o clipă un botișor moale îi atinse degetele, suflând aer cald.

Rămase nemișcată, nevrând să sperie mânzul, și își dori din toată inima să poată rămâne acolo în Cornwall pentru totdeauna.

– Excelența Sa scrie că răpitorul a mărturisit și că este întemnițat la Newgate în așteptarea procesului, spuse Trevillion sprijinindu-se în baston. Cere să mă întorc cu Lady Phoebe cât mai repede posibil în Londra. Vom pleca numaidecât.

Tatăl său stătea întors cu spatele, uitându-se la priveliștea care se vedea de pe fereastra bibliotecii.

– Iar tu intenționezi să o duci înapoi.

– E casa ei, spuse el sec.

Vestea primită atât de subit se dovedise un șoc îngrozitor – unul pentru care ar fi trebuit să se pregătească mai bine. La urma urmelor, știuse că Wakefield avea să-i prindă în cele din urmă pe răpitori. Că avea să fie nevoit să o ducă înapoi pe Phoebe la familia ei într-o zi. Totuși, dorea ca ziua aceea să nu fie astăzi.

– Și tu? Tatăl său nu se întoarse, dar păru să-și îndrepte spatele și mai mult. Londra este și casa ta acum?

– Mă întrebi dacă mă voi întoarce? întrebă el prudent. Întrebarea îl prinsese cu garda jos. Nu se gândise la nimic în afară de Phoebe și Londra. Dar, bineînțeles că mai era și altceva în afară de asta. Va trebui să continue să trăiască fără ea dacă se ajungea la așa ceva.

Dar va avea nevoie de o slujbă.

– Ai putea, spuse tatăl lui încet, acum că Lord Faire nu mai urmărește să te întemnițeze.

James așteptă o secundă, dar tatăl său nu mai adăugă nimic.

– Nu e tocmai o invitație din partea ta.

În cele din urmă, bătrânul se întoarse spre el.

– De asta ai nevoie, Jamie? De o invitație să vii acasă?

Tânărul îl privi în ochi.

– Poate.

Tatăl său clipi, iar buzele i se strânseseră amenințător pe chipul ridat.

– Nu te-am învinovățit niciodată, Jamie, nici măcar o dată. Știu că poate am țipat și am spus lucruri când s-a întâmplat, dar eram furios. Nu a fost vina ta, știu asta.

James lăsă capul în pământ. Nu fusese?

Tatăl său mormăi în tăcere, așezându-se pe scaun.

– Un bărbat face multe greșeli în viață, unele mici și lipsite de consecințe, altele care schimbă cursul tuturor lucrurilor. Ideea e să le lași în urmă și să mergi înainte. Căci, dacă rămâi prizonier în trecut, prins în lucruri care nu se mai pot schimba, ei bine, atunci ești terminat.

Colțul gurii lui James zvâcni.

– Ai devenit înțelept la bătrânețe, nu-i așa, tată?

Tatăl lui îi imită expresia.

– Am devenit, într-adevăr.

James încuviință încet din cap.

– Atunci poate mă voi întoarce.

Bătrânul privi în jos spre propriile mâini.

– E cel mai bine să o duci înapoi la familia ei, Jamie. Mama ta – făcu o grimasă pentru sine însuși –, ah, era o frumusețe când era tânără. Nu m-am putut abține, deși era mult prea tânără pentru mine. Dar, după ce ne-am căsătorit, a tânjit. A tânjit după un soț care să nu fie atât de posac și de bătrân. Nu face greșeala mea, Jamie. O nevastă nefericită înseamnă o căsătorie nefericită.

– Nu te teme, tată. Greșelile pe care le voi face vor fi ale mele. În plus, spuse el, privindu-l pe bătrân în ochi, cu blândețe, dar ferm, eu nu sunt tu, iar Phoebe nu este mama.

O jumătate de oră mai târziu, Trevillion trase perdeaua trăsurii pentru a le face cu mâna lui Agnes și lui Dolly care suspinau, tatălui său, bătrânului Owen, lui Betty și tânărului Tom. Toby lătra și alerga după roțile trăsurii, până când picioarele lui scurte nu mai putură face față. Iar apoi, când casa dispăru după colț, lăsă perdeaua să cadă și privi în cealaltă parte la Lady Phoebe, care avea ochii roșii de plâns, și știu în adâncul sufletului că toate greșelile

sale viitoare, bune, rele, nesemnificative sau zguduitoare, aveau să o implice și pe ea.

Capitolul 17

Corineus trase lanțul de fier de pe gâtul calului-de-mare. Sub ochii lui, se transformă într-o fecioară fermecată, cu păr alb lung și ochi verzi migdalați, întreagă din nou și frumoasă.

– Numele meu e Morveren, spuse ea.

Corineus o prinse de mână.

– Rămâi cu mine astă-noapte, Morveren.

Ea încuviință, și făcură dragoste acolo pe plajă, în sunetul valurilor care se izbeau de țărm...

Din *Kelpie*

Phoebe nu deosebea ziua de noapte, dar știa că erau pe drum de multe ore când în cele din urmă se opriră la un han.

Coborî obosită din trăsură, cu mâna pe brațul lui. Nu se mai ascundeau, fugind de posibilul răpitor, așa că James spuse că nu mai era nici un motiv să continue să se dea drept soț și soție.

Dar încă nu îi ceruse înapoi verigheta mamei sale.

Ea o atinse în clipa aceea cu degetul mare, frecând-o pe furiș, ca pe un talisman. Se obișnuise să o aibă pe deget. O doamnă mai manierată decât ea s-ar fi oferit să o înapoieze.

Ea nu o făcu.

Hanul era mai mare decât cele în care își petrecuseră noaptea în drum spre Cornwall. Auzi oamenii strigând unii la alții în timp ce schimbau caii trăsurilor, lătratul câinilor, conversația călătorilor osteniți.

– Îmi pare rău, domnule, spuse Reed din apropiere, când se îndreptară spre han. Sălile de mese private sunt ocupate toate.

– Atunci vom lua cina în încăperea comună, spuse Trevillion. Dacă nu cumva preferi să ni se aducă cina în camere, milady?

„Camere?" Voia să doarmă separat în seara aceasta? Şi mai era ceva: reîncepuse să îi folosească titlul. Adevărul fie spus, nu-i plăcea deloc.

– Nu, nu, haide să mâncăm în încăperea comună, te rog.

Intrară în mirosul de carne de vită gătită şi auziră oaspeţii conversând pe ton scăzut.

Trevillion o conduse spre o masă şi se aşeză, apăsându-şi degetele pe lemnul tocit din faţa ei.

– Ce să vă aduc? întrebă o femeie cu voce răguşită.

– Bere pentru amândoi şi două farfurii cu mâncare de vită, comandă Trevillion.

– Într-o clipă, dragule.

Iar paşii se îndepărtară.

Phoebe se întoarse, adulmecând. Simţea mirosul fumului de la foc, dar distingea, de asemenea, şi fum de tabac de la domnii care îşi savurau pipele. Cineva din apropiere părea să nu se fi spălat niciodată în viaţă.

În faţa ei fu trântită o halbă.

– Poftim, spuse aceeaşi femeie. Ia zi... E oarbă?

Phoebe zâmbi.

– Da, eu...

– E o povară, spuse femeia, cu voce tristă. O nevastă oarbă. Dumnezeu să vă binecuvânteze, domnule.

Phoebe rămase cu gura pe jumătate deschisă, iar femeia se depărtă. Se întrebă deodată dacă toată lumea se holba la ea, gândind acelaşi lucru: „Bietul om".

– La naiba, şuieră el printre dinţi. Nu-i acorda atenţie. Ştii prea bine că nu eşti o povară, Phoebe. Orice bărbat – *orice* bărbat – ar fi onorat să te aibă de soţie.

Ea zâmbi atunci, deşi era posibil să fi fost un zâmbet cam chinuit.

– Tu ai fi?

– Da.

Simţi cum o traversează un fior de încântare auzindu-l răspunzând ferm şi fără ezitare. Se aplecă puţin în faţă.

– Atunci de ce vrei să dormim în camere separate?

– Gustă berea, o îndemnă el. Are culoarea lemnului de stejar, şi cred că îţi va plăcea.

Nu era atât de proastă încât să nu observe că nu-i răspunsese.

– James...

– Poftim, dragilor.

Aceeaşi servitoare aşeză farfuriile pe masă. Phoebe pipăi cu degetele, atingând o farfurie de cositor şi carnea caldă, acoperită de sos.

Femeia ţâţâi.

– Ca un copilaş, nu-i aşa? Îşi vâră degetele în mâncare.

Phoebe îngheţă. Trevillion mormăi, şi ea auzi sunetul monedelor.

– Nu mai avem nevoie de ajutorul tău în seara asta. Du-te!

Femeia pufni şi plecă.

Phoebe îşi linse degetul şi luă furculiţa. Ştia că îi ardeau obrajii, dar rămase dreaptă, luând cu grijă din mâncare cu furculiţa.

Trevillion râse înăbuşit, şi ea îngheţă. Apoi îi auzi vocea, scăzută şi intimă:

– Arăţi ca o prinţesă, ştii? Sunt surprins că a avut curajul să îţi spună ceva. Dar nu cred că te-a privit, de fapt. Oricine te-ar privi ar şti ce eşti. O mică prinţesă amazoană.

Buzele ei tresăriră auzindu-i laudele, oricât de dulci ar fi fost.

– Cred că e posibil să fii subiectiv.

– Nu, zise el cu hotărâre. Când intri într-o încăpere, toţi bărbaţii se uită la tine, şi nu pentru că eşti oarbă. Văd drăgălăşenia. Văd un chip zâmbitor şi o siluetă pe care bărbaţii nu vor decât să o atingă.

O, acum roşea!

– Dar aceia puţini care privesc mai îndeaproape mai văd ceva. Văd o femeie care întâmpină obstacole în fiecare zi şi le trece cu o faţă zâmbitoare. Văd forţă, şi perseverenţă, şi rezistenţă şi sunt plini de admiraţie, milady. Sunt copleşiţi. Acum – îi luă mâna în palma lui mare şi caldă –, bea-ţi berea.

Ea făcu întocmai cum îi spuse el, lingându-şi spuma de pe buze.

– Ei bine? întrebă el, cu vocea mai răguşită decât înainte.

– Îmi place, declară ea. De fapt, îmi place teribil. Cred că îl voi face pe Maximus să servească bere la fiecare masă la reşedinţa Wakefield.

El se înecă.

– Aş vrea să-i văd faţa lui Wakefield când vei propune asta.

Ea îşi înălţă capul semeţ.

– Ce să fac dacă fratele meu nu este un om de lume ca mine?

El râse tare auzind-o, iar ea se simţi neobişnuit de încântată de sine. Masa nu era tocmai grozavă, dar compania compensa, şi, când terminară de mâncat, se simţi dezamăgită. Trevillion se ridică să discute cu hangiul, şi Phoebe rămase singură un moment, trecându-şi degetele îngândurată pe marginea farfuriei.

– Vino, spuse el încet când se întoarse. O ajută să se ridice. Dă-mi voie să te conduc în camera ta.

Ea nu răspunse, ci doar încuviinţă din cap. Aveau să se întoarcă în Londra peste o zi sau două. Părea mare păcat să doarmă separat în seara aceea.

Urcară un şir de scări, iar treptele de lemn scârţâiră sub picioarele lor. Vocile din salonul comun se estompară, în timp ce se îndreptau spre partea din spate a hanului.

– Nu e cine ştie ce, spuse el când deschise uşa, dar hangiul m-a asigurat că e cea mai bună cameră pe care o are.

O conduse înăuntru, iar mâna lui caldă rămase pe braţul ei.

Şi închise uşa.

– Credeam că ai propria cameră, zise întorcându-se spre el.

Bastonul lui căzu pe podea zdrăngănind, iar el o luă de celalalt braţ, trăgând-o aproape.

– I-am spus hangiului că a fost o greşeală. Că nu avem nevoie de ea.

– Oh, murmură ea. O, mă bucur.

Apoi se întinse şi îi cuprinse faţa cu mâinile, trăgându-l înspre ea să-l sărute. Îi linse buzele, deschizându-şi gura, aproape oftând. Îl dorea atât de mult – în seara aceea şi întotdeauna.

– Phoebe, gemu el în gura ei, şi nu-i mai auzise glasul niciodată atât de profund.

Pământul îi fugi de sub picioare când o luă brusc în braţe. Se prinse cu mâinile de umerii lui, iar el o purtă cu uşurinţă. O aşeză

pe ceva moale, şi ea îşi dădu seama că trebuia să fie patul. Doar că stătea pe margine, cu picioarele în aer.

– James? întrebă ea, fără a se preocupa cu adevărat de ceea ce avea el de gând.

Începu să-i dezlege corsajul, dar apoi, părând a nu mai avea răbdare, îi împinse fustele în sus.

Îşi trecu mâinile peste picioarele ei, pe deasupra ciorapilor de mătase, până ajunse la coapsele goale.

– Ştii ce mi-ai făcut când ţi-am scos pantofii şi ciorapii în seara aceea? întrebă el răguşit.

– N... nu.

Începuse să-şi desfacă şireturile corsetului, dar înţepeni auzindu-i vocea.

Mâinile lui îi ajunseră sus pe coapse, degetele se desfăcură şi o cuprinseră.

– Eram atât de *aproape* de asta, şi totuşi nu puteam vedea. Nu puteam *atinge*.

– Ah!

Deodată, îşi dădu seama că acum o vedea – o vedea toată, întinsă dinaintea lui ca o ofrandă păgână.

– Desfă-ţi corsajul, spuse el, aproape absent. Vreau să-ţi văd şi sânii.

Ea rămase fără suflare şi se supuse, aţâţată în mod ciudat de faptul că era expusă în faţa lui. Dădu în lături marginile corsajului şi îşi desfăcu iute cămăşuţa îndeajuns încât să-i ajungă sub sfârcuri.

Aerul rece îi mângâie sânii.

El o împinse cu mâinile, forţând-o să-şi desfacă picioarele şi să se lase pe spate.

– Atât de frumos, murmură el. Îşi luă o mână de pe piciorul ei, şi Phoebe simţi un deget mângâind-o delicat. Îţi place? E bine?

Îşi arcui gâtul, apăsându-şi ceafa în saltea.

– Da.

Îşi făcu loc printre labiile ei desfăcute, ajungând la intrare.

– Eşti udă.

Mâinile lui o părăsiră, şi ea aşteptă fără suflare, deschisă şi dornică, cu aerul nopţii răcorindu-i pielea.

Se auzi foşnet de haine, apoi îl simți deasupra ei, împrejmuind-o. Pătrunzând-o.

Icni la invazia subită. El împinse o dată, de două ori, intrând cu totul în ea.

Apoi se opri.

– M-am gândit la asta toată ziua în trăsura aceea nenorocită, îi şopti el la ureche.

Îi simți gura, fierbinte şi umedă, închizându-se deasupra unui sfârc, sugând cu putere. Scânci de plăcere, prinzându-l de cap, atingându-i părul dat pe spate şi împletit.

Încă purta cămaşa şi vesta, îşi dădu ea seama.

Apoi gândul se destrămă când el îi găsi celălalt sân, prinzându-l în mână înainte de a-l duce la gură, apucându-i sfârcul.

Phoebe îşi muşcă buza pentru a-şi înăbuşi țipătul. Era atât de încântător ce o făcea să simtă. Şi ştiu, în tot acel timp cât el îi dezmierdă sânii, că era adăpostit în ea. Tare, aşteptând. Greu şi mare.

El se tase înapoi să-i mângâie amândoi sânii cu degetele mari, iar ea icni.

– Te rog.

El râse înfundat.

– Ai cei mai frumoşi sâni, ştiai asta? Plini, rotunzi, cu sfârcuri mari şi rozalii. Visam la sfârcurile tale înainte să îi văd. Odată m-am pipăit gândindu-mă la sânii tăi.

Ea se încordă la gândul că el făcuse un lucru atât de neruşinat visând la ea.

– O, Doamne!

Nu mai putea aştepta. Avea sexul ud şi umflat, deschis, zvâcnind şi voia ca el să se mişte. Să-i ofere din nou senzația aceea splendidă.

Îşi încolăci picioarele împrejurul taliei lui, mişcându-se. De data aceasta, el fu cel care icni. Îşi desprinse brusc mâinile de pe sânii ei şi, răsucindu-se pe saltea, îi apucă umerii. Se retrase şi o pătrunse din nou.

Cu putere.

Ea gemu. Atât de aproape. Atât de frumos. Se întinse să se agațe de umerii lui, dar erau încă acoperiți de cămaşă.

Voia să-i simtă pielea.

O pătrunse din nou, iute şi cu forță, iar patul se zgudui de data aceasta.

Îi puse degetele pe față, simțind perii înțepători, umezeala de pe frunte şi tâmple, buzele desfăcute, respirația şuierătoare.

O pătrunse repetat, tot mai repede, în vreme ce ea îl trăgea mai aproape, rostind ca o incantație:

– Acum, acum, acum.

Când gura lui îi atinse buzele, udă, deschisă şi devorând-o, îl simți cutremurându-se. Simți acea ultimă penetrare puternică şi revărsarea seminței lui fierbinți. Se arcui sub sărutul lui, în brațele lui, plină şi cuprinzându-l cu totul, şi se zgudui din nou de extaz.

A doua zi, Trevillion o privea pe Phoebe dormind pe bancheta cealaltă a trăsurii şi înțelese că nu o putea părăsi.

Că nu putea trăi fără ea. Dacă îl voia, avea s-o ia de soție. Decizia îl liniști oarecum – dar deşteptă şi nenumărate probleme, cea mai mare dintre ele fiind ducele de Wakefield. Ştia că Wakefield nu îl considera suficient de bun pentru a fi soțul surorii lui.

Cu toate acestea, nu avea să o țină pe Phoebe departe de familia ei. Dacă ar fi fugit pur şi simplu cu ea, ar fi fost o proscrisă. Nu îi putea face asta, nu după ce o văzuse râzând şi stând de vorbă cu sora şi cu prietenii ei. Cumva, va trebui să o curteze pe sora ducelui de Wakefield.

Trevillion se încruntă şi privi pe fereastră. Câştigau timp acum că nu mai erau nevoiți să o apuce pe căi ocolite. Puteau şi să schimbe caii la hanurile de pe traseu, aşa că Reed putea mâna mai repede.

Wakefield trimisese o scrisoare criptată frustrantă, omițând numele răpitorului, motivul şi chiar şi modul cum fusese prins.

Trevillion se încruntă, scuturând din cap. Toată povestea i se părea neterminată, dar poate, după ce auzea ce va avea ducele de zis, avea să fie satisfăcut că totul se terminase.

A doua zi aveau să ajungă la Londra, iar apoi...

Iar apoi urma să i-o ducă pe Lady Phoebe fratelui ei, evitând furia justificată a acestuia.

Dumnezeule mare, își asumase o sarcină imposibilă.

Phoebe murmură și căscă înainte de a se ridica.

– James?

– Sunt aici, o liniști el

– O, bine, spuse ea, lăsându-se iar pe banchetă. Cât mai avem până să oprim peste noapte?

El se uită la soare.

– Vreo câteva ceasuri.

Ea încuviință din cap, fără să spună nimic. El își drese glasul, simțindu-se stingher fără motiv.

– Mă întrebam...

– Da?

Ea își lăsă capul într-o parte.

– Ah. Ei bine... Speram să te vizitez după ce ajungem la Londra. Adică, dacă ești de acord.

Pe chipul ei înflori un zâmbet uimitor.

– M-ar încânta mai mult decât orice.

El nu se putu abține și-i răspunse cu un surâs, deși ea nu-l putea vedea.

– Da?

– Într-adevăr, căpitane Trevillion, spuse ea, tachinându-l. Dar nu va trebui să-l întrebi și pe fratele meu?

– M-am gândit să mă asigur că ești de acord înainte să îl încolțesc pe fratele tău în bârlogul lui.

– Foarte înțelept din partea ta. Încuviință din cap, apoi căscă din nou. O, Doamne, sunt atât de somnoroasă, dar pernele acestei trăsuri nu sunt deloc moi.

– Atunci lasă-mă să te ajut. Se duse lângă ea și o trase la piept. Sprijină-te!

– Hmm, murmură ea somnoroasă pe umărul lui. Nici tu nu ești prea moale, dar *ești* foarte confortabil.

Trevillion se gândi că se putea mulțumi cu asta.

Phoebe coborî din trăsură și se întinse discret. Nu ai fi zis că era atât de obositor să șezi toată ziua.

Hanul semăna mult cu cel de cu o seară în urmă: aglomerat, cu miros de cai și bălegar în curte și de mâncare caldă înăuntru.

Stătea în fața lui Trevillion la o altă masă tocită de lemn, gândindu-se: „Aceasta ar putea fi ultima noastră noapte". Chiar dacă Trevillion ar reuși să-l convingă pe Maximus să îl lase să o curteze, urma să treacă mult, foarte mult, până să li se îngăduie să fie din nou singuri.

Așa că, după ce mâncară, după ce mai încercă o bere, după ce văzu că Reed se instalase comod pentru noaptea ce urma, după ce o duse în cameră și îi spuse unde se afla patul și unde era focul, ea îl luă de mână.

– Fă dragoste cu mine, îi zise ea.

Și nu era câtuși de puțin o șoaptă seducătoare sau o rugăminte.

Era o poruncă.

Se ridică pe vârful picioarelor și întinse capul spre el, apăsându-și gura pe a lui. Exersase destul sărutul în săptămâna care trecuse, dar acesta nu era un sărut delicat. Era o izbire disperată a gurilor.

„Aceasta s-ar putea să fie ultima noastră noapte. Aceasta s-ar putea să fie ultima noastră noapte. Aceasta s-ar putea să fie ultima noastră noapte."

Era o incantație teribilă, care i se repeta în minte. Rămâneau fără timp și nu era pregătită pentru asta. Nu putea îndura gândul de-a se despărți de el. Dintre toate incertitudinile pe care le aduceau Londra și Maximus, ziua de mâine venea mult, mult prea repede.

Orbecăi, pierzându-și toată delicatețea, toată finețea, trăgând de prohabul pantalonilor, deși mâinile lui încercau să o oprească.

Dar nu se aștepta să o vadă căzând în genunchi. Să-i smulgă pantalonii și să bage mâna înăuntru...

– Phoebe. La naiba, Phoebe!

Cuvintele se transformară în geamăt când îl găsi, deja pe jumătate în erecție, și se opri, încetinind. O, era atât de cald, atât de fierbinte. Își lipi fața de el, respirând și mirosindu-l. Trevillion. Bărbatul ei.

Al ei.

Zvâcnea lipit de obrazul ei, și își întoarse fața să-l sărute, mădularul acela gros, pulsând, crescând. Deschise gura mare și simți gust de sare și de bărbat.

Undeva deasupra ei, el gemu din nou.

Partea amuzantă în a fi orb era că uneori oamenii te credeau și surd. Nu avea logică, dar asta era. Avusese cândva ocazia, cu un an sau doi în urmă, să audă fără să vrea două servitoare vorbind – iar discuția fusese revelatoare.

Îl gustă, ținându-i mădularul astfel încât să-l poată linge pe dedesubt, iar el se clatină, coborându-și mâna în părul ei, fără a o grăbi. Era pur și simplu acolo. Ca să o țină sau să se echilibreze, nu era sigură, dar nu prea conta.

Îi prinse glandul și deschise gura mare, cuprinzându-l cu buzele, înghițindu-l în întregime.

– Phoebe, Dumnezeule, Phoebe, șopti el deasupra ei, cu vocea guturală.

Acum era cumva mai intim decât în celelalte dăți.

Acum, că luase cea mai masculină parte din el în gură. Gura era pentru cuvinte, pentru a mânca, pentru scopuri mai civilizate.

Iar asta era ceva complet necivilizat.

Linse, gustând lichidul amar care izvora din vârf, pipăindu-i capul alunecos.

Supse.

Când el strigă nestăvilit, ea știu că îl doborâse cu actul ei necivilizat și jubilă. Acest bărbat puternic. Acest bărbat curajos. Scoțând sunete incoerente pentru că îl ținea atât de dulce în gură, dezmierdându-i mădularul.

El se mișcă brusc, prinzând-o de brațe și făcând-o să se îndrepte, și, pentru o clipă îngrozitoare, se gândi că avea să o împingă cât colo pentru îndrăzneala ei, ieșind în goană din cameră.

În schimb, el se clătină spre pat cu ea, mormăind, până când reuși să o țintuiască pe saltea.

– Phoebe, Dumnezeule, Phoebe, ce-mi faci?

Se târî deasupra ei, desfăcându-i picioarele. Unde naiba ai învățat asta? Nu, nu-mi spune. Vreau să pot dormi la noapte. Îi ridică fustele, trăgând și smucind, dezgolind-o până la mijloc. Nu știu de ce am crezut că îți pot rezista. Cum de mi-am imaginat că pot ieși viu și nevătămat din asta?

Ea deschise gura să spună ceva, dar el alunecă între picioarele ei, desfăcându-le și afundându-și degetul în ea, apoi își puse gura exact acolo, în miezul ei, și linse.

Nu mai simțise așa ceva niciodată. Era o tortură splendidă pentru carnea aproape prea sensibilă pentru a fi atinsă. Se arcui sub el, mișcându-se involuntar, dar el îi puse palmele pe abdomen, țintuind-o.

O ținea în loc, plimbându-și limba pe carnea ei, scoțând-o din minți.

O dezmierda fără preget, cu limba și cu buzele, lingându-i carnea tremurândă. Cu o săptămână în urmă, Phoebe ar fi murit de rușine doar gândindu-se la așa ceva. Acum se desfăta cu atenția pe care o primea.

Începuse să respire sacadat, incapabilă să tragă destul aer în plămâni, și își înfipse mâinile în propriul păr, vrând ca el să se oprească, vrând să continue, până când ardea în flăcări.

El îi linse clitorisul, încet și tandru, împungând-o în același timp cu degetul.

Și, pentru un moment, ea văzu stele. Lumini strălucitoare pâlpâind în ochii ei orbi, scânteind și aprinzându-se când explodă.

Încă gâfâia, încă tremura și se zguduia, când el se ridică și o încălecă, pătrunzând-o, apucându-i picioarele și îndemnând-o să îi înlănțuie talia cu ele.

– Phoebe, îi mormăi el în ureche, pătrunzând-o cu putere. Phoebe. Mă bântui. Mă înnebunești. Sunt posedat de tine. Nu pot...

Se arcui, cu penisul în adâncul ei, trupul lui mare cutremurându-se deasupra trupului ei. Phoebe îl prinse de umeri, trăgându-l peste ea, deschizând gura și înghițindu-i geamătul în clipa în care se revărsă în ea, împingând și pătrunzând-o.

Când, în cele din urmă, rămase nemișcat, își lăsă capul pe pat alături de al ei și șopti răgușit:

– M-ai nenorocit. Nu știu dacă mai pot respira fără tine. Nu știu cum voi putea trăi vreodată fără tine.

– Atunci nu o face, murmură ea în întunericul etern. Atunci nu o face.

Şi ştiu că, dacă el era prins în capcană, la fel era şi ea.
Îl iubea pe James Trevillion, trup şi suflet.

Capitolul 18

Dimineaţa, Morveren se trezi. Privi spre mare, de unde strigau surorile ei, apoi spre Corineus şi întinse mâna spre el.

– Vrei să vii cu mine, muritorule?

– Cum aş putea? râse Corineus. Tocmai am cucerit un regat.

Ochii ei se întristară, şi se întoarse, dispărând în mare. Când apa îi ajunse la mijloc, spuse:

– Dacă te răzgândeşti, nu trebuie decât să mă chemi pe nume.

Apoi se cufundă în valuri...

Din *Kelpie*

Târziu, a doua zi, Trevillion stătea aşa cum stătuse deseori în ultimele câteva luni: în poziţie de drepţi în faţa ducelui de Wakefield, în biroul acestuia. Ciudat. Era ca şi cum fuga lui cu Phoebe în Cornwall nu ar fi avut vreodată loc.

În afară de faptul că făcuse dragoste cu Phoebe. Că o iubea pe Phoebe. Că avea să facă tot cei-i stătea în putere luptând pentru Phoebe.

– Ce ţi-ai imaginat că faci plecând cu sora mea, ascunzând-o – de mine – şi spunându-i doar acelui orfan zdrenţuros unde vă aflaţi? întrebă ducele, sprijinindu-şi mâinile pe biroul din faţa lui, pe un ton scăzut şi ameninţător.

– M-am gândit că o protejez, spuse Trevillion, privindu-l în ochi.

– Că o protejezi de familia ei? De mine? Căutătura cruntă a lui Wakefield ar fi putut transforma apa fierbinte în gheaţă. Ai un tupeu al naibii, jupâne.

– *Camerista* ei l-a informat pe răpitor, spuse Trevillion, luptându-se să-şi păstreze calmul. Ar fi putut exista oricâţi alţi spioni în reşedinţa Wakefield.

În spatele ducelui, într-o parte, Craven îşi drese vocea sonor.

Pe chipul lui Wakefield apăru o grimasă de iritare.

– Cu privire la asta, cel puţin, nu te-ai înşelat: mai aveam un spion în casă. Unul dintre băieţii de la grajduri a mărturisit că a fost plătit de domnul Frederick Winston. Presupun că nu ai auzit de el, nu-i aşa?

Trevillion scutură din cap. Wakefield ridică din umeri.

– Fiul mai mic al contelui Spoke, care are o mulţime de datorii. A mărturisit imediat când l-am luat la întrebări. Voia să o forţeze pe Phoebe să se căsătorească pentru zestrea ei, pare-se. Ducele îşi răsfrânse buza de sus. Se răcoreşte la Newgate în clipa de faţă, în vreme ce tatăl său tună şi fulgeră, ameninţând. I-am dat lui Winston posibilitatea de a alege între a părăsi ţara şi a atârna în ştreang. Cred că o va tuli în curând. Îşi puse ambele mâini cu palmele în jos pe birou. Dar asta nu îţi oferă o scuză.

– Nu? Trevillion ridică dintr-o sprânceană. Dacă Lady Phoebe ar fi rămas în Londra, ar fi putut fi foarte bine răpită din nou. Am protejat-o...

– Distrugându-i reputaţia! urlă Wakefield şi izbi cu pumnul în birou. Ce-a fost în capul tău, omule? Jumătate din oraş bârfeşte pe seama surorii mele.

– M-am gândit că viaţa lui Phoebe e mai importantă decât reputaţia ei.

Trevillion tăcu, dar, de îndată ce terminase propoziţia, înţelese că fusese o greşeală.

– *Phoebe?* Wakefield îşi miji ochii. Cum îndrăzneşti...

– Îndrăznesc pentru că *eu sunt* cel care a dus-o la adăpost, spuse Trevillion, ridicând vocea. Eu sunt cel care *a ţinut-o* în siguranţă până când...

Wakefield se ridică, ignorând de data aceasta faptul că Craven îşi drese din nou glasul.

– Poţi să pleci.

– Nu, nu pot, spuse Trevillion cu dinţii încleştaţi. Eu şi Phoebe avem o înţelegere. O voi vizita mâine şi...

– Eşti un vânător de zestre blestemat! urlă Wakefield. Şi vreau să dispari din ochii mei.

La dracu' cu toate.

– Să nu mai îndrăzneşti vreodată, spuse Trevillion gutural, să o nedreptăţeşti pe sora ta. O iubesc pe Phoebe pentru femeia care este, nu pentru banii ei. Şi, dacă vei decide să o dezmoşteneşti, poţi fi sigur că am cum să-i port de grijă.

– Ieşi de-aici! Nu îmi voi dezmoşteni sora, iar tu nu o vei mai vedea vreodată.

– Spune-mi, Wakefield, replică Trevillion încet. Îţi e teamă cu adevărat pentru sora ta sau pentru propria reputaţie? Phoebe este în siguranţă datorită mie. Ce înseamnă asta prin comparaţie cu o tagmă de neisprăviţi bârfitori?

Wakefield se holbă la el. Trevillion încuviinţă din cap.

– Mi-a spus cândva că nu vrea să fie considerată un *lucru* de preţ. Poate că vei dori să te gândeşti la asta.

Se întoarse şi se îndreptă şchiopătând spre hol.

Phoebe fusese deja trimisă în camera ei – pare-se pentru a se odihni şi a-şi reveni –, dar Trevillion se întreba acum dacă Wakefield intenţiona să o ţină încuiată. Nu crezuse niciodată că ducele ar putea fi într-atât de tiranic, dar auzise de cazuri şi mai rele în rândurile aristocraţiei.

Se duse către intrare şi o găsi pe ducesă la uşa unuia dintre saloanele de jos.

– Excelenţă.

– Domnule Trevillion. Ochii ei cenuşii păreau neliniştiţi. Am auzit strigăte.

– Într-adevăr, Excelenţă, soţul domniei voastre nu este de acord cu metodele mele de a o proteja pe Lady Phoebe.

Ea strânse din buze.

– A fost foarte îngrijorat din pricina ei.

El înclină din cap.

– Soţul Domniei Voastre mi-a spus să plec şi să nu mă mai întorc niciodată.

– Nesăbuit din partea lui, replică ea, făcându-l pe Panders să tragă aer în piept şuierător. Privi scurt spre majordom. Nu-mi spune că nu crezi şi tu acelaşi lucru.

Majordomul clipi.

– Nu aş putea spune, Excelenţă.

Ea pufni.

– Nu, bineînţeles că nu poţi. Nici unul din voi nu poate, dar eu o voi face.

– Phoebe se însufleţeşte în prezenţa ta, domnule Trevillion. Văd asta la fel cum vede toată lumea, până şi soţul meu îndărătnic. Reţine asta, căpitane. Te rog.

Trevillion se înclină.

– Mulţumesc, Excelenţă.

Şi, întorcându-se, se îndreptă spre uşă. Aşadar, avea susţinerea ducesei. Asta era ceva, dar nu putea fi un sprijin hotărâtor, căci, fără aprobarea lui Wakefield, risca să o piardă pe Phoebe pentru totdeauna.

Phoebe stătea în dormitorul ei în seara aceea, cu mâinile încrucişate în poală, gândindu-se.

La viaţa ei.

La Trevillion.

La cum ar fi viaţa ei fără el.

Auzise strigătele de jos, auzise şoaptele servitoarelor când îi aduseseră apa pentru baia pe care o făcuse mai devreme. Din nefericire, nu era surprinsă. Trevillion era încăpăţânat şi curajos, dar ea îl cunoştea pe Maximus de-o viaţă întreagă şi, deşi îl iubea profund, nu-şi făcea iluzii în privinţa lui.

Nu ar vedea cu ochi buni nici un peţitor, cu atât mai puţin un fost căpitan de Dragoni care nu făcea parte din aristocraţie.

Probabil că Maximus nici măcar nu încercase să înţeleagă situaţia ei. Din multe puncte de vedere, chestiunile legate de rang şi de vârstă nu o priveau. Ea nu vedea cum arătau cei din jur. Nu putea spune dintr-o privire ce purtau sau cum mergeau. Da, avea rochii de mătase şi bijuterii, dar, când lâna şi pânza erau la fel de comode – în unele cazuri chiar *mai* comode –, ce mai conta? Era, la nivel fundamental, diferită de cei din tagma ei.

Atunci de ce nu putea alege un bărbat diferit de cei cu care erau căsătorite cele de rangul ei?

Se auzi o bătaie la uşă.

– Da? spuse ea.

Uşa se deschise, şi ascultă pasul distinct şi sigur al lui Maximus, care îi întrerupea solitudinea.

– Phoebe, am numele câtorva gentilomi pe care îi pot angaja să te păzească. Mi s-a... ăă... *sugerat* să te las să contribui la alegerea unuia dintre ei.

Ea se încruntă.

– Un paznic? Dar nu spuneai că a trecut pericolul?

– Pericolul reprezentat de acel răpitor, răspunse el, cu o undă de nerăbdare în voce. Dar există întotdeauna posibilitatea să apară altul. Şi, desigur, sunt pericolele de zi cu zi – hoţi, mulţimi, genul acesta de lucruri.

Phoebe îşi lăsă capul în jos şi se văzu – dacă fratele său făcea cum dorea – peste ani, şi ani, şi *ani* stând încătuşată, fiind urmată peste tot de diverşi bărbaţi fără chip, pentru binele ei.

Pentru protecţia ei.

Şi în momentul acela ceva se rupse în ea. Maximus decisese – de unul singur – ce era mai bine pentru ea, şi chiar se săturase, cu adevărat.

– Nu.

– Primul este... Maximus se întrerupse auzind-o. Poftim?

– Am spus nu, repetă ea, cât putea de politicos.

– Phoebe, începu Maximus, cu vocea lui severă, de duce – voce pe care o mai auzise şi căreia i se supusese întreaga viaţă.

Nu şi în seara aceasta.

– Nu, spuse ea, ceva mai puţin politicoasă acum. Nu, nu te voi ajuta să-mi alegi temnicerul, Maximus. Nu, de fapt, nu vreau să am nici un paznic. Nu, nu voi consimţi să fiu urmată peste tot şi să mi se spună unde pot merge şi unde nu. Nu, nu te voi lăsa să-mi spui ce trebuie şi ce nu trebuie să fac.

Ea icni, rămânând fără suflu, dar simţindu-se îmbătată de libertatea de a-i fi spus fratelui său ce-i stătea pe suflet.

– Phoebe!

– Şi, spuse ea, s-ar putea să cad – te avertizez acum – s-ar putea să cad, dar mă voi ridica din nou, pentru că pot. Voi dansa şi mă voi împiedica, voi sta de vorbă cu bărbaţi şi cu *femei* cu care nu ar trebui, voi frecventa saloane unde se discută despre teatru şi

despre scandaluri, voi merge la cumpărături pe străzile cele mai aglomerate şi voi fi înghiontită, voi bea bere dacă voi avea chef şi dacă îmi va *plăcea*. Stătea, puţin nesigură, era adevărat, pe propriile picioare. Nu orbirea mă face infirmă, ci toţi ceilalţi care decid că eu nu pot avea o viaţă din pricina orbirii. Dacă mă împiedic, dacă mă lovesc de lucruri şi cad şi mă rănesc, e pentru că o pot face şi sunt liberă să o fac, Maximus. Căci fără libertatea aceasta sunt doar un *lucru* inutil, şi refuz să mai fiu femeia aceea. Pur şi simplu refuz, Maximus. Se îndreptă spre uşă, pipăind cu degetele scaunele şi mesele familiare, în liniştea deplină care se aşternuse. Poate că îl lăsase cu gura căscată pe fratele său. Când ajunse la uşă, o deschise brusc. Şi încă ceva: intenţionez să mă căsătoresc cu căpitanul James Trevillion, cu sau *fără* permisiunea ta. Îl iubesc şi mă iubeşte. Îţi împărtăşesc planurile mele din consideraţie, ca să te poţi obişnui cu ideea.

Şi, pentru prima dată în viaţa sa, ducele de Wakefield fu obligat să părăsească o încăpere fără a avea ultimul cuvânt.

Trevillion mânca supă de batog, cina lui din seara aceea, mohorât, în camera închiriată, cu gândul la Phoebe, când se auzi o bătaie la uşă. Ridică privirea îngrijorat şi miji ochii. Nu cunoştea prea mulţi oameni în Londra, în ciuda celor doisprezece ani petrecuţi aici. Phoebe ar trebui să fie în siguranţă, în patul ei. Fără îndoială, Wakefield avea să vină cu noi ameninţări, dar părea un pic cam devreme pentru asta. De-abia se despărţiseră, cu câteva ore în urmă.

Se ridică, strângând pistolul în mână.

Când întredeschise uşa, fu surprins să-l vadă pe ducele de Wakefield în prag.

O clipă nu făcu decât să-l privească ţintă.

– Pot să intru?

Ducele ridică întrebător din sprâncene. Trevillion îi făcu semn să intre. Wakefield privi curios în jur, apoi se aşeză pe pat fără să ceară voie. Căpitanul se gândi să-i ofere ceva, dar, în afară de supa de batog şi de un vin ieftin, nu avea nimic.

– Am venit, începu ducele, pe obişnuitul său ton mândru...

Apoi, în mod straniu, se opri. Fu rândul lui Trevillion să ridice din sprâncene.

– Excelență?

– Maximus.

Trevillion își lăsă capul într-o parte.

– Mă cheamă Maximus, spuse ducele obosit. Își scoase tricornul și îl lăsă pe pat. Pe tine James, nu?

Trevillion clipi.

– Nimeni nu îmi spune astfel.

Mințea. Familia lui și Phoebe îi spuneau așa.

În colțul gurii lui Maximus înflori un zâmbet.

– Trevillion, atunci. Oftă. M-a luat la rost în seara asta, știi?

Întrebarea părea retorică, așa că, în loc să răspundă, Trevillion se așeză.

– Fără ca măcar să ridice vocea, spuse Maximus gânditor. Privirea i se îndreptă spre Trevillion. Mi-a spus că vrea să se căsătorească cu tine.

Trevillion încuviință.

– Da, se va căsători, Excelență, cu binecuvântarea domniei tale, sper.

– Maximus, spuse ducele absent. Nici măcar nu sunt pe deplin sigur că vrea binecuvântarea mea, dar sunt aici ca să v-o dau.

Trevillion ridică brusc din sprâncene. Ce i-o fi spus Phoebe fratelui ei? Deschise gura să întrebe, când ușa se dădu de perete. Trevillion se ridică, recunoscând doi lachei de la reședința Wakefield.

– Excelență, izbucni Hathaway, Lady Phoebe a fost răpită!

Capitolul 19

Corineus fu încoronat rege al acelui nou tărâm și domni cu înțelepciune și cu pricepere, astfel că oamenii de acolo prosperară. Dar, deși mulți domnitori doreau să-i ofere mâna fiicelor lor, nu-și luă soție niciodată. Anii trecură, și barba regelui Corineus

se preschimbă din neagră precum pana corbului în albă ca spuma. Și, uneori, în puterea nopții, visa la valuri care se spărgeau de țărm și la ochi verzi migdalați...

Din *Kelpie*

Chiar ar fi trebuit să se obișnuiască până acum cu asta, se gândi Phoebe, stând într-o nouă trăsură, înconjurată de bărbați cu o reputație extrem de dubioasă. Nu voise decât să o viziteze pe Hero și să-și verse amarul cu privire la dificultățile pe care le avea cu Maximus, ca în fața unei surori, dar fusese înhățată exact în fața reședinței Wakefield.

Și din nou era târâtă într-o zonă îngrozitoare a Londrei. Două lucruri erau diferite de data aceasta. În primul rând, nu se osteniseră să-i pună glugă, fapt pentru care se simțea recunoscătoare. În al doilea rând, domnul Malcolm MacLeish stătea în trăsură cu ea, fapt pentru care nu era la fel de recunoscător, mai ales că el părea a avea impresia că urma să o ia în căsătorie.

– Te rog, Lady Phoebe, spuse el. E de bine, crede-mă. Îmi voi petrece restul vieții revanșându-mă. Doar că nu i ne putem împotrivi. Are o putere pe care nu o vei înțelege niciodată.

Phoebe își trase degetele din mâna domnului MacLeish.

– Ei bine, cu siguranță nu voi înțelege dacă nu-mi explici în vorbe clare. Cine este omul de care te temi? Bărbații aceștia au armele îndreptate și asupra ta, domnule MacLeish?

Unul dintre răpitori pufni în râs.

– Într-un fel, da, răspunse domnul MacLeish destul de țeapăn. Și eu sunt o victimă, la fel ca tine.

– Mă vei scuza dacă nu te cred, domnule, ripostă Phoebe. Cine, mai exact, te obligă să te căsătorești cu mine, pentru Dumnezeu, și *de ce?*

– Voi avea grijă de tine, răspunse domnul MacLeish, fără a-i răspunde la întrebări. Mă voi asigura că nu vei duce lipsă de nimic.

– Cred că aș vrea să decid singură, mormăi Phoebe, în timp ce trăsura se opri.

Se gândi o clipă să încerce să fugă, dar, în afară de dificultatea evidentă, se temea un pic de cei care o rețineau. Trăseseră

cu pistoalele când fusese înhățată pe stradă, exact în fața reședinței Wakefield. Era imposibil de spus, dar spera din suflet să nu-i fi împușcat pe Hathaway sau pe Panders.

– E vremea să coborâm, m'lady, zise unul dintre răpitori. Și să nu-ți treacă prin cap să faci gălăgie.

Observă că nu îl amenință în nici un fel pe domnul MacLeish.

Păreau a se afla într-un loc diferit de cel în care fusese dusă ultima dată. Înălță capul, adulmecând aerul. Simți legume putrede și duhoare de rachiu, de foarte aproape, înainte de a fi dusă în ceea ce părea a fi o pivniță.

– A, ai sosit, rosti o voce cultivată.

Nu o recunoscu, dar *recunoscu* parfumul asociat cu aceasta: ambră și iasomie, exotic și rar.

Ultima dată când simțise exact același parfum se afla în fața casei lui Eve Dinwoody.

– Nu este vina ta, spuse Jean-Marie liniștitor, în vreme ce el și Eve mergeau prin Londra cu trăsura. Nu ai nici un control asupra lui.

– *M-a folosit*, Jean-Marie, spuse Eve, privind neliniștită spre stradă. În mod repetat. *M-a mințit*, spunându-mi că va renunța la uneltirile lui nebunești – și i-am căzut în plasă. Sunt o proastă, și, dacă nu fac nimic, *va* fi vina mea. Aici! Aici este!

Trăsura se opri și, în timp ce rosti cuvintele, Eve coborî peste măsură de grăbită.

Jean-Marie păși înaintea ei și ridică pumnul să bată la ușa pensiunii, dar apoi se opri, privind peste umăr spre ea și împinse ușa. Se deschise, căci nu era încuiată.

Eve îl depăși în grabă, auzind voci bărbătești când dădu de scările dinăuntru. Jean-Marie venea pe urmele ei când ea începu să le urce în fugă.

– La naiba, am crezut că spuneai că e în siguranță, că răpitorul e la Newgate!

Eve ajunse la primul etaj și descoperi că vocea îi aparținea paznicului lui Lady Phoebe. Stătea cu fața spre ducele de Wakefield și se opri văzându-i. Venise după păzitorul ei, căci știa că o găsise

și o salvase pe Lady Phoebe ultima dată. Nu crezuse că avea să dea și peste duce.

Wakefield se întoarse, o prezență înaltă, impunătoare.

– Cine ești?

– Domnișoara Dinwoody. Căpitanul Trevillion păși pe lângă duce. Ce cauți aici?

– Am venit pentru că nu îl pot lăsa să facă asta, nu din nou, zise ea. A răpit-o pe Lady Phoebe, și nu pot îndura așa ceva. Vă rog, credeți-mă, dacă aș fi știut ce intenționează, v-aș fi avertizat de la început.

– Cine? întrebară amândoi deodată.

– Valentine Napier, duce de Montgomery. Își ridică bărbia, privindu-i în ochi, deși buzele îi tremurau din pricina trădării. Fratele meu.

Trevillion călărea pe străzile întunecate în galop, aplecându-se deasupra calului, îndemnând armăsarul să alerge mai iute. Maximus era undeva în urma lui. Trevillion luase unul dintre caii pe care călăriseră lacheii, venind să le aducă vestea despre Phoebe.

Acum goneau amândoi prin Londra, în încercarea disperată de a ajunge la Phoebe înainte de a fi prea târziu. Trevillion nu putea să se gândească decât la ce le spusese domnișoara Dinwoody – că ducele de Montgomery se afla în spatele tuturor tentativelor de răpire. Că voia să o căsătorească pe Phoebe cu Malcolm MacLeish, pe care îl avea la mâna cu ceva, că Montgomery îl șantajase pe bărbatul pe care-l arestase Wakefield făcându-l să spună că el se afla în spatele răpirilor, deși nu fusese implicat în vreun fel. Că domnișoara Dinwoody habar n-avea de ce fratele ei pusese la cale o uneltire atât de vicleană sau de ce ținta era Phoebe. Blestemată fie nebunia lui Montgomery și lașitatea lui MacLeish. Faptul că își imaginau că o puteau folosi pe Phoebe ca pe o bijuterie pe care să se bată îl făcea sa-i clocotească furia în piept.

Se aplecă în față, strângând calul între coapse și îndemnându-l să sară peste câteva butoaie de pe alee. Maximus strigă în spatele lui, dar nu se întoarse. Phoebe era ascunsă în St Giles, dintre toate locurile – fieful dezmățului din orașul acesta îngrozitor.

Când avea să-l găsească pe Montgomery, avea să-i sucească gâtul ipocritului, duce sau nu.

Trevillion se lăsă pe o parte, îndreptându-şi calul pe una dintre aleile înguste care duceau spre gaura de şobolani care era St Giles. După anii în care patrulase pe aceste străzi ca ofiţer la Dragoni. Le cunoştea ca-n palmă.

Domnişoara Dinwoody le dăduse o adresă, o casă în care Montgomery făcuse cândva afaceri. Credea că era posibil ca fratele ei să o fi dus pe Phoebe acolo, dar nu era sigură.

Dacă se înşela...

Trecu de un colţ şi văzu trăsura – una prea arătoasă pentru St Giles. Când ajunse în dreptul ei, dintr-o casă de cărămidă de lângă trăsură ieşi un bărbat. Acesta ridică privirea auzind sunetul copitelor şi îngheţă când îl văzu pe Trevillion ţintind pistolul spre capul lui.

– Unde este Lady Phoebe? strigă Trevillion.

Bărbatul fugi înăuntru. La naiba, să atace o casă păzită era sinucidere curată. Coborî din şa, cu câte un pistol în fiecare mână. Făcu doi paşi către casa de cărămidă şi se aşeză într-o parte.

– Deschide uşa!

Lovitura sparse uşa de lemn, aruncând aşchii peste tot.

Trevillion intră pe uşă, îndepărtând dărâmăturile din cale cu piciorul, ignorând durerea care îl săgeta în piciorul drept. În interior era întuneric, dar văzu un bărbat întorcându-se spre el, cu pistolul în mână. Trevillion îl împuşcă în piept, doborându-l.

– Nu trage, strigă cineva din beznă.

Apoi pătrunse în fugă şi Maximus, lovind cu pumnii săi mari şi doborându-i pe cei din jur ca pe nişte popice. Trevillion îl văzu pe MacLeish ascunzându-se lângă o masă şi îl izbi cu pistolul peste faţă.

Sângele ţâşni din nasul arhitectului.

– Unde este Lady Phoebe?

MacLeish nu spuse nimic, dar îşi roti privirea către colţul îndepărtat. Trevillion se uită într-acolo şi văzu o uşă interioară.

Se duse la ea şi o lovi cu umărul. Uşa se izbi de perete, dând la iveală o cameră goală. Cineva încercă să treacă în fugă pe lângă

el. Trevillion îl prinse de păr, de părul blond strălucitor, şi trase, ducând pistolul încărcat la tâmpla ducelui de Montgomery.

– Unde este?

– Mă predau! strigă Montgomery, cu mâinile în faţă şi cu faţa luminată de un zâmbet. Mă predau.

– Am întrebat unde este Lady Phoebe?

– Nu ştiu!

– Mincinosule, spuse Maximus cu ochii arzători. Ai răpit-o pe sora mea.

Montgomery miji ochii şi căpătă o expresie înfricoşătoare.

– Da, am răpit-o pe sora ta. Consider că e un târg cinstit pentru răul pe care mi l-ai făcut.

Maximus clipi.

– Ce rău? Nu ţi-am făcut nimic niciodată.

– Ai închis distileriile de rachiu din St Giles. Aceasta – Montgomery flutură din mâna arătând spre clădire – era o afacere foarte profitabilă. Acum nu e decât o grămadă de cărămizi. Mi-ai luat-o, aşa că ţi-am luat şi eu ceva – pe *cineva*. Zâmbi ca un heruvim blond cu prea mulţi dinţi. Nu uit niciodată nesocotinţa şi, cu siguranţă, nu las nimic nepedepsit.

– Eşti nebun, spuse Maximus, cu buza răsfrântă.

Montgomery îşi înclină capul, iar ochii lui albaştri aruncară scântei reci în lumina felinarului.

– Scopul vieţii unui om este nebunia altuia.

Trevillion apăsă ţeava pistolului pe tâmpla lui Montgomery.

– Nu dau doi bani dacă latri în pustiu. Spune-mi unde este Phoebe, altfel îţi împrăştii creierii pe pereţi.

Montgomery deschise gura, dar MacLeish tuşi în colţ.

– Irlandezul acela.

Toată lumea se întoarse către el.

– Ce? întrebă Montgomery.

– Unul dintre lacheii tăi, spuse MacLeish. Încerca, fără prea mare succes, să-şi şteargă sângele de la nas cu lavaliera. Lipseşte. L-am văzut ducându-se în camera în care o ţineai pe Lady Phoebe înainte să intre ei.

Maximus înjură şi luă o lumânare, ridicând-o pentru a lumina camera interioară.

În lumină să ivi limpede o gaură în zidul din spate. Probabil că un dulap dărăpănat care acoperise gaura fusese tras de la perete. Montgomery râse înfundat, şi, pentru o clipă, Trevillion crezu că îşi pierde cu adevărat minţile.

Dar ceea ce spuse apoi fu şi mai rău:

– A fost luată de unul dintre oamenii mei, vă vine să credeţi?

Un moment, Trevillion nu făcu decât să îl privească ţintă, cu inima îngheţată. Phoebe în canalele colectoare de sub St Giles, cu un criminal. Dumnezeule mare!

– *Ce?*

– Aşa se întâmplă dacă angajezi ajutoare ieftine, spuse Montgomery, iar Maximus îl lovi peste gură, doborându-l la podea.

Dar lui Trevillion nu-i păsa.

Phoebe era în St Giles, oarbă, în compania unui criminal.

Şi se lăsase noaptea.

Capitolul 20

În cele din urmă, veni ziua în care regele Corineus ştiu că avea să-şi dea în curând ultima suflare. Ceru un scaun şi patru oameni puternici să-l ducă la mare, apoi le spuse să plece şi să-l lase pe plajă. Iar când rămase singur, privi încă o dată spre mare şi strigă cu glas tremurător:

– Morveren!...

Din *Kelpie*

– Mergi mai iute sau te târăsc de păr, mormăi bărbatul nesuferit care o luase pe Phoebe.

Ea se zbătea disperată lângă el, în ciuda ameninţărilor lui. O târâse din bârlogul răpitorilor, dar era clar că nu intenţiona să o salveze. De fapt, se temea de ce avea de gând să-i facă. Nu era foarte mare, dar era puternic, după cum avusese prilejul să îşi dea

seama. O strângea dureros de încheietură, trăgând-o pe o alee sau pe o stradă. Nici măcar nu ştia exact unde se afla.

Simţea pavajul accidentat – căzuse deja de două ori – şi mirosul împuţit de la canalul din mijlocul aleii. Auzea râsete în apropiere şi din când în când voci ridicate care se certau, chiar şi un ţipăt care sună ca numele ei. Până acum se abţinuse să strige, de teama celor care i-ar fi putut sări în ajutor.

Bărbatul nesuferit mormăi în clipa aceea, fie pentru sine, fie către ea.

– O bucăţică frumoasă ca tine... ar trebui să pot primi un ban cinstit. Poate chiar o răscumpărare după o vreme. Am auzit că eşti de neam bun.

– Sunt sora ducelui de Wakefield, spuse ea clar. Dacă îmi dai drumul, te va plăti bine.

Nemernicul se opri atât de brusc, că Phoebe se izbi de el, şi o clipă crezu că avea să-i accepte oferta. În schimb, o lipi de corpul lui puturos.

– Nah. Nu mi-am tras-o niciodată cu o aristocrată.

Moment în care Phoebe decise că era cazul să se pună pe strigat.

Trevillion ieşi şchiopătând din pivniţă, cu Wakefield pe urmele lui. Phoebe nu se vedea nicăieri. Era întuneric şi, având în vedere unde se aflau, felinarele puse în prag de localnici şi de băcani erau rare şi chioare.

Îşi lăsase bastonul în camera închiriată, mai avea doar un pistol încărcat şi nu avea nici o idee în ce direcţie fusese dusă.

– Ar fi putut-o duce oriunde, spuse Wakefield, dând glas gândurilor lui.

Trevillion se luptă să-şi controleze panica. Era soldat. Se aflase în nenumărate situaţii disperate şi izbândise.

Toate nu fuseseră decât repetiţii pentru acest moment.

– Verifică aleea aceea – gesticulă către dreapta –, iar eu o iau în partea aceasta.

Wakefield nici măcar nu clipi auzind ordinul; se întoarse şi o apucă prin întuneric.

Trevillion o luă spre stânga.

– Phoebe! Dumnezeule, cel care o luase putea fi deja la o distanță de câteva străzi. Phoebe! Era posibil să zacă într-o alee, fără să-l poată auzi sau fără să poată răspunde, ascunsă în labirintul de străduțe, în întuneric. Phoebe!

Putea fi moartă. Izbi cu cizma într-o piatră din pavaj și se clătină, căzând în genunchi, blestemându-și piciorul, blestemându-l pe Montgomery, blestemându-și mândria de a o fi lăsat la reședința Wakefield. Ar fi trebuit să îl dea naibii pe Maximus și să o ia pe Phoebe cu el. Să se însoare imediat cu ea. Acum ar fi stat întinsă în patul lui, la căldură și în siguranță, în brațele lui.

Trevillion se sprijini de pietrele de pe drum și se ridică. Era ca și când și-ar fi rupt piciorul din nou.

Un țipăt spintecă noaptea, strident și îngrozit. Țipătul lui Phoebe.

O luă la fugă. Ignorând durerea, ignorându-și piciorul.

Frica și groaza pentru siguranța lui Phoebe îi alergau prin vene, împingându-l înainte. Traversă o stradă, scrutând întunericul.

Încă un țipăt. Dădu colțul. O văzu, luptându-se cu disperare în mâinile unei brute.

Bărbatul se dădu înapoi, ridicând mâna să o lovească – și Trevillion i-o prinse în pumn, răsucindu-i-o la spate până când ceva pocni. Bruta țipă.

– Dă-i drumul, nemernicule! rosti Trevillion amenințător în urechea lui.

Bărbatul se clătină, lovindu-se de Trevillion, iar Phoebe se desprinse.

Trevillion îl lovi în ceafă, făcându-l să cadă inconștient la pământ.

– James? strigă Phoebe, cu fața palidă și înfricoșată și cu mâinile întinse. James, ești aici?

– Sunt aici, spuse el, și ea dădu fuga spre el. O cuprinse în brațe, strângând-o la piept, unde îi era locul. Ești bine? Ești rănită?

– Nu. Se desprinse cât să-i poată pune palmele pe față. Voia să-mi facă rău, dar ai venit la timp.

– Mulțumesc lui Dumnezeu, spuse el, sărutând-o, trecându-și mâna peste obrajii ei, peste părul și ceafa ei. Mulțumesc lui

Dumnezeu. O strânse iar în brațe, îngropându-și fața în gâtul ei. Am crezut că te-am pierdut pentru totdeauna, Phoebe.

– Ei bine, nu m-ai pierdut, îi șopti ea. Sunt aici. M-ai salvat, James. M-ai salvat.

– Nu te mai las să pleci. Își înălță capul. Căsătorește-te cu mine, Phoebe, te rog. La naiba cu petițul! La naiba cu fratele tău. La naiba cu *așteptarea*. Nu pot... Nu pot *respira* când nu ești cu mine. Te iubesc din toată inima mea cinică. Fii soția mea și învață-mă să râd, lasă-mă să-ți cumpăr bere și călărește cu mine pe plajele din Cornwall. Fii soția mea iubită, pentru totdeauna.

– Așa voi face, îi șopti ea. O, James, așa voi face.

Epilog

De îndată, valurile începură să se ridice şi din adâncurile mării apăru fecioara Morveren. Dar ce ciudat! Deşi trecuseră mulţi ani şi regele Corineus era acum un bătrân încovoiat, fecioara din mare era exact la fel. Pielea ei era netedă şi albă, ochii verzi străluceau, iar părul alb i se revărsa pe spate, de-o frumuseţe nepământeană. Văzând-o, regele Corineus îşi dădu seama cât de nesăbuit trebuia să pară – un bătrân care striga o fată tânără. Dar, când începu să se retragă, Morveren îl strigă:

– Ce faci, iubitule? Pleci de la mine din nou?

Auzind-o, regele Corineus se îndreptă mândru.

– Mă batjocoreşti. Cum ai vrea să ai ceva de-a face cu mine, încovoiat şi ofilit cum sunt?

Atunci ea zâmbi, dulce şi blândă.

– Cred că nu ştii prea multe despre mintea femeilor, rege. Vrei să vii cu mine?

– Mă iei aşa cum sunt? întrebă el cu amărăciune. Nu mai sunt un tânăr chipeş.

Ea nu făcu decât să întindă mâna drept răspuns. Şi, deşi cândva îi luase în râs oferta, acum îi luă mâna recunoscător.

– Vino, şopti ea. Marea este cu adevărat un loc miraculos. Timpul trece foarte diferit acolo.

Morveren îl ţinu de mână, iar regele Corineus păşi în valurile înspumate şi, când apa începu să se ridice, regele se preschimbă. Membrele lui încovoiate se îndreptară, ridurile se netezir pe chip, pielea ofilită se umflă de muşchi puternici, iar barba lui albă se înnegri, devenind din nou ca pana corbului. Regele Corineus îşi privi trupul întinerit din nou şi exclamă uimit:

– Cum este posibil aşa ceva?

Morveren nu făcu decât să ridice din umeri.

– Un dar din partea mării și a mea. Chiar dacă te întorci pe pământ acum, îți vei păstra tinerețea. Vrei să vii cu mine în casa mea din mare?

Corineus o privi și zâmbi larg.

– Am avut tot ce mi-am dorit în viață. Un regat, avere, respect și putere. Și totuși, simt că mi-au lipsit multe lucruri când ți-am refuzat oferta. Dacă îmi dai voie, voi fi soțul tău și voi rămâne mereu cu tine.

– Atunci vino cu mine, spuse Morveren, și îți voi arăta toate lucrurile care ți-au lipsit – inclusiv pe acesta. Și arăta către un băiețel care se juca în valuri. Avea părul negru precum corbul și ochi verzi adânci. Corineus luă mâna băiatului, și se cufundară toți trei în valuri.

Și ce s-a întâmplat atunci cu Corineus? Ei bine, asta nu vă pot spune, căci nici un muritor nu se întoarce din mare. Și totuși, există poveşti spuse de marinari despre un regat strălucitor, care se întinde departe, departe sub mare, alcătuit din scoici, oase de balene și perle. Se spune că acolo Corineus a domnit mulți, mulți ani cu soția sa, fecioara din mare Morveren, și cu fiul lor. Și cine știe? Poate că încă mai domnește acolo...

Din *Kelpie*

Două săptămâni mai târziu...

Eve Dinwoody stătea în pat, citind o carte despre cărăbuși. Nu prea o interesau cărăbușii, dar Val îi dăduse cartea cu câțiva ani în urmă și se simțea ușor nostalgică. Desenele pictate de mână ale insectelor erau foarte frumoase.

Oftă și întoarse încă o pagină. Cartea valora probabil o avere.

Lumânările de lângă patul ei pâlpâiră și, când ridică privirea, Val stătea la picioarele patului ei.

Închise cartea ușor.

– Trebuie să părăsesc Anglia, spuse Val, aerul lui irascibil fiind accentuat de buza de jos, care era de două ori mai mare decât de obicei.

Eve tresări. Val încă avea niște vânătăi pale și un ochi învinețit spectaculos. Ducele de Wakefield chiar nu fusese încântat de răpirea surorii sale.

– Ai răpit-o pe sora unui pair, Val. Te-ar fi putut arunca în închisoare sau chiar te-ar fi putut atârna în ștreang. Cred că ai scăpat ușor dacă Wakefield s-a mulțumit să te exileze neoficial.

Val se aruncă mofturos la marginea patului, făcându-l să se zguduie.

– Nu avea cum să mă spânzure – și eu sunt pair. Nu se face.

– Nici răpirea. Ea oftă. De ce ai făcut-o, Val? Lady Phoebe este una dintre cele mai drăguțe doamne pe care le-am întâlnit. I-ai fi distrus viața.

– Nu *pe ea* o urmăream, spuse Val, pipăindu-și buza. Ci pe fratele ei. Nu e vina mea că ține așa mult la sora lui. Își înclină capul pentru a se uita la ea – o privire extrem de tulburătoare, având în vedere felul în care îi arăta chipul în momentul acela. Și știi de ce am făcut-o. Nu permit nimănui să mă supere fără să-mi simtă mânia. E o regulă simplă. Oamenii ar trebui să o respecte.

– Dar nici măcar nu știa că te-a supărat! exclamă ea exasperată.

– După cum spuneam, nu e vina mea. Val părea deja plictisit. În orice caz, totul s-a terminat acum.

Îl privi precaută.

– Ai terminat cu ducele de Wakefield și cu sora lui?

– Cu sora lui, cu siguranță, admise Val. S-a dus să se mărite cu un soldat de la Dragoni, în Cornwall. Flutură din mâini. Nu mă duc în Cornwall pentru nimic în lume.

– Și cu ducele?

– O, și cu el, cel puțin pentru moment. Val suspină și se ridică sprinten de pe pat. Mișcările lui nu lăsau să se înțeleagă că fusese bătut zdravăn cu mai puțin de două săptămâni în urmă. Dar nu de aceea mă aflu aici, dragă soră. Vreau să te rog să-mi faci un favor.

Eve se îngrijoră subit. Ultimul favor pe care o rugase fratele ei să i-l facă dusese la răpirea lui Lady Phoebe.

– Ce anume?

– Haide, nu te speria așa, Evie, draga mea. E ceva cât se poate de simplu. Ceva ce s-ar putea chiar să-ți placă.

Faptul că Val zâmbea nu era nicicum de folos. Era cel mai periculos atunci când părea fermecător.

– Spune-mi odată, Val, îl îndemnă Eve.

– Am făcut o investiție cu un an în urmă în Harte's Folly, spuse el. Vreau să te ocupi de ea.

Eve clipi.

– Să mă ocup de ea? Cum? Și de ce eu?

– Nu va trebui decât să verifici banii, asigurându-te că Harte îi cheltuiește cu cap. Știi că îți plac registrele contabile și rândurile acelea ordonate de cifre.

Din nefericire, era adevărat. Lui Eve îi plăcuseră încă din copilărie cifrele și modul în care se legau ele de reguli.

– Dar...

– Cât despre motivul pentru care te rog... ești sora mea și singura în care am încredere din lume, spuse Val simplu și destul de dezarmant. De-asta și pentru că aș prefera ca oamenii care se ocupă de afacerile mele să nu știe despre această investiție.

– De ce? Este ilegală?

– Atât de suspicioasă! replică el. M-aș întreba de unde ți se trage, dacă nu aș ști prea bine.

– Val...

Veni brusc în fața ei, luându-i mâinile, ceea ce însemna că era foarte important pentru el.

Rareori îi atingea pe ceilalți.

– Am nevoie de tine, Eve, spuse el, privind-o în ochi. Poți face asta pentru mine? Te rog?

Sincer, fusese inevitabil încă de când apăruse în cameră.

– Da.

Între timp, în Cornwall...

– Nu știu dacă a fost o idee prea bună să i-l prezint pe fratele meu tatălui tău, spuse Phoebe, trântindu-se pe pat câtuși de puțin ca o doamnă, cu brațele desfăcute.

– De ce crezi asta, draga mea soție? întrebă Trevillion.

O, tare îi mai plăcea când o numea *soția* lui, cu vocea aceea profundă și guturală. Și, dat fiind că nu se căsătoriseră decât în dimineața aceea, suna încă proaspăt și încântător.

Slavă cerului totuși că vnise, *în sfârșit*, seara. Ziua fusese plină de emoții și de sărbătoare, cu familia ei și a lui Trevillion la un loc, dar fusese totodată epuizantă. Hotărâseră să se căsătorească în Cornwall, în orașul din apropierea casei familiei lui, care se lăuda cu o mică biserică normandă. Fusese prezent întregul oraș la nunta lor. Se pare că nunțile erau destul de interesante pentru localnici, dar apariția unui duce și a unei ducese era ceva care se întâmpla o dată la o sută de ani.

Ceea ce o făcu să revină la subiectul discuției lor.

– L-am găsit pe Maximus într-un colț cu tatăl tău, vorbind despre cai după ce am luat masa, iar Maximus avea tonul acela care dă de înțeles că face planuri, spuse Phoebe dezaprobator.

– Ce fel de planuri? întrebă Trevillion.

Cumva își scosese majoritatea hainelor, căci avea pieptul gol când începu să o sărute pe gât.

Ea își plecă ușor capul să îi facă loc.

– Planuri să cumpere cai de la tatăl tău, sau să investească în creșterea cailor, sau altceva care înseamnă că își bagă nasul. Maximus *pune mereu câte ceva la cale*, știi tu.

– Da, știu, răspunse soțul ei, începând să-i desfacă rochia de nuntă. Dar cred că s-ar putea să mă fi săturat să vorbim despre Maximus acum. Trebuie să găsim ceva de făcut în noaptea nunții.

– Crezi? întrebă ea nevinovată. Presupun că am putea să ne plimbăm prin mlaștină...

– Phoebe...

– Sau să călărim pe plajă, sau să țesălăm un cal...

Îi acoperi gura, întrerupându-i sugestiile prostești, ceea ce, tehnic vorbind, însemna că trișa, dar lui Phoebe nu-i păsă deloc în momentul acela.

Iubea săruturile lui Trevillion.

Îi linse buzele, blând, explorând încet, prinzându-i bărbia într-o mână ca să o țină, înclinându-și capul spre al ei.

Ea icni şi deschise gura, trecându-şi limba peste buza lui de jos.

El se retrase, şi ea observă că respiraţia i se accelerase. Îşi aşeză trupul peste al ei şi întrebă:

– Eşti fericită, doamnă Trevillion?

– Sunt, şopti ea.

– Chiar dacă nu am un castel aurit şi zeci de servitori?

– Ai, spuse ea, cuprinzându-i faţa în palme, un tată şi o soră care te iubesc, o nepoată pe care o ador şi servitori suficienţi. Cât despre aur... ei bine, l-ai irosi pe mine, nu crezi? Prefer să am mlaştini, vântul oceanului şi cai pe care să-i călăresc. Şi pe tine, domnule Trevillion. Aş da la schimb castele aurite oricând, doar să-mi petrec viaţa cu tine.

Îl auzi înghiţind în sec, apoi îi simţi faţa lipită de a ei – şi era umedă.

– Sunt atât de norocos că m-ai acceptat, Phoebe, soţia mea iubită. Ai adus soarele în viaţa mea singuratică şi cenuşie.

– Nu mai e singuratică, şopti ea.

Apoi îl sărută.

Mulţumiri

Deşi eu sunt cea care scrie cărţile, este nevoie de o întreagă echipă până să ajungă să fie citite.

Mulţumiri minunatei mele editoare, Amy Pierpont; nemaipomenitului meu agent, Robin Rue; fantasticei mele cititoare, care îmi corectează cărţile, Susannah Taylor; lui Jodi Rosoff, director de marketing şi publicitate al editurii mele, care este mereu în priză; şi, în cele din urmă, dar nu mai puţin important, lui S.B. Kleinman, corectorul meu, care mă suportă de multă vreme, perseverând, în ciuda faptului că abuzez de liniuţe.

Vă mulţumesc tuturor!

Şi mulţumiri speciale prietenei mele de pe Facebook, Judith Sandrel Voss, pentru că i-a dat nume câinelui Toby!